

Den bekostelige og attraktive stil

Et studie om hvilke omkostninger en stil og positionering kan have for unge minoritetsmænd, samt hvilke foranstaltninger og ændringer det medfører.

Forord

Jeg vil gerne benytte lejligheden til at takke min vejleder Annick Prieur for konstruktiv og kyndig vejledning igennem hele processen. Samtidig skal der også lyde en stor tak til de fire unge mænd, som deltog i de to gruppeinterviews, uden jer havde specialet aldrig været en realitet.

Ligeledes vil jeg gerne takke min kæreste Troels og vores to skønne børn, tak for I holdte mig ud gennem denne til tider stressende proces.

Maria Holmelin Høyer

Indholdsfortegnelse

Forord	3
Kapitel 1	6
Indledning	6
Opvækstmiljø og etnicitet.....	7
Uddannelse og ressourcer	9
Minoritetsunge	10
Sammenfatning	12
Problemformulering	13
Kapitel 2	15
Teori.....	15
Subkultur	16
Kritik af subkulturbegrebet	18
Et spørgsmål om kapital.....	20
Tilbudte identiteter, subjektivering og positionering.....	23
Bilens som en del af identitetsarbejdet.....	25
Teorien i anvendelse	27
Kapitel 3	28
Metode	28
Kontakten til feltet	28
Gruppeinterview.....	30
Interviewsituationen	31
Interviewguiden og udformning af spørgsmål.....	34
Refleksion omkring interviewsituationen	35
Etik.....	37
Kendskabets betydning.....	38

Modstand og ubehageligheder i interviewet	39
Kapitel 4	43
Analyse	43
Et indblik i en tøjstil	43
Bilens udseende	45
De gejlde biler.....	47
Fortællinger om uretfærdigheder	50
Politiet og oplevelser om uretfærdighed.....	51
Uretfærdigheder i by- og nattelivet	57
Uretfærdigheder i almindelighed	62
Stiludtrykkets udvikling.....	66
Hår(d).....	67
Facebook og forhandling af stil.....	70
Bilen og fortællinger	71
Maskuline iscenesættelser, erobringer og den sexede farlige 'anden'	72
Gangsterlivsstil og andre roller	81
Kapitel 5	84
Konklusion	84
Litteraturliste.....	86
Bilag 1 Interviewguiden	90
English Summary.....	93

Kapitel 1

Indledning

Inspirationen til dette speciale tager udgangspunkt i et møde med fire unge minoritetsmænd, som ved specialets start ligger et år tilbage. Ved dette møde blev jeg opmærksom på, at de unge havde en særlig stil, som både omfattede tøj, men også deres sprog, gestikulation og ageren var en del af det stilmæssige udtryk. Blandt de fire unge virkede der til at være konsensus omkring stilen, hvorfor de gik klædt i ensartede tøj og mærker, men de delte også en fælles interesse for smarte "gejlede" biler. Bilerne var stylede således, at de så hurtige ud, og de anvendte effekter var blandt andet hækspoiler, skørter og tonede ruder, hvilket, med mit minimale kendskab til biler, ledte mine tanker hen på en form for racerbiler. Beskrivende for det sammensatte stiludtryk var en blanding af hiphop- og gangsterlooket, hvortil også etniske symboler indgik, men et element ved stilen var også, at de skulle se prangende ud. Bilerne tog sig herved bedre og dyrere ud, end hvad tilfældet var inden modificeringen, og det samme var på sin vis beskrivende for de unge minoritetsmænd, som klædte sig i mærker med en stor brandværdi. Det omhandlede blandt andet mærker som Adidas, Nike, men også en dyr genstand som Apples Iphone var noget de havde.

Baggrunden for mit første møde med de unge bundede i, at de havde en fortid præget af en kriminel ageren, hvilket jeg ikke kan frasige mig også påvirker mit blik på de unge. Deres stilmæssige udtryk harmonerer med min forestilling og stereotyp på kriminelle, da stilen i min optik signalerer en form for hårdhed og har en skræmmende effekt. Dette harmonerede dog ikke med de unges dengang venlige og rolige modtagelse af mig, hvorfor jeg blev forvirret. Min forforståelse blev herved sat på prøve, da der ikke var overensstemmelse med det jeg oplevede og de forventninger, som jeg havde til typificeringen gangster eller kriminel. Min nysgerrighed blev herved vakt for at belyse og forstå, hvorfor de unge har "valgt"¹ dette stilmæssige udtryk, som jeg formoder også bevirker en selvforstærkende stigmatisering, som er styrkende for samfundets fordomme. Det er herved også en proces til egen undertrykkelse, hvorfor det er interessant, at dette stiludtryk er populært blandt marginaliserede grupper. Det må herved formodes, at der også er forbundet en gevinst ved netop dette omkostningsfulde stiludtryk, som opvejer de negative og begrænsende egenskaber. Dette paradoks vil også være et af specialets omdrejningspunkter, som er et af sociologiens klassiske

¹ Valgt er sat i anførelsestegn, da jeg ikke mener, at stil er et frivilligt valg, hvor individet frit kan vælge, da det lader sig begrænse af klasseposition, alder, etnicitet, race med videre, da disse parametre har betydning for, om stilen opleves af omgivelserne som troværdig.

temaer: Individets indre motivation holdt op mod samfundets ydre pres, hvilket i dette speciale eksemplificeres igennem deres stilmæssige udtryk og ageren.

Samtidig ligger mit første møde med de unge et år tilbage, hvilket har medført en ekstra dimension til specialet, da tiden har vist sig at være en betydningsfuld faktor. I første omgang var formålet med specialet at se nærmere på deres stilmæssige udtryk, især deres biler og den modificering, som de havde været underlagt. Det viste sig, at jeg måtte sadle en smule om, da de unge havde skilt sig af med bilerne, og deres tøjstil og væremåde havde også ændret sig. Denne forandringsproces vil også være et omdrejningspunkt i specialet, da det er interessant at forstå, hvorfor de unge har ændret deres stilmæssige udtryk, er det et forsøg på tilpasning til samfundet? Er stilen for omkostningsfuld eller er de bare blevet ældre og mere modne?

Jeg vil i det følgende se på, hvilke beskrivende parametre som er herskende omkring unge minoritetsmænd, da det skal danne udgangspunkt for at forstå de unges livsvilkår, da jeg formoder dette har en sammenhæng med deres stilmæssige udtryk.

Opvækstmiljø og etnicitet

Unge mænd med minoritetsbaggrund er en udskaeldt gruppe, da de ofte associeres med utryghed, og i medierne betegnes de, som de 'vilde' utilpassede unge som laver ballade. Den negative fremstilling af de unge hænger ofte sammen med den dobbelte stigmatisering – etnicitet og bopælsområde (Christensen & Jensen 2012a:80-81).

De unge minoritetsmænd, som dette speciale vil omhandle, er alle opvokset i Aalborg Øst, men har en palæstinensisk baggrund. De bor med deres forældre i Aalborg Øst, en bydel der er præget af at have et negativt omdømme udadtil, hvorfor bydelen ofte associeres med fattigdom, kriminalitet og andre sociale problemer, selvom dette negative image langt fra er hele sandheden om bydelen. Etnicitet spiller også en stor rolle for bydelen, selvom den faktiske andel af beboere, med en anden oprindelse end dansk, udgør knap en femtedel. Dette hænger blandt andet sammen med, at bydelen ofte associeres med negative enkeltsager, som får stor fokus i medierne, og disse enkeltsager bærer ofte præg af også at omfatte etnicitet. I bogen "Stemmer fra en bydel. Etnicitet, køn og klasse i Aalborg Øst" og i artiklen "Territorial stigmatization and local belonging", berøres denne problematik blandt andet ved at belyse, hvilke diskurser der er herskende omkring Aalborg Øst. Ved gennemgangen af forskellige avisartikler fremkommer flere interessante aspekter, der alle vidner om de negative diskurser, der gør sig gældende omkring Aalborg Øst. Det paradoksale er, at selv positive historier kan få en negativ klang i medierne samtidig med, at Aalborg Øst inddrages som et negativt

sammenligningsgrundlag uden at have noget at gøre med de specifikke episoder. Et eksempel som blandt andet fremhæves er fra en artikel fra Nordjyske Stiftstiden, hvor der indledende skrives: *"Ikke en gang Aalborg Øst kan måle sig med Svenstrupområdet, når det handler om omfanget af alkohol- og narkomisbrug blandt unge"* (Christensen & Jensen 2012b:79). Især problematiseringen af unge drenge/mænd med minoritetsbaggrund er særligt udbredt, og ofte sættes der lighedstegn mellem de unge, kriminalitet, uro og vold (Christensen & Jensen 2012a:78-83).

Loïc Wacquant teoretiserer blandt andet om denne problematik, som mediediskurserne har for en bydel som Aalborg Øst, hvilket han omtaler *territorielt stigma*. Kort fortalt er et territorielt stigma et negativt stempel af en bydel eller boligkvarter, som har betydning for, hvordan folk udefra anskuer bydelen og menneskene der bor der. Det territoriale stigma kan også få betydning for beboerne i bydelen, da de ikke ønsker at blive associeret eller identificeret med det negative image bydelen har, hvorfor de tager afstand fra bydelen (Wacquant 1996; Wacquant 2008). Det territoriale stigma har derfor betydning for, hvordan folk udefra anskuer de unge minoritetsmænd, men de unge mænd stemples også ud fra deres køn, alder, race og etnicitet. Det kan hermed tænkes, at det territoriale stigma har betydning for de unges stilmæssige udtryk alt efter, om de unge ønsker identifikation/disidentifikation med bydelen (Jensen 2007, Jensen 2010).

De unge mennesker med minoritetsbaggrund hænger ofte ud i det offentlige rum, hvor de, for mange udenforstående, kan virke provokerende og støjende. De færdes ofte i større grupper, hvor disse forsamlinger af unge mennesker ofte sidestilles med gadebander, hvilket bidrager yderligere til den negative forestilling og forventning til minoritetsdrene (Jensen & Hviid 2003:26).

Men det er ikke kun de unge minoritetsmænd fra Aalborg Øst, der oplever, at de bliver problematiserede i medierne, da den generelle mediediskurs tegner samme billede. Der er herved en tendens til, at når kriterierne etnisk minoritet, mand og ungdom kædes sammen, så får det en problematisk identitet, som henleder opmærksomheden på kriminalitet (Hviid 2007:9-11). I et norsk feltstudie af Sollund undersøges relationen mellem etniske minoriteter og politiet, hvor det fremkommer, at politiet arbejder ud fra stereotyper og forenkede forestillinger af kriminelle, hvor unge minoritetsmænd indgår. Herved mistænkeliggøres de unge, hvorfor de udpeges til flere kontroller. Det betyder, at de unges ydre træk gøres til mål for mistænkelighed, hvorfor en ung mand med mørk hud kategoriseres som "skurk" og potentielt farlig (Sollund 2007:71-74).

Ifølge Andreassen (2007) har den medieskabte diskurs omkring minoritetsmænd medført en generel negativ karakteristik, som er indskrevet i den maskuline minoritetskrop, hvilket bunder i historiske og mytiske forestillinger omkring den farvede mand. Denne medieskabte stereotyp efterlader opfattelsen

af, at minoritetsmændene kan forstås under en samlet kategori, som er præget af negative enkelt episoder, som herved bliver definerende for hele kategorien, da minoritetsmændene opfattes som en homogen gruppe. Eksempelvis fremhæver Andreassen, hvilken betydning en gruppevoldtægt har haft for den generelle opfattelse af minoritetsmænd. De beskrives som hyper-maskuline, sexistiske og uden respekt for kvinder. De positioneres herved som potentielle farlige i kraft af deres køn og minoritetsbaggrund, hvorfor der tillægges bestemte negative forventninger til én samlet gruppe, selvom det kun er et fåtal dette burde gælde. Andreassen argumenterer for, at dette blandt andet hænger sammen med, at minoritetsmændene opfattes som anderledes, de bliver herved de farlige, men samtidig også de fascinerende 'andre'. Forestillingen om minoritetsmændene trækker herved tråde tilbage til koloniseringen, hvor 'de andre' blev opfattet som laverestående, hvor den hvide europæer var øverst i racehierarkiet (Andreassen 2007:167-212).

De unge minoritetsmænd er herved indskrevet i en negativ diskurs som bevirker, at samfundet har et mistænkeligt blik rette mod dem. De marginaliseres og mistænkeliggøres blandt andet på baggrund af ydre træk og deres bopælsområde, men de er også udsat på andre parametre. Det at uddanne sig og få et godt job anses af samfundet som noget, der bør efterstræbes (Zeuner & Højland 2003:12-13). Det er dog ikke alle, der har ressourcerne til at efterleve denne samfundsnorm, hvorfor unge fra ressourcetsvage familier oplever, at de ikke kan gøre sig gældende og opnå anerkendelse i samfundet igennem uddannelse.

Uddannelse og ressourcer

Ifølge Pierre Bourdieu er uddannelsessystemet med til at fremme den sociale skævhed i samfundet, da unge, som er opvokset i familier med høj kulturel og økonomisk kapital, har den fordel, at de forstår de kulturelle koder, og heraf hvordan de skal begå sig i uddannelsessystemet. De deler sprog og social klasse med lærerne og kan herved identificere sig med dem (Bourdieu & Passeron 2006: 144-145). Paul Willis (1978) mener, at arbejderklassen har en mod-skole-kultur, da de ikke forstår sig på de middelklasseværdier, som er herskende i skolen. Ifølge Albert Cohen (1955) kan skolen anses som en fabrik der producerer middelklassekultur og værdi, hvilket arbejderklassens unge ikke forstår, hvorfor de ikke kan opnå respekt og anerkendelse gennem uddannelse. I nutidens samfund er det måske i mindre grad arbejderklassens unge, som oplever de størst udfordringer i forbindelse med uddannelsessystemet, men i højere grad unge, hvor en eller begge forældre står uden for arbejdsmarkedet, hvilket omfatter mange indvandrere- og flygtningefamilier (Jappe 2006; Gilliam 2009; Sewell 1997), og er også gældende for de unge, som specialet er omhandlende.

Det har betydning for, at mange minoritetsunge oplever vanskeligheder ved at begå sig godt i skolen, de føler sig misforstået, og de har svært ved at leve op til samfundets normer. De unge har herved svært ved at opnå samfundets anerkendelse, hvilket, sammenholdt med deres marginaliserede position, kan medføre et behov for at søge alternative fællesskaber, hvor også andre normer er herskende (Alexander 2000; Johnsson 2007). Det kan tænkes, at der i disse nye fællesskaber gælder et andet kodeks for, hvad der bibringer anerkendelse, samtidig kan det være en forklaring på en bestemt måde at udtrykke sig både stilmæssigt og verbalt. Men deres stilmæssige udtryk kan også have en selvforstærkende effekt² til bidragelse af den negative forestilling eller forventning, hvorfor de unge minoritetsmænd stemples som ballademagere alene på baggrund af deres udseende.

Minoritetsunge

Hiphop-, gangster- eller ghettostilen, om man vil, associeres for mange med noget negativt, da stilen i sit udtryk kan virke provokerende og sprogbrugen nedsættende. Hvorfor stilen alligevel er populær ved mange marginaliserede minoritetsunge kan hænge sammen med, at den stigmatiserende identitet kan omvendes til en attraktiv identitet, der kan tilskrives stor værdi for de unge. De kan herigennem opnå opmærksomhed, både fra det modsatte køn, men også anerkendende blikke fra andre unge mænd er motiverende for stiludtrykket, og kan bibringe selvtillid. Dette hænger blandt andet sammen med rapmusikkens popularitet, som skaber rum for udbredelse af symbolske figurer og ikoner som gangsteren, mafiosoen, fede biler, guldkæder med videre, som de unge kan bruge aktivt i deres iscenesættelse og konstruktion af en attraktiv identitet (Jensen & Hviid 2003:30-33). Gangster og hiphopstilen ser prangende ud og udstråler en vis økonomisk formåen, hvilket gør, at en almindelig bil styles og modificeres, så den gør sig mere eksklusiv og attraktiv, end hvad tilfældet er. Det er herved også en stil, hvor det gælder om at blive set, hvorfor opmærksomhed og det at 'vise sig frem' er et vigtigt element.

Anden forskning peger også på, at de unge minoritetsmænd besidder en særlig form for maskulinitet, som blandt andet kommer til udtryk i deres tøjstil, de symboler de benytter sig af, etnicitet med mere (Jensen 2002 og 2007). Ifølge Bourdieu kommer maskulinitet til udtryk på forskellig vis, alt efter hvilken klasse aktøren tilhører. Det betyder blandt andet, at arbejderklassens mænd ser sig selv som de mest maskuline, da de besidder hård fysisk styrke, da de i langt højere grad er afhængige af deres fysiske formåen ved manuelt arbejde. Den fysiske styrke er herved en alternativ måde at opnå

² Jævnfør Birminghamskolen, se mere uddybende kapitel 3.

anerkendelse på, da arbejderklassens mænd ikke kan opnå dette igennem økonomisk og kulturel kapital (Bourdieu 1995).

I anden forskning omtales minoritetsunges sammensatte maskulinitetsudtryk som *ekspressiv maskulinitet*³. Gældende for denne ekspressive maskulinitet er, at den ikke kan reduceres, men den er hængt op på minoritetsmændenes etnicitet og klasseposition. Dette er særdeles interessant, da de bliver stigmatiserede på baggrund af deres etnicitet, da der er en generel frygt for 'fremmede'. Men deres klasseposition anses heller ikke for attraktiv, og de er tilmed ikke økonomisk privilegerede. De privilegier, som mandekønnet historisk set har, er ikke gældende for de unge minoritetsmænd, da mandekønnet bliver elimineret og underkendt, når det kædes sammen med deres etnicitet, race, og klasseposition. Intersektionalitetsperspektivet, hvordan sociale kategorier påvirker, underkender eller ligefrem eliminerer hinanden, er herved interessant, da de unge minoritetsmænd tilskrives en illegitim maskulinitet, som majoritetssamfundet ser skævt til (Jensen 2010:11).

Hvad der er baggrunden for denne særlige maskulinitet, som er knyttet til unge minoritetsmænds etnicitet og klasseposition, er komplekst at svare på. Det kan tænkes at de unge minoritetsmænd besidder en særlig kønskultur der har sammenhæng med deres ophavskultur, men til dette spørgsmål er Prieur tvivlende, da hun pointerer, at forskellene er større kønnene imellem, hvorfor piger med en minoritets baggrund er mere i opposition til traditionelle holdninger på kønsområdet end drenge med en majoritetsbaggrund. Svaret på om minoritetsmænd har en anden kønskultur kan herved ikke findes i deres oprindelsesland, da deres ageren ikke kan være hentet direkte derfra, hvorfor det ikke kan ses som et kulturelt efterslæb. Det er eksempelvis ualmindeligt at have en kæreste i de oprindelseslande, hvor de unge minoritetsmænds familier kommer fra, det kan herved ikke tænkes, at de kopierer deres adfærd fra forældre- eller bedsteforældre generationen. Prieur skriver om dette: "*Kæreste-scripterne er lokalt udviklede og ganske sikkert resultatet af en prægning fra højst forskellige kilder*" (Prieur 1999:40). Det skal forstås således, at minoritetsmændene ikke direkte kopierer *scripter* for opførelse fra deres forældres hjemland, men de udvikler nye *scripter* for opførelse, som er forankret i forskellige kulturer, der er herved tale om en kreolisering. Samtidig afviser Prieur også, at de unges æresbegreb kan sidestilles med deres bedsteforældres forståelse af samme begreb. De unge har selv udviklet deres betydning af respekt og ære, og derved kan det ikke udelukkende forklares med deres kulturelle baggrund, ligesom den særlige maskulinitetsform ej heller kan forklares direkte med ophavskulturen. De unge minoritetsmænd skaber og konstruerer nye identiteter og kulturelle træk ud fra den sammensatte sociale situation, som de befinder sig i. Der er herved ikke tale om en i forvejen given etnisk identitet, men denne *skabes og genskabes i en vedvarende social proces*. Det betyder, at de unge

³ Et begreb som Sune Qvotrup Jensen (2002) udvikler i beskrivelsen af "De Vilde Unge I Aalborg Øst".

skaber og konstruerer deres identitet og maskulinitet ud fra flere betydningsfulde aspekter, hvoraf ophavskultur kan anses som én af dem (Prieur 1999:40-42). Men også de unges konkrete livsbetingelser er afgørende, hvorfor der ikke kan ses bort fra de strukturelle vilkår.

Sammenfatning

Jeg har i det foregående set på flere beskrivende aspekter omkring unge minoritetsmænd, som er baggrunden for, hvordan jeg anskuer de unge minoritetsmænd. De unge tilhører en udskældt gruppe som oplever marginalisering og stigmatisering. De unge stemples på baggrunde af etnicitet, race, alder, køn og klasseposition, hvilket er beskrivende træk, der ikke umiddelbart kan ændres på. Ligeledes er det et vigtigt aspekt, at de unge er bosiddende i en bydel, som er præget af et negativt omdømme, som kan have en afsmittende effekt på de unge, hvorfor de unge enten tager afstand eller identificerer sig med bopælsområdet.

De unge minoritetsmænd har tidligere klædt sig i tøj inspireret af den amerikanske gangster/ghetostil, som er karakteriseret ved posede hængerøvsbukser og store trøjer. Til stiludtrykket hører sig ofte også guldkæder, caps og lignede accessories, og de unge har også haft biler, der var stylede til at se mere prangende og eksklusive ud, end hvad der i virkeligheden var tilfældet. Dette stiludtryk er udbredt blandt marginaliserede unge uafhængigt af deres etniske baggrund, men samtidig opfattes det af udenforstående, som mig selv, som begrænsende, da det bidrager til forestillingen om kriminelle banderelaterede unge mænd. Det er herved interessant, at de unge minoritetsmænd i det efterfølgende år, fra mit første møde med dem, har ændret og måske tilpasset deres stiludtryk, så det ikke i samme grad er begrænsende for dem? Faktum er i hvert fald, at de modificerede og stylede biler er solgt, og hvad er årsagen hertil?

Det leder mig herved frem til min problemformulering, da jeg synes, at det kunne være interessant at undersøge og belyse de unge minoritetsmænds stiludtryk, og hvad årsagen er til, at de har ændret deres stilmæssige udtryk, så det, for mig, synes knap så ekspressivt og prangende. Herved leder jeg også op til, at jeg har en forventning til, at deres stil kan opfattes som problematisk, hvorfor jeg formoder at den er forbundet med omkostninger.

Problemformulering

Hvorledes kan de unges stilmæssige udtryk beskrives og forstås, hvilke omkostninger er forbundet til stilen, og hvad er årsagen til, at de unge minoritetsmænd har modificeret deres stil?

Jeg vil derfor undersøge, hvilke stilistiske udtryk og træk der er herskende blandt de unge minoritetsmænd, og jeg vil herunder have fokus på deres tøjstil, biler, forbrug samt deres selvfremsstilling. Specialet vil have en fokusering på minoritetsmændenes stilmæssige særtræk, hvilken signalværdi stilen har, hvilke konsekvenser og omkostninger der er forbundet til stilen, samt hvorfor stilen medfører et paradoks og et behov for at modificeres. Jeg ved, at de unge ofte føler sig misforstået, og jeg har en formodning om, at det kan have en sammenhæng med deres stil og selvfremsstilling, og det hermed også kan være en forklaring på de ændringer, der kan spores i deres stil fra det første til det andet møde.

For at kunne forklare og forstå hvilken modificering deres stilmæssige udtryk har undergået, så vil det være nødvendigt med en dybdegående beskrivelse af de distinkte stilmæssige træk ved gruppen, som de tager sig ud ved det første og andet møde med minoritetsmændene, hvoraf deres biler også har en interesse. Jeg vil forsøge at male et fyldestgørende billede af de unges stil for herved at kunne forstå og forklare på hvilke områder, at stilen og de unge har ændret sig, og hvad årsagen er hertil. Samtidig vil det være interessant at belyse, hvad stilen signalerer, og hvilken betydning signalværdien har for de unge, og om de har oplevet stilen som begrænsende, eller om årsagen til den modificerede stil skal forstås som et udtryk for, at de er blevet mere modne eller noget helt tredje.

Jeg har en formodning om, at gangster/ghettostilen er begrænsende for de unge, hvilket er hoveårsagen til, at de har modificeret og ændret deres stilmæssige udtryk siden mit første møde med dem. Allerede ved mit første møde med dem, kom det frem, at de ofte var i politiets søgelys, hvilket var årsag til stor frustration. Det kan tænkes, at den negative opmærksomhed har været for overskyggende, hvorfor de har forsøgt at "skue ned" for stilen i et forsøg på tilpasning til samfundet, hvorved de er blevet mere mainstream.

Jeg benytter mig herved også af noget materiale, som jeg har indhentet ved en tidligere lejlighed, da det skal fungere som grundlag for, at jeg kan kommentere på en forandring, da jeg meget overraskende kunne observere, at de unge havde forandret sig bemærkelsesværdigt på et år, hvilket tilfører en tidsmæssig udvikling til specialet. Det kan være, at nye ting har fået betydning for de unge, eller at afgørende episoder har været strukturerende og bestemmende for, at de har ændret sig, eller har følt behov for tilpasning. Ungdomskulturer er ofte hurtigt skiftende, hvorfor et år kan vise sig at være af stor betydning, da de unge muligvis er modnet meget i den periode.

Jeg afgrænser mig i nærværende speciale til kun at fokusere på en lille unik gruppe bestående af fire unge minoritetsmænd i alderen 19-20 år, da formålet med specialet er, at få et dybdegående kendskab til deres stilmæssige udtryk, samt forstå hvorfor de agerer og ser ud som de gør. Som sagt forventer jeg, at der ligger mere end en æstetisk begrundelse bag deres stil og udseende, hvorfor fokus i specialet også vil være at forklare stilen og udseendets signalværdi, hvilken betydning det har for de unge, og hvad årsagen kan være til, at de har modificeret deres stil. Formålet vil herved være at forstå og forklare de unge mænds stil og udseende samt den stilmæssige forandring, som jeg observerer, og jeg kan hermed ikke se bort fra, hvilke ydre omstændigheder de kan være påvirket af, som ophavskulturen, livsvilkår, bopælsområde, etnicitet, kønsideal, klasseposition med videre. Jeg vil primært fokusere på deres stilmæssige udtryk, hvoraf jeg forventer bilen vil få en central placering, men de ydre samfundsmæssige omstændigheder vil blive inddraget, hvis de tjener et formål til forklaringen af de unges stil og ageren. Jeg anser, i tråd med forskningen inden for subkulturer, at stilen kan være en kreativ bearbejdning af de unges livsvilkår og deres fastlåste marginaliserede position. Men samtidig kan udviklingen af stiludtrykket også være et svar på tilpasning, eller et udtryk for at de er modnet. De færreste voksne går klædt som da de var teenagere, hvorfor der også kan være tale om, at nogle stiludtryk hører sig en bestemt alder til, og muligvis har jeg fanget de unge minoritetsmænd midt i denne overgangsfase fra teenager til voksen.

Specialets fokusering på en lille unik gruppe medfører en større grad af detaljer, dog kan forklaringerne på den modificerede stil indeholde et præg af personlige beretninger, som ikke vil kunne gøre sig som generaliserende forklaringer. Formålet med dette speciale er herved at beskrive og forstå de pågældende fire unge minoritetsmænd, og gå i dybden med dem, da det blandt andet vil give en interessant indsigt i, hvordan de ser ud, paradokset i en problematiserede og uhensigtsmæssig stil hvilke betydning den stylede bil spiller, og hvorfor de ændrer deres stiludtryk. Gevinsten ved at zoome ind og fokusere på en specifik lille gruppe opvejer, at jeg ikke kan lave en statistisk generalisering, men det betyder ikke, at casen med de unge minoritetsmænd ikke er velegnet til at sige noget generelt, som er oplysende omkring etniske minoritetsmænds stil og positionering. Det er herved et metodisk valg, som også bibringer noget nyt i forskningsammenhænge, da det er usædvanligt, at jeg har fået lov til at komme helt tæt på en gruppe, som ofte har 'paraderne oppe' over for udefrakommende. Samtidig er der ikke tidligere forsket i bilens kobling til det stilmæssige udtryk, samt hvilke konsekvenser et så synligt stilelement kan bibringe.

Kapitel 2

Teori

Dette afsnit vil være en teoretisk mosaik sammensat af forskellige teorier, traditioner med videre, da formålet med afsnittet er at inspirere til fokusering ved indsamling af empiri, samt give mine analyser teoretisk forklaringskraft. Mit problemfelt er komplekst, da jeg vil undersøge og forstå en gruppe minoritetsunges stil og udtryksformer, hvor en del af omdrejningspunktet vil være deres interesse for biler, og hvilken betydning bilen har for deres fremstilling af dem selv. Jeg erfarer, at deres stilmæssige udtryk ændres, og samtidig har jeg den formodning, at stilen er omkostningsfuld i mere end én forstand. Deres stil skal se prangende ud, hvilket på sin vis er omkostningsfuldt, da det er dyrt at modificere biler, samt de tøjmærker de går klædt i er dyre. Samtidig formoder jeg, at stilen har nogle omkostninger i en anden forstand, hvor jeg her ikke tænker økonomiske omkostninger, men at stilen er omkostningsfuld, da den er begrænsende og marginalisende for de unge minoritetsmænd.

Mit videnskabsteoretiske afsæt for specialet er inspireret af et interaktionistisk perspektiv, hvor interviewsituation skal anskues som et socialt møde, hvorfor forhandling af identitet og roller er en del af mødet. Da specialet blandt andet undersøger stil og identitet, er det herved interessant, hvordan de unge forhandler identitet, men samtidig hvordan de iscenesætter sig selv i interviewsituation. Interviewsituationen kan herved skabe rum for at observere, hvordan de unge positionere sig overfor hinanden, men også hvordan jeg bliver inddraget i processen. Jeg er herved også bekendt med, at de unge kan ønske at fremstå på en bestemt måde, eller de ønsker jeg skal få en bestemt opfattelse af dem, hvorfor nogle svar og argumenter kan være modsatrettede (Järvinen & Mik-Meyer 2008:28-30).

I forlængelse heraf opfatter jeg identitet, køn med videre som sociale konstruktioner, som er underlagt diskurser, hvorfor de unge ikke frit kan vælge, men de er underlagt konkrete strukturer og livsvilkår, hvorfor identitet og køn ikke ses som noget essensiet. Det er vigtigt at pointere, at individet er underlagt kropslige og sproglige tegn, hvis betydning er socialt etableret, hvorfor individet ikke frit kan manipulere med disse (Prieur 2010:83-84). Dette socialkonstruktivistiske perspektiv har herved indflydelse på, hvilke teorier og begreber, som vil blive anvendt i specialet.

Der er flere dimensioner i dette speciale, da jeg både vil se på deres stilmæssige fremtoning og udtryk, og heraf vil stilmæssige detaljer være en del af analysen, hvorfor subkulturbegrebet vil være anvendeligt. Samtidig vil bilen spille en betydning i analysen af deres stilmæssige udtryk, da jeg anser

bilen som en betydningsfuld stilmarkør. Subkulturbegrebet er også bidragende til at kaste lys over de stiliserings- og bearbejdningsprocessor blandt marginaliserede, i mit speciale unge minoritetsmænd.

Der vil samtidig være flere andre emner, som vil blive berørt i analysen herunder identitet, iscenesættelse, kønnet og maskulin stil, marginalisering, etnicitet, race med videre, hvilket er med til at præge dette teorigang i dets kompleksitet.

Som det fremgår af problemformulering, vægtes en stor del af specialets problemstilling af en præcisering og afgrænsning af etnicitet, alder, klasse, race og køn. Jeg har herved valgt at afgrænse mig til at fokusere på en lille intim gruppe af unge etniske minoritetsmænd, hvorfor en stor del af deres stilmæssige udtryksformer og praksisser skal forstås netop ud fra dette. Der findes flere studier, som bekræfter at køn, alder, race og etnicitet spiller en betydningsfuld rolle i forståelsen af forskellige stilmæssige udtryk og praksisser, men forklaringerne er forskellige alt efter skole og teoritradition. Jeg vil derfor i nedenstående uddybe forskellige teorier, som kan være bidragende til min analyse og forståelsen af de unge minoritetsmænds stiludtryk, ageren og selvfremsstilling, omkostningerne ved stilen og hvorfor denne ændres.

Subkultur

Albert Cohen teoretiserer blandt andet om subkulturer, som han ser som en løsning eller bearbejdning på klasserelaterede problemer⁴. Arbejderklassens børn oplever, ifølge Cohen, problemer i uddannelsessystemet, da skolen vurderer ud fra middelklassekultur og værdier, som arbejderklassens børn har svært ved at leve op til, og deraf har de svært ved at opnå anerkendelse og status i samfundet. Arbejderklassens unge befinder sig netop i denne konflikt, da de deler middelklassens præmisser for, hvad der er i samfundet er attraktiv og efterstræbelsesværdigt. Ifølge Cohen rammes drengene hårdere af denne ulige tildeling af status og anerkendelse, end hvad der gør sig gældende for pigerne, da der er flere og højere forventninger til drengene. Drengene oplever herved skam og mindreværd, da de ikke opnår status på konventionel vis, og subkulturer bliver herved løsningen, da der her skabes rum for andre krav til opnåelse af status, som arbejderklassens drenge nemmere kan efterleve (Cohen 1955: 70+121).

Subkulturbegrebet blev nogle årtier senere genfortolket i en britisk sammenhæng, hvilket fandt sted ved Center for Contemporary Cultural Study (CCCS) ved universitetet i Birmingham. Birminghamskolen har som udgangspunkt det samme syn på baggrunden for subkulturer, som Cohen,

⁴ Klassesamfundet anskues ud fra en Weberiansk forståelse, da det var forskellen i status og tildeling af anerkendelse, som var omdrejningspunkt i analyserne.

da subkulturer kan anskues som svar/løsning/reaktion på de klassemæssige problemer, som arbejderklassens unge oplever. Forskellen er dog, at Birminghamskolen ikke mener, at arbejderklassen deler middelklassens normer og værdier for, hvad der er attraktivt, men at arbejderklassen har deres egen kultur. Samtidig anskuer de klassesamfundet ud fra en marxistisk tankegang, hvorfor omdrejningspunktet ikke er manglende status, som ved Cohen, men derimod materielle problemer (Willis 1978, Hebdige 1979).

Birminghamskolen havde en stor fokusering på stil, da stilen var en måde hvorpå arbejderklassens unge kunne øve modstand og skille sig ud fra andre samfundsgrupper og autoriteter. Den særlige stil, som dannede rammerne for analyserne af subkulturerne, blev beskrevet med begrebet *bricolage*, som er et begreb lånt af Lévi-Strauss. Bricolage betegner den kreativitet der ligger bag, at forskellige elementer, fra forskellige meningsuniverser og kulturer bliver sammensat, og dermed antager en ny betydning. Dick Hebdige beskriver i bogen *Subculture: The mening of style (1979)*, at subkulturerne låner symboler fra andre meningsuniverser, som overdrives eller anvendes på anderledes vis, hvorfor stilen får en særegenhed. Den særprægede stil blev kendetegnende for de forskellige subkulturer, og Paul Willis beskriver i bogen *Learning to Labour (1978)*, hvilken betydning det har for 'the lads' at skille sig ud: *Closely related with the dress style of 'the lads' is, of course, the hole question of their personal attractiveness. Wearing smart and modern clothes gives them the chance, at the same time as 'putting the finger up' at the school and differentiating themselves from the 'ear'oles', to also make themselves more attractive to the opposite sex*" (Willis 1978:18). "The lads' danner en mod-skole kultur, hvor der indenfor subkulturen bliver vendt op på og ned på de i samfundet hersekende normer og værdier, og de udøver en modstand mod den hegemoniske kultur. Denne modstand skal først og fremmest forstås som en modstand, der blev udøvet igennem stilen, hvorfor der var en fokusering på stilen i analyserne. Det betød, at tøjstilen, sproget, kropssudsmykning, frisurer, kropssproget, adfærd med videre ansås som vigtige elementer, som skulle analyseres og forstås.

En vigtig pointe ved subkulturer er gruppeaspektet, da en subkulturs opståen ikke kan fremkomme ved enkeltpersoner. "The lads' var ofte at finde i nattelivet, og Willis pointerer også, at de var mere seksuelt aktive end andre jævnaldrende, da *"Sexual attractiveness, its association with maturity"*. Cigaretter og alkohol bliver også en del af 'the lads' symbolske virkemidler, hvorfor det ikke er tilfældigt hvor og hvornår der eksempelvis ryges. Det er også af stor betydning for 'the lads', at udvise hårdhed og styrke, hvilket nødvendiggør at vold og slagsmål også er en del af kulturen (Willis 1978:19-40). Et vigtig kendetegn ved 'the lads' er, at det er vigtigt at fremtræde voksne og maskuline, hvoraf arbejdet spiller en afgørende rolle. Paradoksalt bygger 'the lads' modstand på den fastlåste klassestruktur, men de er i deres modstand med til at reproducere denne fastlåste position, hvorfor de

bidrager til deres egen undertrykkelse, da de ikke udnytter de muligheder, der dog må tænkes at være ved uddannelsessystemet.

Kritik af subkulturbegrebet

Birminghamskolen er blevet kritiseret fra flere kanter, hvad angår teoretiseringen af subkulturbegrebet, hvorfor jeg kort vil præsentere hovedpunkterne, da det har betydning for, hvordan jeg vil anvende begrebet i min analyse. En del af kritikken går på, at de var for fokuserede på mænd, hvorfor de kvinder der indgik i subkulturene blev ladet uden betydning. Anden kritik går på, at klasseperspektivet blev tillagt for stor betydning, hvorfor teoretiseringen af race og etnicitet ikke var fyldestgørende. Bjurström kritik går på, at arbejderklassens modstand var mere kompleks, hvorfor den skulle forstås ud fra analyser, der i højere grad så på forholdet mellem etnicitet, race, køn og klasse (Bjurström 1997). En række kritikere, som fælles kan betegnes under retningen *post-subcultural studies*, mener, at der skal gøres op med forestillingen om subkulturer som klassebaserede og som løsningen på medlemmernes kollektive problemer. Birminghamskolen kritiseres herved for, at analyserne af subkulturer kun omhandlede klasse og sociale strukturer, og der kan sættes spørgsmålstegn ved, om subkulturer kan anskues ud fra de klassepræmisses i dag, eller om subkulturer er udtryk for det, Muggleton omtaler som *manifestation af personlige udtryksformer*. Post-subcultural studies-retningen åbner herved op for, at det kan tænkes, at subkulturer ikke per definition er klassebaserede. Samtidig kritiserede de Birminghamskolen for ikke at benytte empiriske metoder, hvorfor analyserne primært var baserede på et abstrakt analytisk plan (Jensen 2012:200-202).

Denne kritik er dog også blevet kritiseret, da der kan argumenteres for, at ulighed og sociale skel stadig er definerende for ungdomskulturer, da ikke alle unge har lige mulighed for deltagelse i subkulturer, da nogle subkulturer også er defineret af bestemte mærker og forbrug. De unge mænd, som nærværende speciale omhandler, er alle bosat i Aalborg Øst, hvilket er et økonomisk underprivilegeret område, hvor der ikke er meget for de unge at give sig til. Aalborg Øst adskiller sig herved fra andre mere privilegerede lokalområder, hvorfor Jensen argumenterer for, at det har betydning for de dannede subkulturer, hvilket område de unge kommer fra, og denne betydning er relateret til klasse og etnicitet (Jensen 2010:10). Jensen foreslår, at subkulturbegrebet forstås ud fra en neobirminghamsk retning, når det kommer til studier af unge minoritetsmænd. Herved skal fokus stadig være på sociale strukturer og ulighed, men klasse skal analytisk sidestilles med køn, etnicitet og race. Samtidig skal subkulturer stadig forstås som en kollektiv bearbejdning/svar på delte livsvilkår eller problemer ud fra kreative stiliseringsprocesser (bricolage). Dette vil endvidere medføre, at

stilmæssige udtryk, der ellers anskues som afvigende eller irrationelle for udenforstående, kan forstås som meningsfulde for subkulturens medlemmer. Ifølge Jensen er det også vigtigt at forstå, at de strømninger og elementer, som nutidens unge er påvirket af igennem massemedierne, rækker langt videre, end det repertoire som Willis forestillede sig. Det betyder, at for at forstå de unges stilmæssige udtryk så kræves det, at udtrykket nærstudies i dets situerethed, hvorfor kvalitative metoder er anvendelige nærmest uundgåelige, da det ellers ikke er muligt at forstå subkulturens kreativitet i deres specifikke situation (Jensen 2010:10, Jensen 2012:203-204).

Subkultur i en neobirminghamiansk forstand er herved velegnet til at indfange og forstå de kreative stilmæssige udtryk, som anskues som en kollektiv bearbejdning, svar på eller løsning af de strukturelle vilkår, hvorfor den sociale kontekst og samfundets hierarkiske organisering også studeres. Det er herved ikke et enten eller forhold, da begrebet både kan indfange de kreative kulturelle udtryk samt de sociale aktørers sociale position og livsvilkår. Det betyder at subkulturer på en og samme tid er *delkulturer* og *underkulturer*, da de opfattes som meningsfulde og autonome ud fra et stilmæssigt synspunkt samtidig med, at det er et kollektiv af mennesker, der er underprivilegerede eller underordnede andre (Jensen 2007:48).

Subkulturbegrebet er anvendeligt til at forstå årsagen de unges stilmæssige udtryk, da stilen kan være en bearbejdning af, svar/løsning på deres marginaliserede position, hvorfor stilen kan anskues som en modstand mod majoritetssamfundet. Subkulturen kan skabe rum for anerkendelse, som de ikke opnår i samfundet, da der hersker værdier indenfor subkulturen, som ikke nødvendigvis er i overensstemmelse med det ordinære samfund. Subkulturbegrebet, i en neobirminghamisk version, skaber rum for at forstå de unges stilmæssige udtryk, som af mange udenforstående læses som farligt og marginaliserende. Samtidig er subkulturbegrebet nyttigt i analysen, da det tillader en fokusering på stilens detaljer. Begrebet bricolage finder jeg anvendeligt til at beskrive den sammensatte og kreative stil, som er kendetegnende for de unge, hvor de inddrager stilelementer fra forskellige meningsuniverser.

I tråd med studier af subkulturer har Sara Thornton udviklet begrebet om subkulturel kapital, som hun har ladet sig inspirere af fra Bourdieus teoriunivers. Andre forskere har ligeledes taget udgangspunkt i Bourdieus kapitalbegreber, som han begrebsliggør i "*Distinksjonen*" (Bourdieu 1995), og nedenstående afsnit vil herved fremhæve nogle begreber der kan være anvendelig i forståelsen og beskrivelsen af de unge minoritetsmænds stil og ageren.

Et spørgsmål om kapital

Sarah Thornton udvikler som sagt begrebet om *subkulturel kapital*, som er inspireret af Bourdieus begreb om kulturel kapital, som stil- og smagspræferencer er knyttet til. Som begrebet subkulturel kapital antyder, så er det en måde at forene kulturel kapital med subkulturer, således at begrebet specifikt er tilpasset subkulturer. Thornton udvikler begrebet ud fra egne studier af 'club culture'⁵ i England. Ifølge Thornton er der indenfor forskellige subkulturer knyttet forskellige karakteristika, som er definerende for, hvad der opfattes som 'god stil', og herved er retningsgivende for, hvad der udløser anerkendelse. Det kan være bestemt tøj, musiksmag, en specifik viden, karaktertræk med videre, som kan være kriterier for anerkendelse inden for subkulturen. Disse karakteristika er vigtige i analysen af subkulturer, samtidig med at det er vigtigt at have for øje, hvad der udløser anerkendelse, da det kan være helt specifikt for subkulturen, og der behøver ikke være konsensus med det anerkendelsesgivende i samfundet (Thornton 1995). Herved er der nogle ligheder mellem subkulturer og måden Bourdieu anskuer felter, da *eksistensen af en kapital forudsætter eksistensen af et felt* (Jensen 2007:51). Subkulturel kapital er herved et anvendeligt begreb, der er med til at fokusere på det, som bibringer anerkendelse indenfor subkulturen. Det kan derfor skærpe blikket og forklare, hvad de unge tillægger god smag, hvorfor de agerer på bestemt vis med videre.

Dog kritiseres Thornton for ikke at tage højde for helt centrale aspekter ved Bourdieus teoretisering omkring samfundet, da hun ikke har fokus på, fra hvilken social position i samfundet at subkulturens aktører rekrutteres, og heraf hvilken definitionsmagt de har (Jensen 2007:51-52). Jensen foreslår herved: *"Den subkulturelle kapital vi kan iagttage i subkulturer bør således kontekstualiseres i forhold til klasse, køn, etnicitet og 'race', for dermed at få et indblik i de logikker, der medskaber de kreative situerede stiliseringsprocesser"* (Jensen 2007:52). Gældende for gruppen af unge minoritetsmænd, som dette speciale omhandler, der foreslår Jensen, at ekspressiv maskulinitet er en form for subkulturel kapital (Jensen 2007:52), hvor Sandberg (2005) opererer med begrebet gadekapital.

Sandberg studerer også unge minoritetsmænd dog i en norsk kontekst. Han har nogle interessante teoretiske perspektiver, der kan være anvendelige i specialet. I artiklen *"Stereotypiens dilemma"* fremhæver Sandberg, at minoritetsunge aktivt kan spille på og bruge de forestillinger og fortællinger, som er herskende om minoritetsunge. Herved kan de iscenesætte sig selv som mystiske og farlige, hvilket kan være attraktive egenskaber i de ungdomsmiljøer, hvor de færdes. Han opererer som sagt med begrebet gadekapital, som, ordlyden også afslører, er inspireret af Bourdieus terminologi om kapital. Kort fortalt hersker der i gadekulturen andre attraktive kompetencer, end hvad der gør sig

⁵ Club culture er en subkultur der opstår på baggrund af dansefester, hvor musikgenrerne techno og house er herskende.

gældende i andre arenaer og kulturer. I gadekulturen er en vigtigt kapital at have et rygte om, at man kan og er villig til at forsvare sig selv, samt der er venner, som er villige til at stille op for en. Sandberg uddyber det således: *"Hvis andre frykter konsekvenserne ved eventuelle utfordringer, unngås konfrontasjoner. Ryktet opprettholdes først og fremst ved historier om tidligere deltakelse i slåsskamper, men det kan også kreve offentlig fremvisning av vold"* (Sandberg 2005:29). Det kan hermed være en strategi fra de unges side, at de kan opnå beskyttelse ved at iscenesætte sig selv som unge med en voldelig adfærd. De unge minoritetsmænd kan herved trække på de negative fortællinger, som oftest kædes sammen med deres udseende og ydre træk, hvorfor der kan spilles på frygten for den "mørke mand", og herved kommer etnicitet og race i spil.

Rygtet som farlig kan dog med tiden ikke være nok, og inddragelse af bestemte symboler eller kendetegn kan være anvendelige. Goffmann (1959) teoretiserer om rollespil og indtryksstyring, og ifølge ham er det også vigtigt at have en fremtoning som kan have en afskrækkende effekt, da det ikke kan forventes at rygtet er nået alles ører, hvormed den 'farlige identitet' ikke accepteres af alle. Kendetegnene som dynejakker, bestemte tøjmærker, guldkæden, er alle karakteristika som knyttes til en forenklet opfattelse eller typificering omkring farlige minoritetsunge, hvilket der aktivt kan spilles og kapitaliseres på, da det er en del af det repertoire, som er tilgængeligt for de unge minoritetsmænd. Sandberg uddyber, at der er tale om en særlig 'wolla stil', hvor gestikuleren og bestemte ritualer for at hilse er fremherskende for denne gruppe, hvorfor: *"Å være en utlending bliver på denne måten en form for <<kulturell kapital>> i gatekulturen, spesielt i byrom"* (Sandberg 2005:40).

Det skal dog nævnes, at gadekapitalen ikke nødvendigvis er anvendelig på andre sociale felter eller arenaer, da den er specifik for gaden. Det bevirker, at gadekapitalen kan være ødelæggende for aktørerne, hvis den kropsliggøres som *habitus*, da gadekapitalens kompetencer og årsager til anerkendelse ikke kan videreføres til andre sociale felter. Det kan derfor få de konsekvenser, som også omtales i indledningen, at de unge minoritetsmænd ikke kan gøre sig godt i skolen eller på arbejdsmarkedet, hvis den internaliseres: *"<<Gatekapitalen>> slår med andre ord tilbake på ungdommene på <<gata>>. Minoritetsgutternes posering som gangstere, kan også slå tilbake på minoritetsungdom mer generelt"* (Sandberg 2005:41). Andre studier viser dog, at det ikke er så forenklet, da *habitus* sagtens kan være kompleks, og på nogle punkter indeholde modsatrettede og flertydige elementer, hvorfor kompetencen til rolleskift er til stede (Jensen 2007:130).

Sandbergs sontring omkring unge minoritetsmænds iscenesættelse på gadeplan, kan også henføres til de unge, som dette speciale omhandler. Jeg har en formodning om, at de unge spiller på og iscenesætter sig selv på baggrund af typificeringen om den farlige unge minoritetsmand. Men samtidig formoder jeg, at de unge formår at begå sig i andre felter end gaden, da de arbejder og uddanner sig.

Begrebet om gadekapital kan være medvirkende til at sætte fokus på de særtræk, der er ved de unge, og være med til at skabe en forståelse for deres stilmæssige udtryk, samt begrunde årsagen til en problematisk og uhensigtsmæssig stil.

Som det er nævnt tidligere har andre studier tolket de unge minoritetsmænds stil som et udtryk for en ekspressiv maskulinitetsform, som finder rod fæste i den sorte amerikanske hip hop kultur. De unge mænd benytter sig herved af de symboler, som stilles til rådighed igennem denne stilmæssige genre, hvilket både gør sig i musikalske præferencer og tøjstil, men der knyttes også bestemte idealer til kroppens fremtoning (Jensen 2007). Ofte er idealet, at kroppen skal fremstå som fysisk stærk og rå, hvorfor et begreb om kropslig kapital kan vise sig anvendeligt.

Wacquant udvikler begrebet om kropslig kapital, som skal forstås i samme kontekst som Bourdieus andre kapitalbegreber, hvorfor den kropslige kapital er knyttet til aktørens position i det sociale rum. Wacquant pointerer, at *"the newer sociology of the body has paid surprisingly little focused attention to the diverse ways in which specific social worlds invest, shape, and deploy human bodies and to the concrete incorporating practices whereby their social structures are effectively embodied by the agents who partake of them"* (Wacquant 1995:65). Ifølge Wacquant er kroppens udseende ikke tilfældig, da der hersker forskellige normer for kroppens udseende, som afhænger af den sociale kontekst. Wacquant bruger boksere som eksempler på aktører, hvor kroppen har en afgørende betydning, da kroppen er det de lever af. Kroppen skal herved se ud på en bestemt måde for at give stor værdi, og den skal plejes og trænes, så den når sit fulde potentiale. Bokserne opbygger kropslig kapital ved at træne dagligt for derved at opnå fysisk styrke og tekniske færdigheder. Målet med træningen er ikke kun økonomisk kapital, men en stor veltrænet krop har også en skræmmende funktion over for modstanderne. Samtidig anses en veltrænet krop også som smuk, hvorfor kroppen også ligger til grund for anerkendelse og symbolsk værdi igennem andres beundring. Herved opnår bokserne en form for værdighed igennem deres konstruktion af en særlig form for maskulinitet der knyttes op på en kropslig kapital.

Det er ikke tilfældigt, hvordan kroppen formes og tager sig ud hos bokserne, og de udøver en form for *indtryksstyring* som Goffman ville benævne det (Prieur 1999:38). Kroppen er herved værdiskabende og en ressource i sig selv, hvorfor den kan omtales som en kapitalform. Jeg forestiller mig, at kroppen kan have samme betydning for de unge, hvorfor der investeres tid og ressourcer i at forme den. På flere punkter kan de unges situation sammenlignes med bokserne, da de er underprivilegerede, hvorfor kroppen kan være medvirkende til skabelse af værdi. Kropslig kapital retter herved blikket mod kroppens fremtoning, og bidrager med en teoretisk forklaring på, hvilke betydning kroppen har for de unge.

Tilbudte identiteter, subjektivering og positionering

Køn, alder, race og etnicitet er nogle af de synlige identitetsmarkører, som er med til at marginalisere de unge mænd, og der er samtidig knyttet bestemte typificeringer til disse identitetsmarkører, hvilket på en og samme tid begrænser og muliggør det spillerum af stilmæssige udtryk, som tilbydes de unge mænd. Etniske minoriteters identitetskonstruktioner og ageren er undersøgt og teoretiseret i flere sammenhænge. Herhjemme har Vitus Andersen præget forskningen med studier af unge minoritetsdrenges identitetskonstruktioner ud fra en institutionel tankegang. Hun kommer frem til, at drengenes identitetskonstruktioner er præget af de *problemidentiteter*, som de tilbydes af velfærdstatens institutioner og socialpædagoger. Drengene anskues som farlige og problematiske, hvilket er tæt knyttet til deres etniske og raciale forskelligheder, og socialpædagogernes fortællinger om drengene ender med at blive overtaget af drengene selv. Dermed fremstiller og iscenesætter drengene sig selv ud fra de tilbudte identiteter som problematiserede farlige unge. Samtidig afskæres drengene fra identiteter som almindelige eller normale, hvorfor de gøres til unormale og anderles. Stemplingen som problematiske får herved som konsekvens, at drengene opfører sig problematisk (Vitus Andersen 2005). Det er interessant, at drengene ender med at tage problemidentiteterne til sig og gribe farligheden som subjektposition, og de derved iscenesætte sig som farlige og problematiske, selvom de som udgangspunkt ikke har været det. Det kan tænkes at lignende er gældende for de unge mænd, som jeg studerer, hvorfor det kan være medforklarende og bidrage til forståelsen af deres stiludtryk.

Staunæs er en anden dansk forsker, som har præget forskningen af etniske minoriteter. Hun lader sig inspirere af poststrukturalistiske tænkere, og hendes fokus er subjektiveringsprocesserne, hvorledes subjekter bliver til i diskursbårne processer. Det væsentlige hos Staunæs er, at der tilbydes identiteter eller subjektpositioner, som er knyttet til sociale kategorier som køn og etnicitet, og disse tilbud begrebsliggør hun ved *subjektiveringstilbud*. Men subjektivitetstilblivelsen er underlagt magt, og hendes magtforståelse er inspireret af Foucault, "*hvor et subjekt både er handlende og underkastet sine kontekstuelle betingelser*" (Staunæs 2004:56). Der er herved knyttet en ambivalens til magten, da subjektet er afhængigt af den for at kunne blive til, men samtidig er magten undertrykkende.

Der er mange forskellige og modsatrettede diskurser tilgængelige for subjektet, hvorfor de forskellige subjektpositioner kan forhandles og gøres til egne, og Staunæs uddyber videre, at "*Man positioneres og positionerer sig selv og kan på den måde gøre multiple og modsætningsfyldte subjektiviteter*" (Staunæs 2004:57). Staunæs nævner også tøj som en vigtig rekvisit, da tøj kan være medvirkende til at støtte op om specifikke subjektiveringstilbud, eller det kan appellere til en bestemt identitet. Men tøjets betydning afhænger også af, hvem der ellers er bærer af samme tøjstil, hvorfor tøj visualiserer, hvem

de unge ønsker at identificere sig med, men lige så vigtigt, hvem de tager afstand fra (Staunæs 2004:154-155)

Jensen (2007) pointerer dog, at Staunæs' begreb 'subjektiveringstilbud' kan være problematisk, da der implicit i ordvalget *tilbud* ligger en antagelse af, at det er behæftet med noget positivt at få tilbudt en subjektposition, hvorfor han foreslår et mere neutralt ladet begreb som 'subjektiverings*mulighed*'. Han viderefører dog begrebsdiskussion med termen 'subjektivering*strusel*', da nogle tilbudte identiteter, som eksempelvis kriminel, associeres med miskendelse og negativ symbolsk kapital, hvorfor de vil blive opfattet som en trussel for individet (Jensen 2007:66-66). Dog er dette ikke helt entydigt, da hans forskning viser, at mange kategorier er dobbeltbundende, hvorfor der også kan kapitaliseres på en trusselskategori, hvorved den kan gøres til noget positivt der kan trækkes på.

Skeggs teoretiserer i tråd med Jensens begrebsdannelse om subjektiveringstrusler, hvor hun udvikler begrebet *disidentifikation*, som betegner den modstand arbejderklassens kvinder yder mod kategorien arbejderklasse (Skeggs 1997). Meget præcist forklarer Jensen den strategi, som disidentifikation er udtryk for:

*"Begrebet om disidentifikation er altså et forsøg på at indfange en **markeret afstandtagen** til bestemte identitetskategorier, og er dermed ganske forskelligt fra et indifferent fravær af identifikation (som vi blot kunne kalde ikkeidentifikation). Aktiv og markeret disidentifikation er altså hos Skeggs en strategi, mennesker kan iværksætte for at afvise eller undgå at blive subjektiveret eller interPELLeret til identiteter, som de af den ene eller anden grund finder er truende eller associeret med et fravær af symbolsk værdi"* (Jensen 2007:66; fed skrift erstatter kursiv i originaltekst).

Skeggs opererer også med andre analytiske begreber, som kan findes anvendelige i dette speciale. I tråd med Staunæs, har hun også fokus på subjektiveringsbegrebet, hvor de begge har hentet inspiration hos Butler. Skeggs skelner mellem *sociale positioner*, som er strukturelt organiseret efter sociale kategorier som køn, klasse, race/etnicitet med videre, og på den anden side *subjektpositioner*, som er konstrueret ud fra diskurser. Køn, klasse, race/etnicitet er i en vis henseende stabile ordninger, hvor adgangen til forskellige diskurser afhænger af den strukturelle ordning. Subjektivitet eller identitet konstrueres gennem indtagelse og forhandling af forskellige positioner, hvilket altid gøres inden for rammen af det, der i samfundet opfattes som legitimt, da identitet hele tiden skal genskabes og holdes ved lige. De forskellige subjektpositioner, som diskurserne tilbyder, skal herved forhandles af individerne, hvorfor det er interessant, hvordan individerne positioneres, og hvordan de positionerer sig selv. Hun pointerer samtidig, at de sociale positioneringer er forbundet med

kompleksitet, da de ikke kun er sociale positioner, men de også er identitetsskabende kategorier (Faber 2008:26-27+36-39).

Jeg antager, som det fremgår af Staunæs og Skeggs, at identitet og subjektivitet er noget der skabes, gøres og forhandles, og adgangen til forskellige subjektpositioner er struktureret efter sociale kategorier, hvorfor subjektiveringstilbuddene er afhængigt af individernes samspil af sociale kategorier. Identitet og stil er herved til forhandling, men dette indenfor rammerne af, hvad de overordnede diskurser tillader. Derfor er begreberne om identitetskonstruktion, positionering og subjekttilblivelse særligt anvendelige, da jeg ønsker at forstå de unges stiludtryk, og de processer som skaber stil og identitet, for hermed at forstå de strategier de unge anvender i identitetsarbejdet.

Bilens som en del af identitetsarbejdet

Jeg har en formodning om, at bilens udseende har en betydning for de unges stilmæssige udtryk, hvorfor et af fokuspunkterne i specialet er at forstå og forklare bilens betydning, og hvad den signalerer. Dette begrundes jeg med, at de unge bruger meget tid på at køre rundt i deres biler, og de har også brugt tid og penge på at style bilerne ud fra, hvad de tillægger god smag. Dag Balkmar undersøger i en svensk kontekst, hvilken betydning bilens udseende har for mennesker der modificerer/gejler/styler deres biler. Ifølge Balkmar er bilen mere end et transportmiddel, da den er identitetsskabende og kan anskues som en maskulin forlængelse af kroppen. Bilens udseende er herved ikke ligegyldig for, hvilke signaler og budskaber der udsendes, hvorfor bilen både har en symbolsk og materiel betydning. Der er herved en symbolsk og materiel kobling mellem mand, maskulinitet og teknologi, og bilens udseende kan ikke opfattes som kønsneutral. Balkmar formulerer bilens betydning således: *"By exploring the world of car modification in a Swedish context, the thesis also addresses the construction of masculine identities in relation to cars. Just as clothes and dress can be a medium for exploring the ways in which people formulate their identity in material ways, car modifiers construct their identity in relation to cars"* (Balkmar 2012:11-12).

Bilen anskues som et medie til at udtrykke stil og identitet i samme grad som tøj, hvorfor bilen også medkonstruerer identitet. Dette har en særlig betydning, når det er omhandlende mennesker der styler deres biler, da de er medbestemmende omkring, hvilke signaler bilen skal udsende, hvorfor bilens konstruktion og signalværdi skabes af føreren af bilen. Modificerede og stylede biler kan herved forstås ud fra Goffmans terminologi om indtryksstyring, da føreren og ejeren af bilen er medskabende og bestemmende for, hvordan bilen skal opfattes, og heraf hvordan de ønsker at iscenesætte sig selv. Bilen gøres attraktiv og synlig, ud fra bilejens optik, hvorfor bilen også kommunikerer og er

bærer af bestemte værdier, som ofte relaterer sig til førerens klasse-mæssige position, køn, seksualitet, maskulinitet og status (Balkmar 2012:12-14). Men det kan også forestilles, at bilens udseende associeres med førerens etniske baggrund, det er herved op til bilejerens kreativitet at sammensætte bilens stilmæssige udtryk.

Ifølge Balkmar er det af betydning for de mennesker, der modificerer deres biler, at bilen gøres speciel, hvorfor føreren giver bilen et personligt udtryk. Bilen er derfor ikke mainstream og masseproduceret, hvilket medfører, at føreren tiltrækker stor opmærksomhed på baggrund af bilen, og de opnår følelsen af at være specielle og skiller sig ud fra mængden på baggrund af bilen. Der foregår herved en selv fremstilling af føreren igennem bilen, og opmærksomheden giver føreren et kick (Balkmar 2012:94). Bengry-Howell og Griffin studerer også mennesker, der styler og modificerer biler, men i en engelsk kontekst. Bengry-Howell og Griffin erfarer, at disse 'bilstylister'⁶ anser sig selv som kunstnere, hvorfor kreativitet og nytænkning er helt essentielt i denne stylingskultur: *"Building on a notion of a 'debadged' car as a 'canvas', Spoiler constituted the car modifier as an 'artist' who creatively expressed himself through the modifications that he produced"* (Bengry-Howell & Griffin 2007:450). Det er vigtigt at bilen skiller sig ud, og sender de rigtige signaler om føreren af bilen, hvilket er en del af den kreative proces. Ofte erhverver de unge mænd sig mindre og ældre biler, da det er disse biler, som de har råd til. De mindre biler forbindes ofte med kvindebiler, da de er kompakte og har en mindre motor, hvilket ikke er de signaler, som de unge bilstylister ønsker at udseende. For at afstedkomme dette problem neutraliseres bilens identitet, hvorved alt der kan identificere bilen som en kvindebil afmonteres, så bilmærket og den feminine identitetsmarkør ikke længere er tilgængelig. Herved opbygges bilen på ny, men den tilføres elementer der symboliserer og legitimerer maskulinitet, hvilket underbygger og styrker førerens maskuline identitet og muliggør at bilen bliver en kropslig og maskulin forlængelse af føreren. Bengry-Howell & Griffin forklarer dekonstruktionen af bilen og den kønnede betydning således: *"This degendering practice embodied a symbolic attempt at resolving the contradiction of being a man in possession of a woman's car, and configuring a standard feminised motorcar as an object of masculine identity construction"* (Bengry-Howell & Griffin 2007:454). Stylingen af bilen muliggør, at bilen kan antage en anden kønslig betydning, hvilket løser problemet med de feminine biler. Når bilen modificeres skabes der en ny identitet, som bilstylister er aktøren bag.

De unge, jeg beskæftiger mig med, kan på flere punkter sammenlignes med folk der modificerer deres biler, de såkaldte bilstylister, men de adskiller sig radikalt på andre punkter. Hvis de unge havde pengene, så ville de købe en smart og prangende bil fra ny, de styler kun de ældre biler, så de kan komme til at syne af mere, og de herved udsender de rigtige signaler. De ønsker, at bilen skal være

⁶ De bliver omtalt som car modifiers, hvor bilstylister er min oversættelse

eksklusiv, tiltrække opmærksom både fra andre fyre, men i særdeleshed også det modsatte køn. Bilen skal også signalere maskuline undertoner, derfor ændres bilens udseende. De unge kan ikke i samme grad klassificeres som bilentusiaster, som dem Balkmar undersøger eller for den sag Bengry-Howell & Griffin, da de unges drømmebiler er eksklusive, prangende, men masseproducerede biler, hvorfor signalværdien er vigtigere end om bilen er enestående og unik. For de unge er det essentielle at se på damer og vise bilen frem, hvor bilstylister gør det samme, men cruising bliver noget sekundært, og de ser sig mere som bilstylister end som cruisere.

Teorien i anvendelse

Jeg har i det foregående beskrevet en masse forskellige teoretiske perspektiver, som har været med til at inspirere til emner i min interviewguide, men teorierne skal, i det omfang de er anvendelige, også være med til at give mine analyser teoretisk forklaringskraft. Teorierne vil herved blive brugt i det omfang, hvor jeg finder dem anvendelige, hvorfor alle teorier ikke vil optræde i samme grad i analysen. Jeg vil dog i første omgang vende blikket mod metodeafsnittet, da de anvendte metoder har betydning for dem fremkomne empiri.

Kapitel 3

Metode

Jeg vil i det følgende kapitel redegøre for de metodiske valg og overvejelser, som jeg har gjort mig i forbindelse med udarbejdelsen af dette speciale. Herunder vil jeg uddybe, hvilke metodiske redskaber jeg har anvendt, samt hvilke komplikationer der har været forbundet med denne fremgangsmåde. Da jeg ved en tidligere lejlighed har interviewet de unge minoritetsmænd, og de unges forandringsproces fra det første interview er gjort til genstand for undersøgelse i nærværende speciale, så vil passager i dette kapitel, samt overvejelser, problematikker med videre være nærtliggende dem, som jeg havde ved bearbejdningen af det første interview. Derfor vil passager i dette metodeafsnit være nærtbeslægtet med afsnit fra det tidligere projekt⁷.

Kontakten til feltet

Baggrunden for specialet bygger på en allerede etableret kontakt med de fire unge minoritetsmænd, da jeg i en anden sammenhæng har interviewet dem, hvorfor der på sin vis ikke kan tales om informantudvælgelse. Ud af samværet med de unge opstod en undren, som krævede en opfølgning, herved er de fire unge blevet synonymet med min undren, hvorfor det kun er deres lille intime gruppe, som jeg ønsker at forklare og forstå. Det betyder ikke, at jeg ikke ville kunne have inddraget andre unge minoritetsmænd, måske endda fra andre boligområder, som det er set i afhandlingen af Jensen (2007), men ønsket for dette speciale har været et andet. Da ønsket har været, at kunne forstå deres stilmæssige udtryk og den positionering, som denne stil er medskabende til, så har en mindre gruppe været nemmere at håndtere. Samtidig voksede der ud af min andet interview endnu en problemstilling, som jeg ønskede at belyse, da det stod klart for mig, at de unge minoritetsmænd havde ændret deres stil, hvilket betyder, at denne forandringsproces også er gjort til genstand for min undersøgelse. Selvom specialet kun omhandler fire unge minoritetsmænd, betyder det dog ikke, at denne gruppe ikke er retningsgivende for at sige noget generelt om, hvordan en omkostningsfuld stil ser ud, og hvorfor de unge har modificeret deres stiludtryk. Det må dog tænkes, at de unges strategier, iscenesættelse, valg og fravalg er influeret af deres status som minoritetsgruppe, hvorfor de empiriske fund vil have en etnificeret begrænsning.

Det kan have sine fordele, at kontakten allerede var opnået ved påbegyndelsen af specialet, da det kan være tidskrævende at få foden indenfor i et felt, som på mange punkter er lukket, og hvor min blotte

⁷ Høyer, Maria Holmelin (2011): *Ungdomskriminalitet – Opgøret med den kriminelle løbebane*. Aalborg Universitet, specialiseringsprojekt: Sociale problemer og social kontrol.

tilstedeværelse ville skabe undren og en fikseret opmærksomhed (Jensen 2012:204). Med fikseret opmærksomhed mener jeg, at jeg som hvid middelklasse kvinde i midten af 20'erne ikke vil indgå naturligt i feltet, hvilket kan være en hindring til at opnå accept, da jeg bliver positioneret til at være bærer af værdier, som umiddelbart kan være modstridende med de udforskedes miljø. Dette aspekt vil jeg vende tilbage til. Det er herved værd at udnytte, at jeg har opnået en kontakt og de unges fortrolighed, som kan åbne et ellers lukket og svært tilgængeligt felt, som andre forskere tidligere har pointeret (Vitus Andersen 2005; Jensen 2007).

Samtidig vil de unge i denne aldersgruppe være svære at komme i kontakt med, da de er for gamle til at gå i de fleste ungdomsklubber, da ungdomsklubber ofte har en aldersgrænse på 18 år. Derved er der ikke nogen umiddelbar institutionel sammenhæng, hvor de på nuværende tidspunkt indgår i, dog har de unge været tilknyttet et socialt projekt i Aalborg Øst, hvorigennem jeg fik kontakten med dem. Denne institutionelle sammenhæng kan have haft en betydning for den fremkomne empiri, selvom det sociale projekt ikke har været omdrejningspunktet i det andet interview⁸. Dog kan man aldrig se bort fra, at de unge er påvirket af den sociale kontekst og de logikker der er knyttet hertil, men det er modsat aldrig muligt at møde mennesker et sted, uden dette sted vil have betydning (Jensen 2012:208-109).

Jeg har ikke holdt kontakten med de unge siden det første møde, men jeg har løbende haft kontakt med en af tovholderne i projektet, hvorfor han også formidlede kontakten denne gang. Tovholderen har spurgt de unge inden de to interview, om de ville deltage i et interview med undertegnet, hvor han kort har nævnt, hvad omdrejningspunktet for interviewene ville blive. Efter det første interview, var de unge meget begejstrede, hvorfor de gav udtryk for, at jeg endelig måtte sige til, da de gerne ville hjælpe en anden gang. Denne villighed til at hjælpe tolker jeg som, at de unge ikke ser interviewene som en pligt eller noget som de er pålagt, herved antager jeg, at de frivilligt er gået ind til interviewene.

Det sociale projektet, som de unge har været tilknyttet, vil ikke blive uddybet nærmere i dette speciale, hvilket også gør sig gældende for "tovholderen", da dette kan være aspekter omkring de unge, som kan gøre dem genkendelige, hvilket jeg vil vende tilbage til i afsnittet *Etik*.

Ved mit første møde med de unge, som fandt sted et år før påbegyndelsen af dette speciale, der var denne "tovholder" også til stede. De unge havde et nært og fortroligt forhold til ham, hvilket også var udslagsgivende for, at jeg nemmere fik foden indenfor i feltet. "Tovholderen" blev herved min *gatekeeper* til feltet, og hans accept af mig gjorde, at de unge også hurtigere accepterede mig. Jeg var herved allerede blevet godkendt og havde opnået deres accept ved det andet møde, hvorfor

⁸ Ved det første møde med de unge mænd, der blev det sociale projekt diskuteret, og hvilken betydning det havde haft for deres liv.

interviewet i flere tilfælde havde en mere afslappet og venskabelig stemning, dette vil jeg vende tilbage til, jævnfør afsnittet *Interviewsituation*.

Jeg anser herved min kontakt med de unge som en styrke, som kan være medvirkende til at få en indsigt i nogle menneskers liv, som ellers er vanskelig at opnå. Derved ikke sagt, at der ikke har været komplikationer i forbindelse med interviewet, eller at kendskabet ikke har medført en anden problematik, men det er emner som vil blive diskuteret nærmere jævnfør afsnittene *Kendskabets betydning* og *Modstand og ubehageligheder i interviewet*. Jeg vil i det følgende afsnit først gennemgå, hvilke metoder der anvendes til indsamling af empiri i dette speciale.

Gruppeinterview

Jeg vil i dette afsnit introducere gruppeinterviewet som metode, hvilket vil være meget kort og generelt, hvorefter jeg vil se på, hvilke fordele og ulemper metoden kan have.

Jeg har på forhånd planlagt, at interviewet med de unge skal være et gruppeinterview, da jeg har haft god erfaring med denne metode ved mit tidligere møde med dem. Jeg formoder, at de vil være mere åbne, hvis de har hinanden at støtte sig til, hvorfor alle de fire unge er til stede ved begge gruppeinterviews, dog smutter den ene undervejs ved det sidste interview, da han har en anden aftale. Selvom gruppen ikke er intakt under hele interviewet, så finder jeg det ikke problematisk, da de unges ageren, og måde at tackle stil og positionering på, er meget ens.

Dog bliver gruppeinterviewet ikke den selvstændige metode til indsamling af empiri, da jeg ønsker at kombinere det med observationer fra deres facebookprofiler, da flere kvalitative metoder kan være fordrende for besvarelsen af problemformulering samt få et dybdegående kendskab til feltet (Jensen 2012:205). Gruppeinterviewet ville som enkeltstående metode begrænse indblikket i de unges praksis og ageren, da det kun er i denne konkrete situation, at jeg ville kunne observere, hvordan de konstruerer og iscenesætter stil og identitet, derved vil inddragelse af observationer fra andre felter bidrage til et indblik i, hvordan identitetskonstruktion og iscenesættelse også finder sted. Facebook er et forum, hvor de unge kan afprøve stiludtryk og iscenesættelse, da andre facebookbrugere kan tilkendegive, om de "synes godt om" eksempelvis uploadede billeder med videre. De unge kan herved bruge facebook til at iscenesætte sig selv over for venner, men også over for tilfældige. De oplysninger som jeg har adgang til at observere er offentligt tilgængelige, hvilket betyder, at alle ville kunne have adgang til samme observationer, som var de foregået i et offentligt rum. Jeg vil bruge observationerne fra facebook til at supplere med de oplysninger, som jeg har fra gruppeinterviewet.

Gruppeinterviewet er brugbart, når et særligt emne er i fokus, og i dette speciale ønskes en forståelse af de unges stilmæssige udtryk samt hvorfor de har modificeret deres stil siden det første møde. Samtidig er det en fordrende metode, når gruppedynamikken også ønskes studeret, da det er anvendeligt til samtidig at skabe forståelse for gruppens interaktion, skabelse og konstruktion af identitet med videre (Bloksgaard & Andersen 2012:26). Gruppeinterviewet giver herved mulighed for at observere, hvordan de unge benytter indtryksstyring, både overfor hinanden og overfor interviewer. Jeg ved fra tidligere erfaring, at gruppeinterviewet er en god måde til at få de unge i tale, og da de kender hinanden rigtig godt og ses flere gange ugentligt, så kan gruppeinterviewet virke mere naturligt, hvorfor det kan belyse noget helt særligt, som ikke ville være fremkommet ved enkeltinterviews. Herved kan gruppeinterviewet også anskues som et kontrolleret og samtykkeerklæret observationsstudie, hvilket giver mulighed for at observere de unge under interviewet, hvilket er gavnligt, da sproget og de unges ageren også ønskes undersøgt, da det er en del af stiludtrykke. Ved enkeltinterview kan der være fare for, at sproget bliver for 'pænt' og 'korrekt', hvor interaktionen mellem de unge vil fremprovokere et mere realistisk billede af interaktionen imellem dem.

Gruppeinterviewet er sammensat af fire unge minoritetsmænd, hvorfor denne gruppe er forholdsvis lille. Dette giver dog mulighed for at udspørge hver enkel og følge op med andre spørgsmål, og derved inddrages også nogle af enkeltinterviewets kvaliteter. Det er derfor muligt at opnå kendskab til de enkelte individer og gruppen samtidig, hvilket ikke er muligt ved gruppeinterviews, der normalvis angår en større gruppe (Bloksgaard & Andersen 2012:30). Det første interview varede 1,5 time, og det andet interview varede 2,5 time

Interviewsituationen

Jeg har i ovenstående kort redegjort for de metoder, som jeg ønsker at anvende til indsamling af empiri. Jeg vil i det følgende gennemgå interviewsituation, hvormed jeg vil uddybe fordele og ulemper ved metoden med udgangspunkt i interviewsituationen.

Inden interviewet har jeg gjort mig en masse tanker om, hvordan interviewsituationen kunne blive forbedret siden det sidste, da gruppeinterviewet ved sidste møde opstod spontant, da det ikke kunne lade sig gøre at interviewe dem to og to, som jeg havde forberedt. Jeg er ved dette interview bedre forberedt, da jeg allerede har kendskab til de unge, og jeg ved, at de er fire gode venner, som ser meget til hinanden. Jeg har fravalgt at interviewe dem enkeltvis, da jeg ikke ønsker, at interviewet skal minde om et forhør, hvilket kan være en konsekvens, når de interviewede tilhører en mistænkeliggjort

minoritetsgruppe. Derfor forestiller jeg mig, at situationen vil være mere ligeværdig, hvis de er i overtal, hvilket kan have en psykologisk effekt og være årsagen til, at mit sidste interview med dem var givende og informativt. I en interviewsituation er forskeren ofte den der har magten, da forskeren har formuleret spørgsmålene og heraf dikterer interviewets gang dog med undtagelse af, hvis de interviewede yder modstand ved fremgangsmåden ved eksempelvis at nægte at svare på spørgsmålene. Det er derfor vigtigt denne ulige magtstruktur nedtones, så interviewet ikke er præget af asymmetri. Dette er yderligere et vigtigt aspekt, når det omhandler interviews af en minoritetsgruppe, hvor jeg kan anses som tilhørende majoritetsgruppen (Bloksgaard & Andersen 2012:30, Kvale 2004:131).

Det er derfor af stor betydning, at de unge føler sig afslappede og trygge, hvorfor jeg har besluttet, at interviewet også denne gang skal finde sted på deres hjemmebane, da jeg formoder, at dette kan bidrage til en afslappet stemning (Bloksgaard & Andersen 2012:36). Interviewet finder derfor sted i en lejlighed i Aalborg Øst, herved er det mig som træder ind i deres kontekst, hvilket også kan være medvirkende til at normalisere situationen, så vidt muligt, og skabe symmetri. Som jeg har nævnt tidligere, så er det vigtigt for mig, at interviewsituationen opfattes som ligeværdig, så de ikke anser mig som en form for trussel eller, at jeg er hævet over dem. Samtidig har det også den fordel, at informanterne bor i nærområder, hvilket også gør sandsynligheden for de møder op større.

Min erfaring fra sidst siger mig, at det er klogt at starte ud med en præsentationsrunde, hvor de unge fortæller deres navn, alder, nationalitet og hvor de bor, så jeg herved kan få et overblik over dem, og jeg kan få genopfrisket deres navne. Fremgangsmåden med en præsentationsrunde er også et bevidst valg, da det er en god indgangsvinkel til interviewet, hvilket også anbefales i metodelitteraturen (Bloksgaard & Andersen 2012:39). Samtidig er præsentationsrunden også det eneste tidspunkt, hvor jeg med sikkerhed ved, hvem der taler, hvilket er en fremgangsmåde til at lære at adskille deres stemmer på optagelserne, og jeg noterer under interviewet rækkefølgen af præsentationen. Deres stemmer er heldigvis meget forskellige, og de er nemme at adskille på optagelsen, hvilket er til mit held, når interviewet skal transskriberes.

Dette gruppeinterview adskiller sig fra fokusgruppeinterviewet på flere punkter, blandt andet da de unge ikke er tilfældigt sammensat, men de er sat sammen på baggrund af, at de er en tæt venskabsgruppe. Gruppeinterviewet har en uformel sammensætning, og de unge er en homogen gruppe, da de er ensartede i stil, sprog og udtryksmåde, og de er jævnaldrende og har alle en palæstinensisk baggrund. Det kan også medføre nogle problematikker, at de er så tætte, da interviewet kan bære præg af indforståede ting, som jeg ikke forstår. Det er derfor vigtigt, at der spørges ind til disse indforståede passager, så de unge kan uddybe og forklare dem. Det kan eksempelvis være et

bestemt tøjmærke eller en bestemt tøjstil, som jeg ikke er bekendt med, hvorfor det er vigtigt, at det bliver uddybet, så jeg også forstår (Bloksgaard & Andersen 2012:34-37). Mine to gruppeinterviews bærer præg af både at implementere fordelene ved gruppeinterviewet kombineret med enkeltinterviewets fordele (Bloksgaard & Andersen 2012:38).

De unge kender hinanden og ses i deres fritid, hvilket har den fordel, at de ikke er generte og tilbageholdende, og samtidig supplerer de hinanden godt. Interaktionen, de unge imellem, tilføjer også interviewene en ekstra dimension, da de lader sig inspirere af hinanden, og derved tilføjes der flere perspektiver til interviewene, end de umiddelbart selv var kommet i tanke om. Interviewene er derfor meget dynamisk, og de er ikke prægede af lange pauser eller udenomssnak. De unge fastholder ofte hinanden i emnerne og korrekterer, hvis der overdrives eller noget fortælles upræcist. De unge er alle meget rolige og afslappede, og de to interviews er meget uformelle (Kvale 2004:108+282), og det kan tendere til at være 'interviewlignende samtaler'. Det kan dog ikke afvises, at de unge kan have opildnet hinanden for at imponere og statuere sig som maskuline (Bryman 2004:360), men dette er ligeledes interessant, og kan være et autentisk indblik i, hvordan de blandt andet spiller op til hinanden og det modsatte køn. Det er derfor interessant, hvordan interaktionen foregår blandt de unge, både den verbale og nonverbale. For at illustrere den verbale interaktion vil der i analysen blive gengivet passager fra interviewet, når det har et illustrativt formål. Det kan blandt andet være, hvordan de unge inspirerer hinanden i samtalen, samt iscenesætter sig selv.

Ulempen ved gruppeinterviewet kan være, at interviewet nemt mister fokus, da informanterne kan trække hinanden i en andre retninger, end det ved start var tiltænkt. Det virker ikke til at have skabt de store problemer, hvilket kan afhænge af, at jeg, som interviewer også støtter mig til interviewguiden.

De unge afbryder dog hinanden, hvilket kan være et problem, hvor jeg ikke kan frasige mig, at der kan være vigtige udsagn, som på den baggrund aldrig er kommet frem. Et andet problem er, at det er nemmere at undlade at sige noget eller tilkendegive enighed med gruppen, hvorfor de fire unge ikke er lige aktive under interviewet. Der er især en af de unge, som er mere stille og tilbageholden end de andre, hvilket gjorde sig gældende ved begge interviews. Jeg er derfor på forhånd bevidst om, at han er en mere tilbageholdende type, men det lykkes mig ikke, at få ham meget i tale. Han indgår begrænset i interviewmaterialet, da det er den samme, som måtte gå inden det sidste interview er afsluttet. Dog fokuserer jeg ikke på de individuelle fortællinger, hvor de unge holdes op imod hinanden, men jeg forsøger at sige noget mere generelt om deres stil, ageren, og hvordan de forholder sig til en farlig, men også attraktiv positionering, og hvorfor deres stil har ændret sig.

Jeg forsøger at få alle i tale ved at opsummere og spørge undervejs, om de alle er enige i udsagnene, og jeg henvender mig også direkte til bestemte personer for at få dem til at uddybe. Selvom jeg forsøger at få alle lige meget i tale, så er det svært og noget som interviewene bære præg af. Det betyder, at der er risiko for, at det er nemmere at gemme sig bag gruppen og "bare" være enig med de andre. Der kan være en mulighed for, at de unge tilbageholder oplysninger, da de ikke ønsker at dele dem med de andre. Jeg vil dog argumentere for, at sandsynligheden er meget lille for, at de tilbageholder oplysninger for hinanden, da de er rigtig gode venner, og derved har været fælles om mange af de problematikker, som de berør i interviewet. Samtidig har de ikke problemer med at være uenige, og de joker og gør også grin med hinanden undervejs. Herved kommer interviewets emner ikke i samme grad til at være personfølsomme og sensitive, som hvis de ikke havde kendskab til hinanden (Bloksgaard & Andersen 2012:26-31+41).

Interviewguiden og udformning af spørgsmål

Jeg har ovenfor gennemgået de fordele og ulemper, som gruppeinterviewet metodisk har. En ulempe kan som sagt være, at interviewet nemt mister fokus, hvorfor en interviewguide er anvendelig til at fører interviewet tilbage på sporet. Interviewguiden fungerede under interviewet som retningsgivende for de emner, som jeg ønskede at belyse. Spørgsmålene og emnerne er formuleret på baggrund af teori, men jeg trækker også på det kendskab, som jeg allerede har til de unge.

En interviewguide der er løst struktureret er givende, da det også tillader interviewet at gå i andre retninger. Jeg behøver herved ikke følge interviewguiden⁹ slavisk og kan følge op på de spor, som informanterne giver undervejs, hvilket kan være noget, jeg ikke havde tillagt en betydning på forhånd. Det er herved en mere fleksibel interviewmetode, hvilket også har den fordel, at interviewet bliver mere afslappet og naturligt som en samtale, da de unge ikke skal få følelsen af, at det er et forhør (Bloksgaard & Andersen 2012:37-38). Det er i særdeleshed et vigtigt aspekt i dette projekt, da de unge i flere sammenhænge har haft berøring med politiet, og herved må det tænkes, at de er blevet afhørt, hvilket interviewet ikke skal associeres med. Herved mener jeg også, at den mere uformelle situation kan frembringe en åbenhed, hvor spørgsmålene bliver en del af en samtale, så distancen mellem informanterne og interviewereren ikke opleves som hæmmende (Bloksgaard & Andersen 2012:31). Derfor benyttes interviewguiden ikke indgående, og jeg kigger kun kort på den for at sikre, at jeg ikke har glemt at spørge ind til interessante emner.

⁹ Se Interviewguiden i bilag 1

Det kan være vanskeligt at italesætte et emne som stil, da smag kan være svært at forklare. Jeg prøver ikke at gøre mig til dommer over, hvad der er god stil, jeg vil derfor bestræbe mig på at stille spørgsmål med en åben svarmulighed, da det også har den fordel, at det er nemmere at undgå at lede informanten i nogen bestemt retning (Kvale 2004:137+156).

Refleksion omkring interviewsituationen

Forud for interviewet er de unge blevet oplyst omkring, at jeg er ved at skrive speciale om ungdomskultur, hvor jeg er interesseret i at vide, hvad de laver i deres fritid, hvilken musik de hører, hvilket tøj og mærker de kan lide med videre. Inden interviewet påbegyndes forklarer jeg, at der ikke er noget formelt over interviewet, men at det kommer til at foregå stille og roligt som en almindelig samtale, hvorfor der ikke er nogen svar som er rigtige eller forkerte. Formålet med interviewet er herved, at jeg ønsker at blive klogere på deres liv (Bloksgaard & Andersen 2012:37-38).

Min fremtoning og de unges opfattelse af mig, er et vigtig aspekt ved interviewet, som har betydning for den fremkomne empiri. Derfor kan jeg ikke se bort fra min alder, udseende, køn, klasse, race og etnicitet. Jeg har inden interviewene tænkt over min påklædning, og hvad jeg signalerer. Jeg har deraf valgt, at mit tøj skal være forholdsvis neutralt og afslappet, det vil sige mørke cowboybukser og en T-shirt, da jeg ikke ønsker at virke overlegen. Jeg ønsker derfor ikke at statuere mig som meget anderledes end dem, men jeg ønsker at signalere, at jeg er en ganske almindelig studerende, som på ingen måde er ophøjet.

De unge har ved begge interviews været lidt tilbageholdende i starten, da de skulle se mig an, men humor, jokes og smådrilleri har været en måde til at blive accepteret og gøre interviewsituation mere afslappet. Jeg opfatter herved de unges smådrilleri, som en måde at udtrykke anerkendelse og respekt for mig, da deres samværsform med hinanden bærer præg af dette.

Efter det første interview bliver jeg inviteret med ud på parkeringspladsen for at se deres biler, som var jeg en pige fra deres omgangskreds, de skulle imponere. Hvis jeg ikke selv havde været kørende i bil, er jeg sikker på, at de unge havde givet et lift. Mit køn har herved været en fordel, da jeg ikke anses for at være en trussel, som en mand ville kunne være, men jeg er nærmere én som skal imponeres. Selvom jeg ikke bevidst spiller på min kvindelighed, så bruger de unge den til 'at spille bold op af'. Dermed mener jeg, i kraft af jeg er kvinde, at de unge med deres adfærd over for mig kan statuere sig som mænd. De flirter derfor åbenlyst med mig, hvilket fører til, at jeg i flere henseender rødmer. Interviewsituationen ændres derfor, da jeg gøres til scoringsobjekt, hvorfor magtbalancen forskydes. Dermed får det en vigtig betydning, at jeg rødmer, da det signalerer, at jeg er underlagt pinlighed, og

samtidig udviser jeg usikkerhed. De unge bruger herved køn og seksualitet til at vende interviewsituationen på hovedet, hvilket er en interessant taktik. Dette er et meget interessant aspekt ved interviewet, som jeg vil vende tilbage til i analysen, da det eksemplificerer og tydeliggør de unges iscenesættelse som maskuline.

Men mit køn har også en anden betydning, da det herved er legalt, at jeg ikke har viden om specifikke felter, som eksempelvis biler. Jeg kan tillade mig at 'spille dum' og stille opklarende og uddybende spørgsmål, da jeg i kraft af mit køn ikke behøver besidde viden om biler, det bliver herved legitimt at spørge dumt. Det kommer eksempelvis til udtryk i interviewet, hvor vi snakker om drømmebilen, hvor et specifikt mærke bliver nævnt:

Zaki: Som om hun ved, hvad det er (griner).

Bilal: Nåh ja undskyld (overbærende).

(Interview2)

Samtidig har det også den fordel, at jeg kan gøre grin med mig selv og min manglende viden, hvilket er medvirkende til at væsentliggøre deres viden, hvorfor det kan være med til at udligne magtrelationen. Det er herved en bevidst taktik fra min side, da jeg kan få uddybet passager, som kan virke indforståede, samtidig med at de unges viden tildeles vigtighed og betydning.

Jeg forsøger også at gøre afstanden mellem os mindre ved at tilkendegive, at jeg også kan finde på at køre en smule for stærkt eller lignende. Herved prøver jeg også at opnå deres accept ved at give noget af mig selv og derved indikere, at jeg på nogle punkter ikke er anderledes. Da jeg adskiller mig fra de unge ved de fleste kendetegn, da jeg er kvinde, hvid, nogle år ældre, jeg bor ikke i et område præget af territorielt stigma, jeg tilhører majoritetsbefolkningen med videre, så er det vigtig også at kunne finde noget at mødes om. Jeg deler umiddelbart heller ikke nogen interesser med dem, andet end vi har fundet humoren som fælles ståsted. Samtidig nyder de unge godt af, at jeg har interesse i at forstå dem, da de sjældent får muligheden for at forklare sig, fordi de ofte oplever at blive mødt med fordomme og mistænkeliggørelse.

Jeg har bevidst valgt ikke at afsløre for meget om indholdet af interviewet, da jeg ikke ønsker at påvirke og præge de unges udsagn for meget. Dette er en balancegang, da de unge ikke skal vildledes eller være underinformeret (Antoft et al 2007:240-141).

Etik

I forlængelse af ovenstående er der mange etiske dilemmaer, som jeg i det følgende vil kaste lys på.

Interviewet vil blive båndet og herefter transskriberet¹⁰ for at sikre at citaterne gengives korrekt og med henblik på dokumentation af datamaterialet. Dette er vigtigt for at undgå misforståelser, og dermed en måde at sikre informanterne, så deres udtalelser ikke fordrejes. Efterfølgende vil optagelsen blive slettet, og jeg er den eneste som vil høre det (Kvale 2004:166). De unge har inden på begyndelsen af interviewene godkendt, at de blev optaget.

Min rolle er klart defineret, da jeg ikke deltager i feltet på lige fod med informanterne, og jeg holder herved en distance, så der ikke er en tvivl om min rolle. Det er mig som styrer interviewet, da jeg stiller spørgsmålene. Dog er det på den anden side også vigtigt, at de unge ikke tager for meget afstand til mig. Dette dilemma har jeg prøvet at komme omkring ved at klargøre, at jeg på mange områder ikke er anderledes end dem, hvorfor jeg prøver at nedtone min rolle som forsker og vise, at jeg er et helt almindeligt menneske som dem, og derved bliver brugen af helt almindelige hverdagsord vigtig (Antoft et al 2007:226-231). Brugen af almindelige ord er særdeles vigtig, når jeg interviewer de unge minoritetsmænd, da de selv giver udtryk for, at deres ordforråd på dansk i nogen henseende er begrænset af, at de mest har gået sammen med unge, som ikke er etnisk danskere. Bilal italesætter det således: *"Når nogen ser mig, så tror de ikke jeg er født og opvokset her, fordi min sprog ikke er det bedste"* (Interview2). Dermed er det vigtigt, at de ikke føler sig fremmedgjort af mit sprog, da det vil tydeliggøre vores forskelligheder, hvilket kan være medvirkende til, at de føler sig positioneret som anderledes.

Jeg har yderligere oplyst de unge om, at de sikres fuld anonymitet, så de ikke vil kunne genkendes. De navne som de optræder under i analysen er herved pseudonymer. For at kunne sikre dem fuld anonymitet, har jeg herved valgt, at det sociale projekt samt tovholderen af dette er anonymiseret, så folk med kendskab til Aalborg Øst og de sociale projekter, som har været i området, ikke ville kunne genkende dem (Antoft et al 238-241).

Jeg ønsker også at inddrage informationer, som jeg har observeret fra deres facebookprofiler. Dette kan diskuteres, om det er etisk forsvarligt, da jeg ikke har fået deres godkendelse til dette. Dog kan jeg ikke observere andet, end hvad der er offentligt tilgængeligt, hvorfor alle ville kunne se de samme billeder og statusopdateringer, som jeg har adgang til. De har herved selv kontrol over, hvad de lader være offentligt tilgængeligt, og hvad de ønsker skal være forbeholdt deres facebookvenner. På den

¹⁰ Vedlagt CD med transskriberingen sidst i specialet

baggrund vælger jeg at inddrage de observationer, som jeg finder illustrative, dog vil der ikke fremgå billeder, men kun beskrivelser af disse.

Kendskabets betydning

Jeg har mødt de fire unge mænd før påbegyndelsen af dette speciale, da jeg har interviewet dem ved en anden lejlighed, hvor konteksten og årsagen til interviewet var en anden. Derved har jeg på forhånd nogle antagelser omkring de unge, da jeg føler, at jeg har et kendskab til dem allerede. Det "farlig" ved på forhånd at have kendskab til de unge minoritetsmænd er, at jeg går ind til mit andet møde, med en masse forventninger til, hvordan de fører deres liv på nuværende tidspunkt. Jeg har ikke haft kontakt til dem i et år, og jeg har derfor ikke indblik i, om de har ændret sig markant, da de i mit hoved er samme sted i livet, som under det tidligere møde. Herved bliver jeg noget overrasket over, hvor meget der er sket med dem i løbet af det seneste år. Jeg havde forventet, at de havde ændret sig en smule, men at de grundlæggende var samme sted i livet, hvorfor de stadigvæk brugte meget tid og penge på deres smarte biler. Men til min store forbavselse møder jeg nogle unge mænd, som er blevet et år ældre, og dette år har medført en større refleksivitet og modenhed, hvorfor de agerer ud fra mere rationelle logikker.

Bilen er bekostelig, og den tiltrækker også negativ opmærksomhed, som underbygger forudfattede forestillinger og fordomme om unge minoritetsmænd. For år tilbage blev denne forestilling om unge minoritetsmænd og biler karikeret ved et computerspil fra dr.dk, hvor computerspillets hovedperson var en mørklødet ung mand ved navn Mujaffa. Mujaffa talte med dialekt, bar guldkæde og spillet handlede om at cruise rundt i byen i en stor BMW, score damer, lave frække aftaler og besøge en fætter. Denne karikatur af en ung minoritetsmand er på sin vis retningsgivende for, hvordan jeg oplevede de unge ved mit første møde. Selvom det kan virke banalt, så var de unge, for et år tilbage, som taget ud af dette spil, hvilket bekræftede mig i mine mindre reflekterede fordomme.

Jeg havde en forventning om, at de fire unge mænd stadig levede det samme cruiserliv, hvorfor bilen havde en central rolle i deres liv, og den derved også skulle forklares og forstås. Men dette er ikke længere helt realiteten, da de unge har solgt deres smarte og stylede biler og nu kun kører rundt i deres forældres biler. I første omgang bliver jeg en smule forvirret, og jeg vil endda gå så langt som at sige, at jeg bliver lidt skuffet over mine empiriske fund, da de ikke lever op til det forventede, hvorfor Mujaffa fordommene ikke endnu en gang blev bekræftede. Dette er i bagklogskabens lys i virkeligheden godt, da det herved åbner dørene for nogle interessante fund, som jeg ikke har nogen forventninger til. Ifølge Jensen (2012) er en af kvalitetene ved studier af subkulturer, at man bliver

overrasket, da forskeren sjældent har noget detaljeret overblik, hvorfor det er vigtigt, at teorien ikke er styrende, men informerende (Jensen 2012:206). Men det er også vigtigt, at de unge ikke gøres mere anderledes, end de er, hvormed der kan være fare for, at der sker en eksotisering af de unge. Det vil sige, at de unge og deres ageren opfattes som anderledes, og en metodisk og etisk problematik kan være, at der kun fokuseres på det anderledes. Dette kan overdrives, hvorfor de unges portrættering enten kan romantiseres, dæmoniseres eller patologiseres. Jeg skal herved passe på, at mit kendskab til de unge ikke er medvirkende til, at de fremstilles for sympatisk. Modsat skal jeg også passe på, at jeg ikke forstærker og reproducerer de negative diskurser, som er herskende omkring de unge. Det er herved vigtigt, at de unge fremstilles i et nuanceret og så vidt muligt objektivt lys, så der ikke bidrages til de unges marginalisering og mistænkeliggørelse (Jensen 2012:224-226).

I løbet af det seneste år er de unge blevet mere modne, og i deres egen biografiske fortælling står de på kanten til voksenlivet. Det har medført, at livet i nogen henseende tages mere alvorligt, hvorfor tidsperspektivet har medført en uventet, men interessant drejning, som også vil blive gjort til genstand for analyse i specialet. Inden for kriminologien anvendes begrebet *'ageing out of crime'*, som kort fortalt forklarer, at de fleste unge vokser fra den kriminelle ageren, når de når slutningen af teenageårene. Det er herved en naturlig proces, som er beskrivende for, hvorfor kriminalitetshyppigheden er faldende, når den holdes op imod alder. På samme vis kunne det forestilles, at stil er noget der afhænger af alder, hvorfor nogle stilmæssige udtryk ikke er passende for alle aldersgrupper. En mulig årsag til at, at de unge har ændret sig det seneste år, hvorfor de ikke længere kører rundt i de smarte biler, kan måske forklares med, at der er tale om en lignende proces, hvor de unge minoritetsmænd er *ageing out of style*, hvilket jeg vil se nærmere på i analysen.

Modstand og ubehageligheder i interviewet

Jeg har i det ovenstående set på betydningen af mit kendskab til de unge, og hvilke forventninger jeg gik ind til interviewet med. Jeg vil i det følgende se på, hvilken modstand og ubehageligheder, som interviewsituationen også har været præget af.

I min relation til de unge minoritetsmænd var det vigtigt for mig at gøre dem klart, at jeg på ingen måde havde til hensigt at dømme dem, jeg ønskede at forstå dem, og derved var min hensigt at bryde med mange af de stereotype forestillinger og fordomme, som de dagligt mødes af.

Selvom de unge hurtigt accepterede mig og gav udtryk for, igennem deres åbenhed, at de ikke regnede mig for en, som ville dem noget ondt, så var det ikke helt muligt at undgå lidt ubehagelige konfrontationer, hvor de udledte noget andet af mine spørgsmål eller konstateringer. Det kan der være

flere grunde til, måske jeg i situationen ikke havde gennemtænkt spørgsmålene ordentligt, muligvis kan min rolle som interviewer og det ulige magtforhold have været en årsag. I hvert fald oplevede jeg det, som Sune Qvortrup Jensen i sin ph.d. afhandling omtaler "othering" (Jensen 2007). Dette begreb skal forstås således, at drengene modsætter sig den forestilling, de tror, jeg har om dem. Derfor modsætter de sig og yder modstand, når jeg stiller et spørgsmål, da de ikke vil kategoriseres (Jensen 2007:103). Modstanden kan også forekomme i situationer, hvor jeg forsøger at opsummere på noget, som lige er blevet sagt i interviewet, da konstateringer og opsummeringer kan virke objektiverende.

Jeg oplevede det på et tidspunkt i interviewet, hvor jeg tager mig den frihed at bruge ordet 'bøsse', som de unge lige selv har brugt i forbindelse med at beskrive en tøjstil, de ikke tillægger god smag. Zaki siger blandt andet om stilen: "*Hellere bandemedlem end bøsse*" (Interview2). Nedenstående passage illustrerer, Zakis reaktion på, at jeg bruger ordet 'bøsse'.

Mhh: Når I så kalder dem bøsser, er det så fordi..

Zaki: Vi kalder ikke nogen bøsser!

(Interview2)

Det er interessant, at når jeg bruge det samme ord, som han tidligere har brugt til at beskrive en bestemt stil, så kan det misforstås, og som jeg tolker det, så er det et forsøg på at opponere mod, at jeg sætter ham i bås med nogen, der har noget imod bøsser. Jeg fornemmer i situationen, at Zaki går i forsvarsposition og yder modstand mod den kategorisering, som han tror, jeg er i gang med, eftersom han afbryder mig. Det kan tænkes, at han opponerer mod den antagelse, at de fleste indvandrere er homofobiske, da homoseksualitet er forbudt ifølge Koranen. Han ønsker dermed ikke at blive kategoriseret som homofob, hvilket bliver udløst af min status som hvid majoritetskvind. I kraft af mit udseende og mit klassetilhørsforhold så bliver jeg ufrivillig kategoriseret med værdier, som de unge forventer sig af majoritetsbefolkningen. Samtalen bliver herved en smule anspændt og ubehagelig, og jeg famler lidt efter ordene, da Zakis modstand kommer som en overraskelse. Selvom episoden kun udspiller sig i løbet af få sekunder, så når jeg at føle, at han samtidig positionerer mig til at repræsentere en holdning, som jeg ikke har, hvorfor jeg føler behov for at uddybe, hvad det var, jeg mente. Inden jeg når videre med at uddybe, så bliver ubehaget afledt af, at Ali fanger, hvor jeg er på vej hen, og han færdiggør min sætning:

Mhh: Men bøsse..

Ali: Bøssestil.

(Interview2)

Selvom de unge på mange punkter har accepteret mig, og herved ikke anser mig som en trussel, så er de stadig på vagt. Jeg tolker denne agtpågivenhed og "væren på vagt" som et udtryk for en strategi, hvorigennem de kan udøve modstand mod samfundets fordomme og typificeringer. De føler sig i mange tilfælde misforstået, og de giver ofte udtryk for en masse uretfærdigheder, som, de mener, er helt ubegrundet, hvilket jeg vil uddybe nærmere i analyseafsnittet *Fortællinger om uretfærdigheder*.

I andre tilfælde spiller de også på disse fordomme og typificeringer, hvorfor de nærmest skruer en anelse op for volumen, og herved giver den en tand ekstra, hvorved det negative vendes og bruges til noget positivt, jævnfør analyseafsnittet *Maskuline iscenesættelser, erobringer og den sexede farlige 'anden'*. Herved får typificeringerne og fordommene en dobbelt betydning for de unge, da der både kan kapitaliseres på dem, og ydes modstand mod dem, som Jensen (2007) også pointerer i hans afhandling: "*selv om de unge mænd på den ene side dramatiserer, 'skruer op for', versionerer og dermed kapitaliserer på visse aspekter af othing, så reagerer de meget negativt, og gør modstand, når de udefra forsøges fastholdt i en bestemt stil eller som en bestemt type*" (Jensen 2007:100).

Der er herved forbundet en ambivalens med det at være anderledes, da positionen som 'den anden' både kan være attraktiv og begrænsende. Jeg forstår de unges modstand som et udtryk for, at de ikke ønsker at blive fastlåst i positionen som 'den anden', men det herved skal være et tilvalg fra deres side. Derved er det ikke en identitet eller position, som de ønsker at få anråbt, hvorfor det føles som en begrænsning. Det er herved på en og samme tid en positionering, som der tillægges positive og negative værdier, hvorfor det er afgørende for de unge, at det bliver et positivt og aktivt tilvalg fra deres side, da det herved kan gøres til noget positivt. Et lignende og illustrativt eksempel er positioneringen som 'perker'. De unge bruger aktivt denne betegnelse om sig selv og hinanden, men der vil blive tillagt en hel anden betydning, hvis jeg anvendte samme sprogbrug. Jeg er derfor slet ikke tvivlende omkring, at hvis jeg omtalte dem som 'perkere', ville samtalen antage en meget ubehagelig og anspændt karakter. Dette hænger blandt andet sammen med den ulige magtrelation, som interviewet som udgangspunkt har, da jeg indtager rollen som *intervieweren*, og de indtager rollen som *interviewede*. Dette ulige magtforhold, som er blevet uddybet nærmere i metodeafsnittet, fordrer, at jeg besidder definitionsmagten, samtidig har det også en betydning, at vi ikke har samme klasse-mæssige baggrund. Jeg kommer herved til at repræsentere majoritetssamfundets holdninger og fordomme, om jeg vil det eller ej, da jeg som hvid middelklasse kvinde, vil blive personificeret med de

samfundsværdier, som samtidig er med til at ekskludere og begrænse de unge. Herved får sprogbruget 'perker' en nedladende og nedsættende betydning, hvis jeg anvender det, også selvom det ikke er min hensigt, hvilket de vil opponere imod. Modsat er betydningen helt anderledes, når de selv eller andre med samme samfundsmæssig position, herunder både klasse, race og etnicitet, benytter kategoriseringen 'perker', da betydningen transformeres og bliver ladet med noget positivt, som der kapitaliseres på.

Det var herved den problematik som opstod i interviewet, hvor jeg brugte samme term 'bøsse', om en tøjstil, som de ikke tillægger god smag. Betydningen ændres, idet jeg tager ordet til mig og bruger det, da det bliver ladet med andre værdier, hvorfor de unge føler sig stemplede og kategoriserede. Denne episode er særdeles illustrativ, da jeg også opponerer mod den kategorisering, som jeg fornemmer, jeg bliver pålagt, hvorfor jeg i første omgang føler stort behov for at forklare mig. Det er herved en af de konflikter og besværligheder, der kan forekomme i mødet med en gruppe, som ikke tilhører samme position i samfundet, som jeg selv. Baggrunden for denne antagelse er med tanke på de unge minoritetsmænds familiemæssige baggrund, hvoraf en eller flere forældre er arbejdsløse, samt de i flere henseende er repræsentanter for det illegitime. Men disse besværligheder er også meget interessante, da de er illustrative for den forhandling af identitet, som også er herskende i interviewsituationen, og der vil følge en nærmere analyse af ambivalensen angående othing i den følgende analyse.

Kapitel 4

Analyse

Det følgende afsnit vil være en analyse af de unge minoritetsmænds stiludtryk. Jeg vil igennem analyserne veksle mellem en narrativ og realistisk fortolkning af de unges udsagn.

Et indblik i en tøjstil

Da jeg første gang møder de fire unge minoritetsmænd er de 18-19 år gamle, og fester, piger og biler fylder meget ved dem. Årsagen til at jeg skal interviewe dem er, at de har haft en fortid præget af en kriminel ageren, og dette, kan jeg ikke frasige mig, kan have haft indflydelse på mit blik, og hvordan jeg opfattede dem. Mit udgangspunkt var ikke at forklare deres stil, men under og efter interviewet kredsede mine tanker alligevel herom.

Det følgende afsnit vil derved være en dybere gennemgang af, hvordan de så ud ved det pågældende interview¹¹.

Da jeg kommer ind i hytten, hvor interviewet skal foregå, sidder Bilal, Zaki, Ali og Hassan rundt om et lille bord, hvor de er ved at lave sig en kop the. Varmen er først lige blevet tændt i hytten, så der er lidt koldt, da vi er i starten af november. Der er derfor ikke noget usædvanligt i, at de alle sidder i deres overtøj, og de opfordrer mig til det samme. Bilal og Hassan sidder begge i nogle sorte vinterjakker, efter lidt tid ser jeg, at de begge er af mærket 'The North Face'. Mærket er kendt for sin høje kvalitet, og benyttes ofte af folk der befinder sig meget ude, eller som vinter- og skiovertøj. Men mærket er også populært blandt mange unge, hvilket også er tilfældet for Canadian goose jakken, og som man tidligere har set det med Helly Hansen dynejakken. Kendetegnende for alle de nævnte jakker er, at det er mærker som ungdomskulturen har taget til sig, og som, hvis de sammensættes og kombineres på en bestemt vis og med bestemte kropstegn og/eller sociale kategorier, påberåber sig en bestemt identitet. Mærkerne kan alene ikke påberåbe sig en identitet, men de kan i kombination med andre mærker, tøj, alder, etnicitet med videre understøtte diskursbårne stereotyper.

The North Face jakken koster knap 3000 kr. for den model som Hassan og Bilal var iklædt, og det er herved en bekostelig beklædningsgenstand. Det er dog intet sammenholdt med Alis mørke Canadian goose jakke, som koster mellem 5-7000 kr. Zaki var iklædt en dynevest fra Canadian goose, og under vesten kunne man se en mørk hættetrøje.

¹¹ Jeg har som bidrag, til min hukommelse og gamle noter, benyttet billeder fra deres facebookprofiler, som er blevet uploadet i perioden for det første interview.

Undervejs i interviewet smider jeg selv jakken, men de unge lyner kun op for deres jakker, hvorfor de har dem på under hele interviewet, noget jeg bider mærke i, da jeg undres. Jeg kan dog fornemme, hvad der er under deres jakker, og Adidas træningstrøjen med en lynlås hele vejen ned i midten, det er en af beklædningsdelene, ellers har de store hættetrøjelignende bluser på. Det er svært for mig at tyde mærkerne, men på Zaki, der sidder nærmest mig, der kan jeg se et stort cirkelformet logo med broderede bogstaver, men den snørklede skrift er svært læselig, det ligner umiddelbart noget graffiti, men mærket er ikke genkendeligt for mig.

Skoene er alle af mærket Nike, og de har et ret sportsligt og afslappet udtryk. Fra hvad jeg kan se, er skoene mørke, hvor det kendetegnende Nike-logo lyser op, da det har en lysere farve, umiddelbart vil jeg gætte på det er hvidt. Skoene ser ret nye ud, hvilket for mig til at tænke på, om de har mange par de skifter imellem. De alle bærer også en eller anden form for kæde, om det er guld eller sølv er ikke tydeligt for mig at se, da der er lidt mørkt i hytten, men man kan lige ane den, som var noget af kæden bevidst vippet ud over kanten på trøjen. Kæderne er på ingen af drengene kraftige eller voldsomme, men de er ret simple, og gør ikke et større væsen af sig, og dog. Der er et eller andet påtaget ved kæden, som om den skal være der, selvom den ikke passer ind. Dette vidner Zakis omtale af kæden også om: *"Guldkæde det er normalt, det er bare tradition ved indvandrere"* (Interview2). Guldkæden er derfor uundgåelig, da den på flere punkter er ærkesymbolet på etniske minoritetsmænd, hvorfor den markerer afstand fra majoritetsbefolkning.

De har alle mørke posede cowboybukser på, som afslører en hængerøv, når de står op. Bukserne er inspireret fra hiphop/gangstermiljøet, og de får de unge til at syne store, måske endda større end hvad de er. Dette er kendetegnende for hele stiludtrykket, at de unge klæder sig i beklædningsgenstande, der får dem til at syne af mere, og i særdeleshed jakken har denne funktion. Staunæs har i sin forskning observeret lignende, og hendes sondring omkring stiludtrykket er rammende for, hvordan jeg opfattede de unge minoritetsmænd ved det første interview:

"Når Adnan i interludiet ifører sig Adidasbukser, en lille blå strik hue af mærket Nike og en stor mørkeblå dynejakke af mærket Helly Hansen, iklæder han sig en dragt, der får hans hoved til at virke lille i forhold til overkroppen, der omvendt gøres stor og bred og får kroppen til at syne muskuløs. Armene bliver nødt til at hænge lidt udefra kroppen, og det er ikke nemt at vende sig hurtigt om, uden kroppen syner og lyder af mere end den er" (Staunæs 2004:153).

Det essentielle er, at de unge ved hjælp af beklædningsgenstande kan iscenesætte sig som mere maskuline, muskuløse og så videre, det er ikke væsentligt, om det er sandfærdigt, så længe de kan drage fordel af udseendet. De unge kan uden problemer iklæde sig dragten for den 'kriminelle

andengenerationsindvandrer', som Staunæs omtaler stilen, og denne subjektposition anfægtes ikke af omgivelserne, da de unge skriver sig ind i den herskende offentlige diskurs om problematiske, farlige og kriminelle mænd med minoritetsbaggrund.

De dyre beklædningsdele sender samtidigt et signal om, at de har en vis økonomisk formåen, da det er genkendelige brands, som de fleste unge er bekendte med, men langt fra alle har råd til. De klæder sig ofte i tøj, hvor mærket tydeligt fremgår, da det er en vigtig del ved stilen, og det der giver prestige. De kunne jo have valgt en hvilken som helst dynejakke, som ville kunne udgøre sig for "falske muskler", men at kunne prissætte sig, og gerne rigtig dyrt, er en del af stiludtrykket. En lignende tendens, med inddragelse af dyre mærker, observerer Vestel i et ungdomsmiljø i det østlige Oslo (Vestel 2004).

Selvom de unge trækker på flere meningsuniverser, så signalerer hver beklædningsdel i grunden det samme, maskulinitet. Jakkerne er udviklet til et barsk klima, hvor eksempelvis Canadian goose ofte bruges på polarekspeditioner, hvilket logoet blandt andet indikerer med teksten *Arctic Program*. Jakkerne er alligevel utroligt populære, selvom de er udviklet til kuldeforhold, som vi aldrig kommer i nærheden af i Danmark, men de bliver et symbol på naturkræfter, mandighed og Canadas barske natur, hvilket pelskanten fra ulven er med til at cementere. Jakkerne konnoterer maskulinitet, som de unge kan bruge i deres maskuline iscenesættelse, da budskabet fæstnet til produktet har en afsmittende effekt på brugeren.

De unge fremfører sig som hypermaskuline, samtidig med at de spiller på at være gangstere med fede biler og et stort forbrug, som de lader sig inspirere af fra den globale hiphop-kultur. Subjektiveringstilbuddet som gangster tager de til sig, hvilket blandt andet kommer til udtryk i måden Zaki omtaler bandemedlemmerne: "*Vi gør grin selv med bandemedlemmerne, dem gør vi grin med. Vi er ligeglade. Vi kalder dem tøsedrenge, for det er de jo*" (Interview1). De unge frygter end ikke bandemedlemmerne og de går så langt som til at gøre grin med dem, eller det er i hvert fald det Zaki ønsker at give indtryk af. Dette vidner om den iscenesættelse som seje og frygtløse, som er med til at understøtte positioneringen som gangster. Men de unges biler, som de var i besiddelse af under det første interview, er også en del af iscenesættelse, hvorfor de vil blive beskrevet i det følgende

Bilens udseende

Da jeg møder de unge første gang, tilbage i november 2011, der udgør de smarte stylede biler en stor del af deres tilværelse. På daværende tidspunkt havde de alle haft kørekort i under et år, og bilen var stadig noget nyt for dem, hvorfor begejstringen og nyhedsværdien endnu ikke havde lagt sig. De unge havde set frem til, at de blev 18 år og på lovlig vis kunne køre i deres biler, hvilket fremgår af følgende

citat fra Bilal: *"Jeg fik kørekort på min fødselsdag. Men vi havde alle bilen et halvt år før, vi fyldte 18. Jeg fejlede den, og så var det ud at køre"* (Interview2). Bilen var blevet klargjort til denne betydningsfulde dag, hvor kørekortet blev erhvervet, hvilket vidner om, at det ikke var tilfældigt, hvordan bilen tog sig ud. Det er min opfattelse, at det ikke er almindelig praksis, at unge anskaffer og klargør bilen inden, at de reelt kan bruge den. Dette bekræfter ydermere, at bilen er af stor betydning for de unge, da de har investeret tid og penge i dem. Som jeg tolker citatet, så betød det at få en bil og blive 18 år mere for de unge mænd, end det gør for de fleste. Kørekortet og det at køre lovligt i bil er et symbol på at blive voksen, hvorfor det kan ansues som en transition, hvor de træder ind i voksenlivet. Ali og Bilal forklarer hvor længe, at de har drømt om at få en bil:

Ali: Vi har snakket om det siden vi var 12 år.

Bilal: Vi har glædet os siden vi var 8 år, eller sådan noget. Vi glædede os til at blive 18 år, købe en bil og bare køre rundt og hygge os.

(Interview2)

De unge forbinder bilen med frihed og hygge, hvorfor den også bliver et symbol på noget nyt og spændende. De unge har, siden de var små, glædet sig til at få deres egen bil, hvorfor de også har opbygget store forventninger til bilen. Bilen er samtidig blevet en form for identifikation, da bilens særpræg kædes sammen med bilens ejer, hvilket Bilal forklarer således: *"For eksempel alle sammen kender min bil, den er rød, med en sort stribe over"* (Interview1). Bilen bliver herved mere end bare et transportmiddel, da den også får status af at være en forlængelse af deres identitet, da bilen gør de unge genkendelige på vejene. Bilens udseende kobles til de unge, hvorfor det er en stilmærke de unge aktivt kan benytte i deres maskuline iscenesættelse. Samtidig fremvises bilen på facebook, og opmærksomheden omkring bilerne forbeholder sig ikke kun på vejene.

De første biler, som de unge anskaffer sig er lidt mere iøjnefaldende end de senere, og der sker herved en udvikling med bilernes udseende, som er interessant, da det stilmæssige udtryk er beskrivende for de unges udvikling. De unge starter ud med at have biler af mærker som Toyota og Honda, og disse biler bliver fejlet mere ekstremt end tilfældet er for de senere biler, som eksempelvis er af mærkerne Mercedes og BMW. De forskellige måder at style og fejle biler udsender forskellige signaler, hvilket er sigende for de unges udvikling, hvorfor de vil blive forklaret i nedenstående afsnit.

De gejelede biler

De første biler, som de unge anskaffer sig er alle billigere asiatiske modeller, som de gejer uden at tage hensyn til bilens oprindelige udseende. Disse biler har de, når jeg interviewer dem første gang, og jeg bliver blandt andet inviteret ud for at se Alis bil på parkeringspladsen efter interviewet. Bilen er oprindeligt en Honda, men bilens udseende er markant ændret, da Ali har stilet den i retning af at ligne en Lamborghini, hvor de særprægede døre åbner vertikalt, og Honda logoet er erstattet med et Corvette-logo. Bilen er lakeret i en farve der minder om hvid perlemor, hvor sæderne og det indvendige interiør er betrukket med hvidt læder. I loftet på bilen har han sat en masse små dioder op, som han forklarer mig skal forestille nattehimlen. Herudover har bilen brede hjul, og enorme fælge, der er i øjenfaldende. Han er tydeligvis meget stolt over, hvordan bilen tager sig ud, og han undres, da jeg drillende spørger, om det er sådan noget pigerne kan lide. Han er tydeligvis ikke vant til, at bilen ikke imponerer. Bilens stil er sammensat af modsatrettede elementer, og stylingen virker en smule forvirrende, men den er den absolutte gangsterbil i Alis optik. Selvom den syner hurtigt, så er formålet ikke at køre stærkt, men det vigtige er at blive set, og at bilen tager sig prangende og dyr ud.

Bilen syner af mere, end hvad der var gældende for udgangspunktet, og bilen gav Ali meget opmærksomhed, hvilket han reflekterer over i det andet interview: *"Pigerne kunne i hvert fald godt lide den. Jeg fik mange beskeder på facebook, med de gerne vil have en tur"* (interview2). Bilen havde herved den effekt, som Ali kunne håbe på, da den var opsigtsvækkende og fik en masse opmærksomhed, hvorfor han også fik opmærksomhed. Beundringen fra andre giver herved symbolsk værdi for Ali, da han er ophavsmanden bag bilens udseende.

Biler der tager sig ud som dyre, hurtige og smarte symboliserer maskulin kraft og potens, samtidig med en viden om biler også konnoterer maskulinitet. At køre rundt i en bil, der tager sig prangende ud gør herved bilens ejer prangende. Derved bliver Ali i overført betydning til en gangster, når han kører i en gangsterbil, og det er noget der giver lokalt værdi i ungdomsmiljøet. Anerkendelse er herved ikke kun beholdt internt i subkulturen blandt dem der klæder sig i den subkulturelle stil, da subjektpositionen gangster er en måde, hvorved de unge gøres attraktive blandt andre unge generelt, da de er inspireret af hiphop-kulturen og dens ikoner, som er genkendeligt og kan læses af andre udenforstående unge. De kan på trods af deres marginaliserede position spille på myten om den sorte mand, som kan gøres sexet og attraktiv ved inddragelse af symboler fra hiphop-kulturen.

I løbet af det år, hvor jeg ikke har kontakt med de unge, ændres deres smag i biler, og de tyske mærker som Audi, Mercedes og BMW bliver de foretrukne. Disse biler står for kvalitet, eksklusivitet og udstråler en større grad af modenhed end de asiatiske gejelede biler, og som udgangspunkt henvender de tyske biler sig også til et andet klientel, end hvad tilfældet er for mange asiatiske biler. De unge er

også mere tro mod disse biler, når de styler dem, da det ikke er nødvendigt at afmontere det feminine, da disse biler er mere maskuline i sit udtryk med skarpe og lige kanter, og de fleste modeller har blandt andet læderindtræk. Det er samtidig brands, som de unge gerne vil identificeres med, til forskel fra Honda-logoet, der må udskiftes, hvilket også kan hænge sammen med, at bilerne er dyrere i anskaffelsespris, og mærkerne i sig selv er værdisættende. Stylingen skal ligeledes være troværdig, men den skal tilføje bilen noget ekstra, hvilket fortælles frem i følgende passage fra interviewet:

Zaki: For eksempel ligesom den BMW jeg havde, den fik jeg ikke gejlet så meget, men hvis jeg skulle, så gejler jeg den på den måde, at den ser ud som den dyreste model. Den af dem, som har mest udstyr og er dyrest, selvom den ikke er.

Mhh: Så den skal ligesom se ud af mere?

Zaki: Ja mere end den er, men på en pæn måde.

(Interview2)

Som det fremgår, så er målet med stylingen, at bilerne skal syne mere eksklusive, end de modeller, som de unge har råd til, men det skal gøres *på en pæn måde*, så det bliver troværdigt. Derfor gør Zaki sig nogle forholdsregler, da han ikke vil have en bil, som den Toyota Celica, der var Bilals første bil: *"Jeg kunne kun finde på at køre rundt i sådan en stilren bil. Det er på den måde jeg gejler biler, jeg kunne ikke finde på at gøre som Bilal med lakering og striber. Ikke sådan noget overdrevet t-hansen gejl. Original styling, store fælge osv."* (Interview2).

Selvom der er knyttet flere modne overvejelser til bilen og bilens udseende, så er formålet med bilen den samme, den skal se imponerende ud og tiltrække opmærksomhed ved pigerne, hvorfor den kan ses som en maskulin forlængelse. De unge cruiser rundt i byen for at blive set, og især om sommeren nede ved havnen, hvor en masse andre unge er samlet, så skal de vise sig frem. Men det er ikke kun opmærksomheden ved det modsatte køn, som er af betydning, hvilket Zaki indikerer i det følgende citat: *"Det er også fordi, at mange andre lige kører rundt, og hvis man lige ser dem, så har man også fået lidt ud af det"* (Interview2). Anerkendende blikke kan bibringe symbolsk kapital og status blandt andre unge, hvorfor det er noget, de unge higer efter, da de har svært ved at opnå social anerkendelse igennem økonomisk og kulturel kapital. De unge kan herved omgås den negative tilskrevne identitet, og deres lave sociale position i samfundet, ved at omvende den negative position og kapitalisere på de herskende diskurser. De kan herved gøre den halvkriminelle identitet attraktiv, hvorfor det er fordrende, at de ser farlige ud, da det samtidig skaber en mystisk aura omkring dem, hvilket gør dem seksuelt attraktive blandt nogle piger:

Ali: Det kommer an på, om du skal ud og spille smart for nogen, du ikke kender, så skal du have en fed bil.

Bilal: Ja så er det Mercedes, Audi eller BMW.

(Interview2)

Det er i de fleste tilfælde en fordel at have en *fed bil* med et godt renommé, og som det fremgår af ovenstående passage, så er de tyske biler et sikkert valg, hvis man skal ud og *spille smart*, da disse biler er forbundet med en stor symbolværdi. Det tyder på, at der, for de unges vedkommende, er forbundet en slags snobberi med bilmærkerne, hvilket, jeg formoder, skal anskues på samme led, som med de dyre beklædningsdele. Hvis der er tale om anerkendte mærker, med en høj markedsværdi, så prissætter det ligeledes de unge højt. Noget af denne logik taler Zaki blandt andet frem: *"Når de ser en indvandrer, 19-20 år, som kommer kørende i en stor BMW, som for danskere er en sindssyg dyr bil, så tror de, selvom den kun koster 40.000, så tror de den koster 200.000 kr., så kigger de forkert på en"* (Interview2). Det er ifølge Zaki nemmere, at tage sig mere eksklusivt ud i en *stor BMW*, da den for de fleste er en dyr bil, der udsender signaler om, at ejeren har en del penge. Hvis der så sidder en ung indvandrer bag rattet, så skaber det en form for *støj*, hvorfor der så kigges forkert. Her løfter Zaki samtidig sløret for, hvorfor der kigges skævt til dem, hvilket vil blive uddybet nærmere i analyseafsnittet *Fortællinger om uretfærdighed*.

De unge er samtidig meget bevidste om, hvad bilen udståler, og hvorfor den er gavnlig for deres iscenesættelse;

Mhh: Hvad er det der gør en BMW fed?

Hassan: Det er fordi det er en ballademagerbil, hvis du forstår.

Ali: Baghjulstrukket

Zaki: Jeg synes det er rå bil.

(Interview2)

At tage sig ud som gangster understøttes med en *ballademagerbil*, og den er med til at få de unge til at se rå ud, da bilen har en afsmittende effekt, hvorfor bilens budskab og signaler henføres til føreren af bilen. For biler der styles er dette et særligt vigtigt aspekt ifølge Balkmar, da føreren af bilen har været medskabende og bestemmende for konstruktionen af bilens signalværdi og udseende, hvorfor der er tale om en form for indtryksstyring i Goffmans forstand, da bilen fremfører den iscenesættelse, som føreren ønsker. Bilen er herved ladet med værdier, som ejeren har puttet ind i den, hvorfor stylede

biler kan snyde, da bilen kommunikerer bestemte værdier, som ofte er relateret til bilejerens klassemæssige position, status, køn med videre. Men stylede biler kan tage sig bedre ud, og herved konstruere at bilejeren tilhører en anden position i samfundet, er mere mand og mere velhavende end hvad tilfældet er. Dette kan blandt andet være medvirkende til, at de unge drages af bilerne, som samtidig gør dem mere seksuelt attraktive, da nogle piger viser større interesse for dem:

Zaki: Du bliver set på anderledes.... Men ved pigerne der er det godt.

Mhh: Okay, så der trækker det godt op.

Zaki: Jaja, men det er ikke så meget, men det er godt nok.

Bilen er hermed medskabende i de unges iscenesættelse, og den er med til at understøtte konstruktionen som gangster med en ekspressiv maskulinitet. Samtidig får den de unge til at syne af mere, hvilket er en fordel ved de piger, som de ønsker at score og imponere. Zaki vil dog ikke tildele bilen en for stor del af æren, da det ville få ham til at fremstå uden evner til at tiltrække det modsatte køn, hvilket ville skade hans maskuline positionering. Samtidig tolker jeg også hans sidste udsagn som et udtryk for, at der er flere ulemper end fordele ved at køre i biler der konnoterer *ballade*, hvilket vil blive uddybet i nedenstående afsnit.

Fortællinger om uretfærdigheder

Et gennemgribende tema i mit interview med de unge minoritetsmænd er fortællinger om de uretfærdigheder, som de oplever i hverdagen. Jeg har aldrig opfordret til, at interviewet skal omhandle uretfærdighed, men det er noget, som de unge selv har valgt at fremhæve. Det kan der være flere årsager til, måske kan de have fået opfattelsen af, at det var det jeg efterspurgte, men det kan også være et udtryk for, at det er det, som er væsentligt og fylder i deres liv.

Uretfærdighederne adskiller sig på forskellig vis, da det både angår uretfærdigheder der er knyttet til politiet, men også mere generelt med fordomme og følelsen af at skulle bevise mere, når man er en ung minoritetsmand. Uretfærdighederne medfører store frustrationer hos de unge, da de føler sig udstillede og kategoriserede som kriminelle og banderelaterede. Men det har i nogle tilfælde også medført et behov for at forsøge at normalisere og tilpasse sig majoritetssamfundet, hvilket vil blive uddybet nærmere i den følgende analyse. En del af det at få et dybdegående kendskab til de unges stilmæssige udtryk hænger herved sammen med at se på de ting, der optager dem, og som er strukturerende for dem. Jeg har tidligere i analysen beskrevet deres stiludtryk, hvorfor denne del af

analysen vil bære præg af at omhandle hvilke begrænsninger og uretfærdigheder, som stilen kan være medvirkende til.

Jeg har valgt at opdele analysen om uretfærdigheder, da der er knyttet forskellige logikker og forsøg på håndtering alt efter, hvem der opleves som den uretfærdige og fordømmende part. Derfor vil jeg i analysen først starte ud med at se på politiet, og herefter vil oplevelser om krænkelser i by- og nattelivet blive gennemgået. Afslutningsvis vil der blive set mere på de generelle fordomme, som de unge oplever, og herigennem de problematikker der har været i forbindelse med at finde læreplads med videre.

Politiet og oplevelser om uretfærdighed

I mit interviewmateriale, og ikke mindst i mit samvær med de unge, er det blevet mig klart, at politiet spiller en vigtig rolle i mere end en forstand. De unges fortællinger er i særdeleshed præget af omgang med politiet, da de ofte bliver stoppet i deres biler, til det, der af politiet bliver betegnet som almindelige rutinemæssige kontrol. Det er dog ikke en overbevisning eller begrundelse, som de unge deler, hvilket Ali udtrykker i følgende: *"De siger det er rutine, men det ved vi jo godt ikke passer"* (interview2). De unge føler ikke, at politiet er en instans som varetager deres interesser, men de føler sig set skævt til og mistænkeliggjort, hvilket har medført frustration, men samtidig har det også medført en følelse af magtesløshed. Dette kommer ofte til udtryk igennem fortællinger, hvor de føler sig uretmæssigt behandlet og har fået bøder for forseelser, som, de ikke mener, er rimelige. Det betyder herved, at fortællingerne om politiet ofte er præget af en genre omhandlende uretfærdighed, mistænkeliggørelse og krænkelse.

Zaki fortæller om en tidligere episode, hvor han blev stoppet flere gange af politiet på kort tid: *"Jeg har den sygeste rekord på Smedegårdsvej. Jeg kører ud af Ravnkildevej, jeg kører 10 meter, og han stopper mig. Fair nok, så kører jeg videre op til Blåkildevej og der stoppet igen. To gange på havlandet minut. Der sagde jeg det også lige ud: 'Hvad fanden har du gang i? Jeg er lige blevet stoppet'"* (interview2). Det fremgår tydeligt, at Zaki bliver irriteret over, at politiet uretmæssigt stopper ham, og samtidig vidner fortællingen også om, hvor mistænkeliggjorte de unge føler sig. Normalvis plejer de unge ikke at sige noget til politiet, men netop ved denne episode kan Zaki ikke holde frustrationen tilbage, da det virker så paradoksalt, at han bliver stoppet to gange inden for så kort tid. Samtidig er episoden lidt speciel, da jeg et år forinden hørte den selv samme fortælling, hvilket jeg tolker som, at det er en betydningsfuld episode for Zaki. Fortællingen er ydermere beskrivende for, hvordan Zaki anser og oplever politiets kontrol som formålsløst. Om fortællingen er sandfærdig er svært at vurdere, men eftersom det ikke er

første gang, jeg hører den, så vurderer jeg, at der er stor sandsynlighed for, at noget lignende har udspillet sig. Det interessante ved fortællingen er, at Zaki til en vis grænse har accepteret de mange kontroller, som politiet foretager, hvilket også betyder, at han til en vis grad har accepteret politiets positionering som mistænkelig, men der er dog en grænse for, hvad han finder rimeligt.

Zaki er langt fra alene om at opleve, at han ofte bliver stoppet i bilen, og Ali har en lignende fortælling: *"Ja jeg var på arbejde, jeg var ude at bringe pizza ud, og de begyndte at smage på pizzaen. De troede melet var coke. Jeg sagde de ikke måtte røre ved dem, men de var ligeglade"* (interview2). I denne fortælling oplever Ali ligeledes at blive mistænkeliggjort, dog er det mere tydeligt i denne fortælling, da politiet tror pizzamelet er coke og herved insinuerer, at Alis foretagende er ulovlig. Ali bliver stoppet fordi kombinationen af alder, etnicitet, race og køn passer med politiet typologi på en kriminel, hvilket er nok til, at han kommer i politiets søgelys. Det er ikke til at vide, om Alis fortælling er sandfærdig, men anden forskning viser, at unge minoritetsmænd oftere er i politiets søgelys, hvilket Sollund (2007) blandt andet påvises i en norsk kontekst.

Da samtalen falder på, hvad, de unge mener, er årsagen til, at de stoppes mere af politiet, så er de unge overbeviste om, at bilernes udseende, deres etnisk/raciale kropstegn, køn og alder er baggrunden for, at de er i politiets søgelys. Samtalen nedenfor eksemplificerer de unges opfattelse af, hvilken betydning de smarte biler har:

Ali: Jeg synes det er dejligt at køre i sin fars bil, en stille og rolig bil, og man kommer til et lyskryds, og der holder en politibil bagved, så kører han bare normalt, der sker ingenting.

Bilal: De stopper dig ikke

Ali: Hvis det var min bil, så ville de starte blå blink.

Bilal: I min Celica, den første dag jeg havde kørekort, jeg blev stoppet 12 gange, bare første dag. Og hver eneste dag ca. to eller tre gange.

Zaki: Da jeg havde min Audi, minimum to gange om dagen blev jeg stoppet. Det giver jo ingen mening. Prøv at forstil dig, hvis det var dig, som blev stoppet to gange om dagen hver dag af politiet. Det er jo flovt.

(interview2)

Som samtalen indikerer, så tillægges bilerne stor betydning for de mange stop af politiet, og Zaki giver endda udtryk for, at det er flovt. Han er bekendt med, at det ikke er almindelig praksis at blive stoppet dagligt af politiet, og han spørger, hvordan jeg selv ville have det, hvis det var mig. Zaki forklarer,

hvorfor han lige har solgt sin BMW: *"For mig er det lidt sådan jeg har det. Jeg vil ikke køre rundt i store biler lige foreløbig. Der er for meget opmærksomhed, både fra politiet og fra folk, du ved.,. De tror man sælger stoffer"*(Interview 2). De unge føler derfor behov for at ændre på det, som de har mulighed for, hvorfor afskaffelsen af den smarte bil er et forsøg på at tilpasse sig majoritetssamfundet og en måde at undgå kategoriseringen som kriminel. Det kan tænkes, at kategoriseringen som kriminel har for store omkostninger, da de er blevet ældre, og de kan risikere job og læreplads. De ydre kropstegn som den mørke hud og håret kan der ikke ændres på, hvorfor afskaffelsen af bilen er en af de muligheder, som de har for at undgå eller modarbejde stigmatiseringen og heraf mistænkeliggørelsen. Det er dog problematisk for de unge, at identiteten som kriminel er hængt op på så definerende og synlige kropstegn. Samtidig har de unge heller ikke mulighed for at gøre noget ved deres køn, der sammenholdt med alder og de etnisk/raciaale kropstegn er afgørende for, at de anskues som kriminelle. De har dog mulighed for, til en vis grænse, at manipulere med deres alder, ud fra valget af tøj og biler. Som det fremgår af citat fra Ali, dæmmer farens bil op for den mistænkeliggørelse, som de normalvis oplever. De kan herved færdes rundt i byen uden at skulle frygte at blive stoppet hele tiden, hvorfor de ved at benytte forældrenes biler til en vis udtrækning kan normaliseres.

Der vil kunne argumenteres for, at politiet, for de unges vedkommende, er repræsentanter for majoritetsbefolkningens syn på de unge, hvorfor mistænkeliggørelsen ikke kun er forbeholdt politiet, men som Zaki også pointerer *folk*. Politiet repræsenterer herved den legitime kultur, men de har også status af at være udøver af en formel social kontrol. Dette bevirker, at de unge er mistænkelige over for politiets hensigter, hvorfor de ofte føler sig uretmæssigt behandlet. Zaki berører også det til tider anstrengte forhold til politiet i forbindelse med en bøde: *"Åhh fuck, du ved ikke alt, hvad jeg har været igennem. Har jeg fortalt med ham betjenten på Hobrovej? Jeg fik en bøde 2000 kr., svin (griner). Jeg kører kun 10 km for hurtigt, er det voldsomt?"* (interview2). Som det fremgår af ovenstående citat, er den uretmæssige behandling langt fra et enkeltstående tilfælde, og Zaki går endda så langt som at kalde betjenten et *svin*. Det vigtige af ovenstående er ikke, om bøden er berettigede eller ej, men Zaki føler sig uretmæssigt behandlet, hvilket ofte er budskabet i fortællingerne. Han forsøger samtidig at påberåbe sig normalitet ved at spørge, om forseelsen er voldsom, for hvem har ikke prøvet at køre lidt for stærkt.

Bilal har en anden fortælling om politiet, hvor han også føler sig uretmæssigt behandlet, og han antyder sågar, at nogle politibetjente ikke er helt reelle: *"Der var en politibetjent, som tog 800 kr. fra mig, fordi jeg kom op at slås inde i byen. Han sagde vi bare kunne ordne det sådan, fordi ham den andens jakke havde fået en lille flænge. Jeg sagde, jeg ville have en kvittering med de 800 kr., det fik jeg aldrig, da de blev kaldt over radioen. Men så stoppede han mig nogle dage senere, og jeg kunne se han fik nedtur på. Så sagde jeg: 'Var det ikke dig der stoppede mig inden i byen?' 'Joh'. 'Hvad blev der af kvitteringen og de*

800 kr.?' *'Ved du hvad, du får dem bare tilbage'. De havde taget dem til dem selv... Han havde lavet et eller andet fusket, ellers havde han ikke bare sagt, vi glemmer bøden"* (interview2).

Som jeg tolker Bilals udsagn, så nærer han ikke mange forhåbninger for politiet, og implicit giver han også indtrykket af, at der hersker en form for gadestraf (Finstad 2000), som går uden for de institutionelle rammer. Episoden virker ud fra Bilals fortælling også ret suspekt, og om det reelt er sådan, at episoden har udspillet sig, det er ikke til at vide. Dog ønsker Bilal med fortællingen at positionere sig som et offer for uretfærdig behandling, hvorfor budskabet i fortællingen bliver, at han oplevede forskelsbehandling af politibetjenten, som tangerede til at bære præg af illegitimitet. Bilal fortæller senere i interviewet, at den anden indblandede part bare var gået, og han var ikke blevet holdt tilbage af politiet, hvorfor han heller ikke forstod, at betjenten krævede de 800 kr. Men den anden part var etnisk dansker, og Bilal hentyder implicit til, at det måske er forklaringen på forskelsbehandlingen.

De unge oplever også at blive stoppet af politiet, hvor der uden videre bliver stillet spørgsmålstejn ved deres gøren, som det fremkommer af Zakis og Alis udsagn:

Zaki: Der var også en gang, hvor jeg lige var kommet til Nørresundby, så blev jeg stoppet. Jeg var på vej over til min fætter. Så tog han mit kørekort, og spurgte hvor jeg var fra. Så sagde jeg: 'Hvad mener du?' Så sagde han: 'Hvor kommer du fra?' Så sagde jeg 'fra Danmark'. 'Nej hvorfor en by'. 'Aalborg Øst'. Han sagde: 'Hvad fanden laver du her?' Han sagde det bare sådan. 'Hvad snakker du om, må jeg ikke være i Nørresundby?' 'Hvad laver du her?' Jeg sagde bare: 'Hvad rager det dig, jeg er bare ude at køre?'

Ali: Der var der også en der sagde til mig sidste gang, at jeg skulle tage hjem. 'Hvad laver du ude kl. 1 om natten?'

(interview2)

Som det fremgår af ovenstående, så oplever både Zaki og Ali, at deres tilstedeværelse bliver mistænkeliggjort. I Zakis tilfælde tilføres en ekstra dimension, nemlig bopælsområde, hvilket også er stemplende, og positionerer dem som kriminelle og mistænkelige i kombination med bilen og de ydre træk som alder, køn, og etnisk/raciaale kropstegn. Som jeg tolker Zakis håndtering af betjenten, så er han fra start klar over, at betjenten ønsker bopælsområdet oplyst. Dette skal også ses i lyset af, at de unge er ganske bevidste omkring, hvilken stemplende effekt Aalborg Øst har. Samtidig bliver Zaki også provokeret af mistænkeliggørelsen, hvorfor han svarer han er fra *Danmark*, et slags opråb om, at han ønsker at blive behandlet som en dansker, da han er dansker. Men modsat så føler han sig anderledes,

hvilket kan hænge sammen med den evige påmindelse herom, som i særdeleshed bliver bekræftet af politiet, men også generelt fra folk.

Den øgede opmærksomhed fra politiet har medført, at de unge føler sig kategoriseret samt positioneret som *kriminelle unge indvandrere*, hvorfor de er bevidste om, at det ikke er tilfældigt, at de oftere bliver stoppet. De bliver herved mindet om, at de er anderledes, en identitet de har taget til sig. Det virker dog til, at de unges frustration er tiltagende, da de unge i større grad jokede med de mange stop ved det første interview, hvilket ikke er tilfældet et år senere. Selvom dele af de unges fortælling bærer præg af en smule overdrivelse, så vurderer jeg alligevel, at deres fortællinger har nogen sandhedsværdi, og det er med til at begrunde, at de unge ikke længere har de smarte biler, og andre dele af deres stiludtryk af ændret.

Af ovenstående står det klart, at fortællingerne om de unges møde med politiet er præget af mistænkeliggørelse, forskelsbehandling og uretfærdigheder, hvilket får de unge til at føle sig kategoriseret og stemplet som kriminelle og anderledes. De bliver herved ofte mødt med negative forventninger af politiet, hvorfor det til tider kan virke formålsløst at kæmpe imod. Zaki mener, at mistænkeliggørelsen fra politiet kan være betydende for, at unge minoritetsmænd ender med at blive kriminelle, som det fremgår i følgende citat: *"Det giver jo ingen mening, de presser os og presser os. Jeg forstår godt, der er mange der er knækket og bliver kriminelle og svin over for politiet"* (interview2).

Men de mange politikontrol har også medført, at de unge er blevet mere bevidste om, hvem de har med ude at køre, da de, som Zaki også tidligere berør, synes det er flovt at blive stoppet.

Ali: Men nogle gange er det også bare pinligt. Jeg skulle for eksempel køre en hjem fra min klasse, hvor vi blev stoppet. Ham fra min klasse, han har aldrig... Han bliver bange, bare han ser et blink eller politiet. Vi bliver så stoppet, og han spørger mig: 'Ali hvad har du lavet, har du noget i bilen' og sådan noget. 'Neej det har jeg ikke, jeg ved ikke, hvorfor de stopper mig'. Det var så pinligt, og han blev bare bange og sådan noget.

Mhh: Tænker man så over, hvem man kører med for, 'åhh nej jeg håber ikke jeg bliver stoppet i dag, for så bliver det pinligt?'

Zaki: Ja det kan man godt.

Bilal: Det kommer meget an på, hvem det er.

Mhh: Hvad så da du var sammen med hende pigen (henvendt til Bilal)?

Bilal: Jeg synes i hvert fald, det var rimelig pinligt. Og især fordi de begynder at tjekke pigen, sådan rigtigt, og det var en mand. Jeg sagde: 'Så hent dog en kvinde'. Og hende pigen hun var rigtig bange, og jeg tror kun det var anden gang, jeg mødtes med hende. Hun fik en helt anden tanke om, hvem jeg er. Hun tror jo, jeg er en af alle de idioter. Det er jo fucked up.

(Interview2)

Det er flovt og pinligt for de unge at blive stoppet af politiet, når udenforstående, som ikke kan sætte sig ind i deres situation, er med i bilen. Derfor overvejer de unge, hvem de har med ude at køre, da de mange kontroller giver et misvisende billede af, hvem de reelt er, hvorfor de ufrivilligt bliver positioneret som kriminelle, en identitet som i situationen er svær at gøre modstand mod. Politiets mistænkeliggørelse kan herved få en afsmittende effekt, hvorved andre kan tage samme opfattelse til sig. Som Bilal forklarer det, så får pigen, som han har med ude at køre, en forkert opfattelse af ham, da politiet behandler ham som mistænkt og kriminel. Hun får derved opfattelsen af, at han *er en af alle de idioter*, underforstået de kriminelle.

Der kan herved argumenteres for, at politiet har en vis autoritet og status i samfundet, i form af positionen som den håndhævende magt, hvorfor politiet tildeles større sandhedsværdi, end hvad tilfældet er for de unge. Sat på spidsen betyder det, at de unge er repræsentanter for det illegitime og politiet for det legitime, hvorfor det er en tabt kamp for de unge at yde modstand mod politiets kategorisering og mistænkeliggørelse. De unge minoritetsmænd har ikke den fornødne status i samfundet til at kunne besidde definitionsmagten, hvorfor de må acceptere de begrænsede tilbudte identiteter, der er ladet dem tilbage.

Jeg havde i starten af specialeskrivningen en formodning om, at jeg skulle med ud og køre med de unge, men dette blev dog ikke til noget alligevel. Det var dog interessant, at de advarede mig omkring, at der var stor sandsynlighed for, at politiet ville stoppe os. Denne advarsel tolker jeg som en forholdsregel, som de unger tager sig, i et forsøg på at komme politiets mistænkeliggørelse i forkøbet. Herved kan det være en taktik for at dæmme op for den negative opfattelse af dem, som kan følge af politiets kontrol. Det kan tænkes, at advarslen vil have den effekt, at medpassageren vil se politiets kontrol i et andet lys, hvorfor den kriminelle identitet ikke vil have samme gennemslagskraft.

Det er dog ikke alle politifolk, som de unge har et anstrengt forhold til, og det fremkommer også i interviewet, at de i nogle henseende nærmest har et venskabeligt forhold til nogle betjente, hvilket Bilal omtaler i følgende citat: *"Men vi er jo også blevet venner med dem, vi kan sidde og snakke"* (interview2). Nogle betjente er herved reelle ifølge de unge, og de unge fortæller blandt andet, at de betjente, som kender dem, lader dem køre videre, når de kan se, at det er dem. Dette formodes dog at

være betjente fra nærområdet, eftersom de har et rimeligt kendskab til de unge, hvilket jeg ikke har en forventning om, er gældende for en gængs betjent i Aalborg. I en rapport fra Center for Ungdomsforskning, nævnes nærbetjentenes særlige rolle overfor kriminalitetstruede unge, hvor en del af deres arbejde indebærer kriminalpræventive tiltag, hvorfor de opsøger de unge og får en relation og kendskab til dem (Wellendorf og Cakmak 2007:23).

Uretfærdigheder i by- og nattelivet

Noget som også fylder meget i de unges fortællinger er uretfærdigheder, som udspiller sig hovedsageligt i nattelivet i forbindelse med at blive lukket ind på diverse diskoteker og barer. De unge oplever, at de bliver afvist i døren af dørvagterne uden nogen reel årsag. Det har afstedkommet, at de unge i nogen henseende må være kreative og tænke taktisk for at komme ind. Følgende passage fra interviewet viser blandt andet, hvilke overvejelser de unge gør sig for at blive lukket ind:

Zaki: Plus når vi tager i byen, så skal vi både lave strategi for, hvordan vi kommer ind på diskoteket osv. Vi skal dele os, hvis vi er 5 venner, så komme vi ikke ind.

Mhh: Fordi der er mange fordomme?

Bilal: Ja de tror, vi er kommet for lave ballade eller tage hævn for... Det er sådan de tror, de der dørmænd.

Zaki: Så vi går altid to og to, eller en og en.

Bilal: Hvis vi ikke kan, så tager vi bare lige en dame, vi finder, og så kan vi komme ind (griner). Ellers vil de ikke lade dig gå ind, fordi de bare tror...

(Interview2)

De unge oplever, at de er nødsaget til at dele sig op, når de vil ind på et diskotek, da dørmændene anser dem for værende en reel trussel, hvis de kommer flere sammen. De unge bliver herved mistænkeliggjort, som det også gjorde sig gældende ved politiet, hvorfor de er nødsaget til at tænke taktisk og *lave strategi*. De unge behøver herved ikke have gjort noget forkert, men den herskende negative diskurs om unge minoritetsmænd er en del af dørmændenes bevidsthed, sammenholdt med at dørmændene kan have konkrete erfaringer med lignende unge minoritetsmænd, hvorfor det ofte er begrundelse nok til at afvise dem. Herved er det de samme mekanismer som frembringer mistænkeliggørelse ved dørmændene, som det gør sig gældende ved politiet, da det også er en kombination af køn, alder og etnisk/raciale kropstegn.

Det er herved den samme problematik som Sandberg berør, da de unge minoritetsmænd ikke behøver at have gjort noget for at opleve stemplingen, da det er betinget af stereotypien om 'den anden'. Samtidig med at de unge positioneres som anderledes, så forventes eller formodes det også, at de er farlige. Det betyder, at de unge oplever en kollektiv straf og heraf udelukkelse fra diskotekerne, da de ydre kendetegn, som alder, køn etnicitet og race, knytter dem til et fællesskab som straffes samhörigt. Dette fællesskab, som de unge formodes at indgå i, associeres med bandemiljøet, hvilket kommer til udtryk i adskillige fortællinger i mit interviewmateriale. I følgende samtale berør Zaki, Ali og Bilal, hvilken betydning det har for dem, at de kategoriseres med det kriminelle bandemiljø:

Zaki: Også hvis du går på gaden normalt, så kommer der også folk hen og spørger, om man har stoffer.

Bilal: For det meste inde i byen, så kommer de hen.

Ali: Også på pizzeriaet, 'har du noget af det gode?'

Zaki: Og våben, 'har du våben, pistoler?'. De tror bare vi er banderelateret, bare fordi vi er indvandrere. Måske vores tøj og biler.

(Interview2)

De unge oplever, at folk henvender sig til dem og formoder, at de sælger stoffer og våben, hvilket ofte er det bandemiljøet associeres med. Men i ovenstående kommer det også frem, at der kan være en anden årsag til, at de knyttes til dette miljø eller fællesskab, hvorfor begrundelsen ikke udelukkende kan ses ud fra de ydre kropstegn, men det også har sammenhæng med deres stiludtryk, da de klæder sig som farlige gangstere. Det er derved blevet en del af de unges bevidsthed, at tøjet også kan være begrænsende og derved være en stor ulempe. I foregående analyseafsnit fremkom det, at de unge også anså bilen som en del af årsagen til mistænkeliggørelsen fra politiet, hvorfor de alle havde solgt deres stylede biler. Der er i fest- og nattemiljøet, hvilket for drengenes vedkommende centrerer sig i og omkring Jomfru Ane Gade, pålagt gæsterne bestemte restriktioner for påklædning, hvorfor nogle beklædningsdele er forbudte. De unge oplever, at en del af de beklædningsdele og mærker, som de går med, ikke er velsete på de fleste diskoteker og barer i Aalborg, hvilket de i nogen henseende prøver at dæmme op for:

Bilal: Førhen gik vi altid i Adidas trøjer med lynlås, alle gik med dem

Zaki: Men så blev det ulovligt i byen.

Bilal: Hvis man gik med dem inde i byen, så forbandt de det med banderelateret. Alle hættetrøjer med lynlås, dem må du ikke komme ind med i byen.

Zaki: Når det er banderelateret, så må du ikke.

Bilal: Du må heller ikke have sådan en frisure (peger på sig selv)

Zaki: Hvis du kommer fra Aalborg så er der nok 4 diskoteker, hvor du ikke må komme ind.

(Interview2)

Derfor har de unge set sig nødsaget til at ændre og tilpasse deres stil, så de kan få adgang til at komme ind på byens diskoteker. De er herved i en vis henseende tvunget til at tilpasse sig majoritetssamfundet og normaliseres, da de ellers oplever eksklusion, da deres stiludtryk konnoterer farlighed som sættes i forbindelse med bandemiljøet. Det er dog ikke alt, som de er villige til at ofre, hvorfor de blandt andet stadig holder fast i frisuren. Men mistænkeliggørelsen og associationen til bandemiljøet føles som et ydre pres, der har medført, at de unge har fundet et stilmæssigt kompromis. Det er dog ikke altid nok, at de har gjort sig disse ændringer, da de fortsat oplever at blive positioneret som anderledes, farlige og mistænkelige, som det fremgår i følgende passage fra interviewet:

Zaki: Det med guldhalskæde, sådan er det alle steder, der skal du tage den af. Men ja håret det er de også begyndt med. Der er også mange steder, hvor vi ikke kan komme ind, da de vil se sygesikring for at se, hvor du bor. Jeg siger altid, jeg har glemt det.

Bilal: Jeg siger, jeg er fra Frederikshavn. Hvis de vil have det sådan, så bliver vi jo nødt til at lyve.

Mhh: Så de kan finde på at afvise jer pga. Aalborg Øst?

Zaki: Ja, det er sket mange gange. Jeg har også været oppe at slås med en over det.

(Interview2)

Det er herved ikke lige til for de unge at tilpasse sig diskotekernes adgangskrav, da en stilmæssig justering ikke er nok, hvorfor bopælsområdet stadig er en begrænsende faktor, som er vanskelig at komme udenom. Der er her tale om, at bydelens territorielle stigma har en afsmittende effekt på de unge, hvorfor de unge ser sig nødsaget til at lyve eller omgå sandheden, da de ellers vil opleve eksklusion. Det bliver herved en del af deres taktik, at de enten lyver om bopælsområdet eller lader til at have glemt sygesikringskortet, hvoraf adressen fremgår. De unge er i forvejen meget bevidste om det stigma, der er knyttet til Aalborg Øst, og ofte har de et stort behov for at forsvare bydelen og tilkendegive, at det slet ikke står så slemt til, som det fremkommer i medierne. Sernhede har erfaret lignende i hans studier, som, han mener, tenderer til en 'bydelsnationalisme' (Sernhede 2007). De unge har ligeledes intet ønske om at flytte fra bydelen, da det er her, at de føler sig hjemme, her de er

vokset op, og det er også her, at deres venner og meget familie bor. De unge føler sig ikke som danskere, hvorfor de præsenterer sig som palæstinensere, der bor i Aalborg Øst, hvorfor bydelen er af en særlig betydning. Zaki omtaler ambivalensen omkring bydelen således: *"Hvis de hører noget i nyhederne, 'Åh det er også bare jer fra Aalborg Øst'. Eller hvis vi kører igennem Aalborg Øst med arbejdet, så sige de også: 'Åhh nu skal det gå stærkt, ellers så stjæler de også fælgene på bilen' (griner). Eller sådan noget. Det er sjovt, men til en vis grænse. Men hvad kan man gøre? Man kan ikke gøre noget"* (Interview2).

De unge identificerer sig med Aalborg Øst, hvorfor det er svært for dem at se en løsning på den mistænkeliggørelse, som de møder. De har derfor et behov for, at fremhæve de positive ting ved bydelen, selvom de samtidig finder det formålsløst. Der er herved forbundet en enorm ambivalens med at være bosat i en bydel, hvor der bliver sat lighedstegn mellem omdømmet og beboerne, hvorfor de unge altid vil blive set skævt til. Dette paradoks har afstedkommet en enorm frustration, da de unge ikke føler sig behandlet med respekt, hvilket kan føre til sammenstød med dørmændene, som det også fremgår i det følgende med Bilal og Zaki:

Bilal: Ja vi begynder jo kun at lave ballade, når de siger vi ikke må komme ind. Vi kommer for at være stille og rolige og hygge os. Når de starte med at sige: 'Nej du må ikke være herinde, for du er fra Aalborg Øst, eller du har den frisure eller dit og dat', så får vi også en ting i hovedet, som får os til at blive irriteret.

Zaki: Når vi skal på diskoteket, og lad os sige, at vi går ind og ud ti gange i løbet af 10 min. Det er den samme dørvagt, men vi skal vise ID hver gang.

Bilal: Det er ikke respekt

Zaki: Ja jeg gik amok på ham, ja vi sloges, men han gjorde ikke noget ved det, for han kunne godt se, at han selv havde lavet fejl.

Bilal: Hvis han starter med at lave fucked up så..

Zaki: Det giver ingen mening.

Bilal: Han gør det for at irritere os, bare fordi han er dørmænd, men vi kan også gøre noget.

Mhh: Så lidt respekt begge veje, kunne hjælpe lidt?

Bilal: Er han flink, så er vi flink, er han hård, så er vi hårde. Sådan er det jo.

(Interview2)

Bilal og Zaki fremhæver, at de ikke som udgangspunkt har andre hensigter, end de vil hygge sig, dog kan forskelsbehandlingen føre til, at de mister besindelsen. I dette tilfælde bruges fortællingen også som en slags undskyldning for, at de kan ende i slåskamp med dørmændene. Det er dog ikke min opfattelse, at det udpræget er det fortællingerne bruges til, hvorfor jeg ikke tolker fortællingerne som en slags neutraliseringsteknik i Sykes & Matza forstand (1957), der skal retfærdiggøre illegitim adfærd. Jeg vil ikke afvise, at de også har det formål, men i langt højere grad tolker jeg fortællingerne som værende et ønske om at opnå sympati og forståelse. Det begrundes jeg blandt andet med, at de unge forsøger at tilpasse både deres stil og ageren for at blive accepteret og passe ind, hvilket ville virke formålsløst, hvis fortællingerne om uretfærdighed udelukkende agerede som undskyldninger.

Det er vanskeligt at vurdere, om episoderne udspiller sig, som de unge genfortæller dem, og om der har været andre årsager til, at de er blevet afvist af dørmændene. Men ifølge en rapport fra Institut for Menneskerettigheder (Jakobsen 2009) er det ikke usædvanligt, at unge minoritetsmænd oplever, at bliver nægtet adgang til diverse diskoteker af årsager, som ikke er berettigede, hvorfor der er tale om diskrimination. Ifølge Institut for menneskerettigheder, så meldes disse sager meget sjældent, da de unge med etnisk minoritetsbaggrund ser diskotekernes diskrimination som en afspejling af den de mødes af i samfundet. Herved kunne man forestille sig, at de unge har mistet troen på, at lovgivningen også er til for dem, fordi de hele tiden mødes med forskelsbehandling.

De føler sig magtesløse, da de ikke kan se en umiddelbar løsning på problemet. Nogle gange kæmper de imod eller siger fra, hvis det bliver for meget, men ofte accepterer de tilstanden og ændrer adfærd eller søger kompensation for eksklusionen andet sted. Zaki forklarer i følgende citat, at det er få steder, hvor de er velkomne: *"De få steder, hvor der ikke er fordomme, og hvor vi kan være sammen alle sammen, der er for det meste (...) Vi er begyndt at sidde meget ved det der Dans pool hal, der kan vi alle sammen være. Vi kan være 20 mennesker, uden de siger noget, hvor vi spiller, hygger og drikker. Men det er ikke fedt"* (Interview2). Ifølge Zaki er der steder, hvor de kan være uden at blive set skævt til, men det er stadig ikke helt fyldestgørende for dem, da det endnu en gang fremhæver positioneringen som *den anden*. Denne identitet er på mange punkter accepteret, og de unge identificerer sig med den, men det er stadig en identitet, som der er forbundet ambivalens med.

Ved mit tidligere møde med de unge efterlevede de i større grad stereotypien med påklædning, attitude og den gejlende bil, hvor de på nuværende tidspunkt er mere reflekteret over, at det også kan have konsekvenser at se ud på en bestemt måde, og ikke mindst blive opfattet på en bestemt måde. Dermed er identiteten som 'anderledes' forbundet med stor kompleksitet, da det på andre tidspunkter kan være en identitet, som der kapitaliseres på og som gøres attraktiv. Dette dobbelte aspekt, som er

knyttet til de unges opfattelse af at være *den anden*, vil blive uddybet nærmere i analyseafsnittet *Maskuline iscenesættelser, erobringer og den sexede farlige 'anden'*

Uretfærdigheder i almindelighed

For de unges vedkommende er der forbundet en del vanskeligheder ved at have en etnisk minoritetsbaggrund, da de i almindelighed også oplever forskelsbehandling. Fortællingerne bærer ofte præg af, at de altid føler sig vurderet, målt og vejlet i en etnisk optik, som trækker ned og stiller dem dårligere. Det betyder, at de unge skal bevise mere end deres etnisk danske jævnaldrende, da den etniske optik er som et mistroisk blik der nedgraderer dem, hvorfor deres reelle egenskaber nedjusteres til den halve værdi. Zaki forklarer, hvordan han oplever etniciteten som hæmmende: *"Jeg har også oplevet, hvor svært det er. Jeg gik i 5 år og søgte læreplads. Godt nok to forskellige slags uddannelser, indtil jeg fandt noget. Så jeg måtte arbejde røven ud af bukserne for at bevise noget mere end... Dem der gik i min klasse som fik læreplads, de lavede ikke en skid og fik de dårligste karakterer. Det kan godt lyde sådan, 'åhh' fordi jeg er araber og sådan, men i mine øjne, der ser det sådan ud. Så kan det godt være folk siger, det bare er en undskyldning, men jeg arbejdede i pauserne, kom til tiden, og så kan en eller anden bums, som ryger hash i pauserne, og jeg ved ikke hvad, få læreplads. Det giver jo ingen mening, man skal kraftedeme bevise meget, rigtig meget. Du skal 200 % ikke kun 100 %, når det gælder arbejde".*

(Interview2)

Ifølge Zaki skal man bevise det dobbelte, og til tider mere end det, for at gøre sig forhåbninger om at komme i betragtning til en læreplads. Den etniske nedgradering er som et handicap, der ofte fremstiller de unge af ringere værdi. De skal herved kæmpe for at opnå anerkendelse på konventionel vis, og derved anerkendes de aldrig for deres reelle kundskaber. Denne etniske devaluering, som finder sted, er med til at tydeliggøre, at de unge er anderledes.

Zaki: I alles øjne, alle normale folks øjne, der er vi banderelaterede. På mit arbejde, der tror jeg også, de tror, at jeg er banderelateret.

Ali: Også i min skole, der er vi kun tre indvandrere, og hver gang der sker noget, så 'Ali er det dig?' Eller der kommer en politibil forbi, 'så Ali'. Nogle gange så orker man det bare ikke, så bliver det for meget.

(Interview2)

De unge bliver herved hele tiden mindet om, at de ikke er normale, hvilket også er en opfattelse de selv har taget til sig. I overstående passage, der korrigerer Zaki sig selv, og tilføjer ordet *normale*, hvilket jeg tolker er et tegn på, at Zaki har taget subjektiveringstilbuddet om den anden, den anderledes og unormale til sig, hvorfor majoritetsbefolkningen, som er det dømmende blik, også i hans optik er de normale. Dette vidner om symbolsk vold, da han er med til at opretholde det ulige magtforhold, hvorfor han også ser sig selv som underlagt den dominerende diskurs.

Fordommene og mistroen til unge mænd med minoritetsbaggrund er generelt et emne, som de unge tager op flere gange i interviewet. Den mistroiske part er altid en repræsentant fra majoritetsbefolkningen, og i det følgende fortæller Ali om en episode fra gymnasiet, hvor han går: *"Sidste år på min skole, så siger min lærer til mig, det var den gang jeg havde Mercedesen. Så siger min lærer til mig, 'hvor har du penge fra', 'jeg arbejder og sådan noget'. De tror det er stoffer, men de ved jo ikke, at jeg arbejder hver eneste dag"* (Interview 2). Her fremkommer det, at de unge oplever, at de ofte mødes med en negativ forventning, som om der ingen redelige indvandrere er at finde. Ali virker modløs over denne kategorisering, og han afviser positionen som den kriminelle minoritetsmand, selvom positionen bliver serveret for ham. Det er ikke i alle henseende hensigtsmæssigt at positionere sig som kriminel, og det kan være særligt problematisk at gøre det i gymnasiet, hvor middelklassens værdier for anerkendelse er gældende. Subjektiveringstilbuddet som kriminel er herved en trussel i denne sammenhæng, da kategoriseringen er forbundet med miskendelse, og ikke vil bidrage med symbolsk kapital, hvorfor Ali forsøger at afslå den tilbudte identitet med forklaringen *jeg arbejder og sådan noget*. Dette eksempel er ret illustrativt for den ambivalens, der er forbundet med gangsterstilen, da der i dette tilfælde ikke kan kapitaliseres på den tilskrevne negative identitet, hvilket giver anledning til ubehag for Alis vedkommende.

Zaki italesætter lignende problematik omkring fordomme: *"Problemet ved os er, vi bliver alle sammen lagt i den samme bås, altså, hvis du forstår? Der er ikke nogen som skal gå og lyve, der er selvfølgelig håbløse indvandrere, men det er der også med danskere. Men ved os, er vi alle sammen håbløse, i nogens øjne"* (Interview 2). Ifølge Zaki så er de sat i bås fra start, da indvandrere opfattes som en homogen gruppe, hvorfor gruppen samlet vurderes som håbløs, selvom det kun vedkommer et fåtal. Dette afstedkommer en enormt frustration, og Zaki finder det ikke rimeligt:

Zaki: For eksempel vores forældre, de har arbejdet siden de kom til landet. Der synes jeg ikke det er fair, at de får en behandling, som dem der ikke laver en skid. Min far har arbejdet, siden han kom til landet i 80'erne. Han har haft et pizzeria i snart 19 år, og det er 7 dage om ugen.

Ali: Man har ikke tid til noget andet end pizzeria.

Zaki: Og så er det ikke fair at folk kigger forkert på ham.

Bilal: Og hans far er endda ingeniør

Zaki: Ja han er uddannet computeringeniør

Ali: Jeg kender også mange advokater, der laver pizza.

Zaki: De kunne bare ikke få noget arbejde, da de kom til landet, indenfor det de er uddannet i.

Bilal: Min far var vvs'er. Så blev han frugthandler, solgte den videre til sin fætter og så nu biler. Prøv at tænk fra vvs, til frugt til biler, det er sgu sindssygt.

Zaki: Prøv at tænk, min far, fra computeringeniør til at lave pizza. Der er jo ikke noget galt i det, men han har jo brugt hele sin ungdom på uddannelse, og så bliver de tvunget til at flytte pga. krig, og så kan han ikke bruge det til en skid.

(Interview 2)

I ovenstående fortæller de unge om den frustration, som er forbundet ved aldrig at få en reel chance, da kategorien 'indvandrere' er gennemsyret af misbilligelse, hvilket virker håbløst og umuligt at ændre på. Den etniske optik er herved som en på forhånd defineret kategorisering, som er så rigid, at den ikke virker mulig at ændre på. Samtidig er kategoriseringen også medvirkende til at udstille de unge og give dem negativ opmærksomhed. Det skaber herved modløshed, for hvorfor skal det nogensinde ændre sig, og hvordan? Zaki syntes i hvert fald det virker formålsløst at kæmpe imod: *"Hvordan kan vi modbevise det mere, end vi gør, vi arbejder jo og laver ikke ballade (...) Det kan ikke passe, man skal bevise det for alle mennesker, som man ikke kender"* (Interview 2). Kategoriseringen er medvirkende til, at de unge skal stå til ansvar ikke bare for sig selv, men hele kategorien. Jeg tolker Zakis udsagn som en generel frustration over forskelsbehandling, hvor udsagnet *og laver ikke ballade*, skal forstås således, at de bliver dømt på forhånd, om de laver ballade eller ej. For Zaki er bekendt med, at hans udseende signalerer farlighed, som han opnår respekt ved. Det kommer blandt frem i den følgende passage:

Zaki: For eksempel når de ser mig komme kørende for eksempel i en BMW og med stor jakke på, og sådan noget der. De ved jo ikke hvad der er i bagruden, de ved ikke, jeg er ved at tage en uddannelse, at jeg aldrig laver ballade eller tager stoffer, det ved de jo ikke. Men det tror de.

Bilal: Det er den første tanke, de får. Ham der er en der sælger, han er en der gør dit og dat og stjæler.

Mhh: Men har det ikke både sine fordele og ulemper?

Zaki: Der er ingen fordel ved de tror man stjæler eller sælger stoffer.

Mhh: Nåh nej, men nu snakkede du om det med, at de havde respekt.

Zaki: Jeg er sgu ligeglad med om folk har respekt. Det får du bare, når du ser sådan ud og går rundt i byen. Hvis vi tre går i byen, [så er det] ikke respekt som folk løber. Men det er sjældent folk kigger forkert eller skubber til os. Så på den måde.

Bilal: Vi er måske også nogle af de få, os fire, som ikke sælger og tager stoffer og...

(Interview 2)

Ambivalensen skinner tydeligt igennem, hvor Zaki udtrykker, at han er bekendt med stiludtrykkets begrænsninger, og alligevel ønsker han ikke, at jeg skal få indtrykket af, at det er en fordel at se farlig ud, hvorfor han konstaterer, at han er *ligeglad med om folk har respekt*. Men som jeg tolker udsagnet, så er det hele drivkraften bag stiludtrykket, at de unge opnår en vis social status og anderkendelse lokalt i de ungdomsmiljøer, hvor de kommer. For Zaki er respekt det samme som frygt, selvom om han prøver at tone det ned med, at det ikke er så *folk løber*. Men farlighed er herved en beskyttelse, og en måde at undgå provokation og/eller konfrontation, da de unge indgyder til respekt. Men når jeg forsøger at italesætte stiludtrykket ambivalens ved at spørge til fordele og ulemper, så opfattes mit spørgsmål som et forsøg på kategorisering, hvilket Zaki og Bilal afslår. Dette hænger sammen med den othering, som jeg i et tidligere afsnit berørte, da min klassemæssige position i samfundet er medvirkende til at gøre subjektpositionen til en trussel, da jeg er repræsentant for majoritetsbefolkning, jeg er det fordømmende blik. Derfor fremkommer stiludtrykkets fordele lidt mellem linjerne, som i ovenstående, hvor Zaki vil have mig til at tro, at respekten er noget de opnår uden at opsøge det.

Jeg har i det ovenstående set på, hvilke uretfærdigheder, som de unge har talt frem i interviewet, og fælles for fortællingerne er, at de unge føler sig mistænkeliggjorte og anderledes. De unge er blevet mere reflekteret over, hvilken rolle de selv spiller i det negative blik, som er rettet mod dem, hvorfor de ved forskellige strategier forsøger at dæmme op for det mistroiske blik. Det har blandt andet ført en ændring af stiludtrykket med sig, hvilket vil blive belyst i det næste afsnit.

Stiludtrykkets udvikling

Da jeg møder de unge minoritetsmænd et år senere, ligner de umiddelbart sig selv, hvorfor det ikke springer mig i øjnene, at de har ændret deres stiludtryk. Det første som fanger mit blik er, at de ikke har deres overtøj på, som det var tilfældigt sidst¹². Efter lidt tid opdager jeg, at træningstrøjerne fra Adidas ikke længere indgår i deres stil, og heller ingen af dem har hættetrøjer på. I stedet for de mere voluminøse trøjer, så er de unge begyndt at klæde sig i mere kropsnære bluser, som fremhæver de muskuløse kroppe, som de arbejder på i det lokale fitness center. Bluserne er alle ensfarvede og uden tydelige mærker, og farverne er dæmpede i sort/grå nuancer. Det er interessant, at jeg denne gang, får en meget bedre fornemmelse af deres kropsstatur, da de ikke skjuler sig bag stort overtøj eller løse trøjer. Det fremgår tydeligt, at der er blevet investeret en del tid og kræfter i at forme deres kroppe, siden jeg sidst har set dem, og et ønske om at fremvise de kropslige resultater, bliver fuldendt med anden beklædning. Det er tydeligt at der blandt de unge er et ideal om, at bryst og overarme skal syne store, hvorfor disse muskelgrupper er mere fremtrædende. Der kan være tale om en form for kropslig kapital, hvor de unge høster beundrende blikke og komplimenter, som kan konverteres til symbolsk kapital. Samtidig er store muskler også med til at konnoterer maskulinitet og farlighed, som harmonerer og understøtter gangsterstilen.

De unge er stadig inspireret af en amerikansk hiphop/gangsterstil, hvor bukserne er posede, og jakkerne er de samme, som de havde på ved det første interview. Men noget nyt er også kommet til, da der på de unge mænds håndled er placeret et ur, som ikke lige er til at overse. Urskiven er enorm og bredder sig unaturligt ud over håndledet, hvor det ene ærme er hevet lidt op, så der er plads til dets udfoldelse. Urenerne er i den grad iøjnefaldende, og de ser på én gang både klodsede og eksklusive ud. Urenerne minder om dem, som bruges inden for hiphop-stilen, dog er de meget enkle i deres udtryk og uden pyntende og skinnende detaljer. Urenerne skal forstås som et stiltillbehør, hvorfor funktionen som ur, der kan angive tiden, er sekundær. Som med meget andet, som de omgiver sig med, så skal uret se prangende ud. Uret får herved de unges stil til at syne mere eksklusiv, hvilket den stramme bluse også er med til at fremhæve. De går også stadig med en kæde, om det er guld eller sølv er svært at vurdere, da den ikke fremkommer så tydelig, da de bærer den under blusen, hvorfor den kun kommer til syne ved hals og nakke.

De unge går stadig i sportssko af mærket Nike, og de giver udtryk for, at skoene er lidt noget specielt. Zaki: *"Vi kan også godt finde på at køre til Århus bare for at købe sko i footlocker"* (Interview2). Som jeg

¹² Det skal dog nævnes, at selvom vi var i januar måned, så var der en fin temperatur i den lejlighed i Aalborg Øst, hvor interviewet fandt sted, og det derved ikke var samme scenarie, som ved det første interview

tolker Zakis udsagn, så er skoene en betydelig del af stiludtrykket, og da Nike air, som de blandt andet går i, fås i et hav af farver, så kan det tænkes, at det er betydningsfyldt, om de har de nyeste modeller.

Disse nye stiltiltag eller modificeringer er medvirkende til, at de unge syner mere modne, samt mere sikre i deres stilvalg. Hætte- og sportstrøjerne er lige så gangster, som de stramme bluser, på det punkt har stilforandringen ingen betydning, men de unge tager sig ældre ud. Hermed siger jeg ikke, at hættetrøjer kun hører sig teenagerårene til, men det er primært blandt de unge, at klientellet skal findes.

De unge virker mere velovervejede omkring deres stil, hvilket blandt andet begrundes med en højere grad af refleksivitet. Det fortælles blandt andet frem i interviewet, hvor jeg spørger til, hvorfor det mon forholder sig sådan, at nogle beklædningsgenstande ikke er velsete i nattelivet, hvorfor diskotekerne afviser folk, der går klædt i de genstande. Bilal forklarer det således: *"Førhen gik vi altid i Adidastrøjer med lynlås, alle gik med dem (...) Hvis man gik med dem inde i byen, så forbandt de det med banderelateret. Alle hættetrøjer med lynlås, dem må du ikke komme ind med i byen"* (Interview2).

Som det fremgår af Bilals udsagn, så bliver deres stiludtryk problematisk og begrænsende, når det sættes i forbindelse med bandemiljøet, fordi de unge herved bliver banderelateret. Det er ikke i alle henseende problematisk at positionere sig som bandemedlem, men det er en ulempe, når de gerne vil på diskotek, da de bliver afvist i døren. Derfor går de ikke i Adidastrøjerne mere, da omkostningerne var for store og gevinsten for lille. Men noget af det problematiske ved stiludtrykket har de beholdt, hvilket gælder frisuren, hvorfor den vil blive uddybet nærmere i nedenstående.

Hår(d)

De unge minoritetsmænd har på flere områder ændret, eller måske ligefrem tilpasset, deres stilmæssige udtryk siden jeg mødte dem første gang, men de har bibeholdt deres frisure, hvilket jeg finder interessant. Frisuren vil derved blive beskrevet og forsøgt forstået i det følgende.

Frisuren ligner ved første øjekast en kort grydefrisure, hvor toppen kun er et par millimeter langt. Det vil dog være helt misvisende at kalde det en grydefrisure, men de store frisørkundskaaber kræves der ikke for at klippe denne frisure, hvilket implicit også ligger i ordet 'grydefrisure'. Det ligner næsten, at de er skaldet, men så har de en lille "ø" af hår øverst på hovedet. Det er tydeligt, at der er blevet brugt en trimmer til klipningen, da håret er helt kort, nærmest ikke eksisterende i siderne og nakken. Men selvom frisuren i sin enkelthed er nem at klippe, er der ikke noget tilfældigt over den, hvor "hår-øen" indtager en nærmere oval end cirkelformet facon oppe på toppen af hovedet, hvilket er gældende for

alle de fire unge mænd. Frisuren er ikke ualmindelig, og den er nem at få øje på i gadebilledet, særligt blandt unge marginaliserede mænd. Frisuren er en integreret del af de unge minoritetsmænds sammensatte stil, og noget som de går op i. Det fortælles blandt andet frem i interviewet, hvor vi kommer ind på, om de gør noget ekstra ud af sig selv, når det er weekend. Zaki nævner uden opfordring frisuren, som noget der investeres tid i:

Zaki: Så giver man den lige lidt ekstra. Vi bliver klippet hver uge.

Bilal: Hver fredag mellem 15-16, så er der store klippedag

Mhh: Klipper I hinanden?

Zaki: Nej sgu da!

(Interview2)

De klipper dog ikke hinden, og ud fra Zakis reaktion at dømme, så ville det være helt utænkeligt. Om det kan hænge sammen med, at de anser det for feminint at klippe hinanden, er jeg ikke klar over, men det kan godt læses, som det er det Zaki opponerer imod.

Hvordan håret tager sig ud er en vigtig del af deres stiludtryk, også selvom det kan være begrænsende for de unge, hvilket jeg vil uddybe senere. Håret er herved en del af det der giver stilen sit særpræg, og med Thorntons begreb in mente, så er frisuren en del af den subkulturelle kapital. Det kommer meget tydeligt frem videre i samtalen med de unge, da Ali bryder grinende ind med: *"Jeg skal have slikhår"*. Hans grin afslører imidlertid, at det er en frisure, som der tages afstand fra, og han bruger samtidig ironi til at definere, hvad han tillægger god smag, hvilket *ikke* er 'slikhår'. Denne afstandstagen til slikhåret uddybes senere i interviewet, hvor Bilal forklarer, at 'Pretty Boys' er kendetegnede ved: *"Langt slikhår"*. Selve begrebet 'Pretty Boys' afslører et modsætningsfyldt forhold, da *pretty/smuk* ikke er et positivt ladet adjektiv, når det sættes sammen med *boy/dreng*. Der hæftes herved noget feminint til maskuline 'boy', hvilket gør stilen frastødende og utiltalende for de unge. Når Pretty Boys konstrueres som ikke-mænd med feminine tilbøjeligheder, og de unge tager afstand fra dette subjektiveringstilbud, så er det netop i kraft af, at de ser det som en trussel på deres maskulinitet, sådan nogle typer vil de *ikke* identificeres med. Dette vidner Zakis udsagn i særdeleshed om, *"hellere bandemedlem end bøsse"*, da subjektiveringstilbuddet 'bandemedlem' er mindre skadeligt og ikke anses som en trussel mod deres maskuline identitetskonstruktion. Subjektiveringstilbuddet som bandemedlem er alligevel ikke løsningen, men det er en identitet, som de tager på sig og spiller på, når det er anvendeligt.

Ironi og fremhævelsen af noget som man tager afstand fra, er hermed en strategi de unge anvender, når de konstruerer sig som maskuline. Det er herved en markeret afstandtagen, hvor de afviser at blive identificeret med noget feminint Pretty Boys, hvorved de som Skeggs ville formulere det disidentificerer sig med kategorien eller subjektspostition Pretty Boys. Denne sondring om afstandtagen fra noget feminint, vil jeg vende tilbage til i afsnittet om *Maskuline iscenesættelser, erobringer og den sexede farlige 'anden'*.

Men hvad kan den korte 'grydefrisure', som det lange slikhår ikke kan? For de unge er frisuren med til at sende stærke konnotationer om farlighed og hypermaskulinitet, og hvorfor nu det? Mit kendskab til frisuren er minimal, det eneste jeg har at trække på er, at de unge fortæller, at de banderelaterede har lignende frisurer, hvorfor der er flere steder i nattelivet, hvor de unge bliver afvist. Bilal uddyber: "*Og på club16, der kan du ikke komme ind med den her frisure*" (Interview2). Men hvorfor er denne frisure populær blandt de marginaliserede unge, når den tydeligvis også er begrænsende for dem?

I min søgen efter at forstå årsagen til denne frisure faldt jeg over et forum på internettet, hvor frisuren blev diskuteret. Det fremgår at inspirationen til frisuren er hentet fra de amerikanske marineinfanterister, hvorfor den går under navnet *army cut* eller *jarhead*. På den måde trækker de unge på diskurser om det amerikanske militær, som i den grad symboliserer maskulinitet, styrke og farlighed sammenholdt med heldåd. Infanteristerne konstrueres som de ypperste på maskulinitetsbarometeret, hvor Pretty Boys, metroseksuelle og bøsser er at finde i den anden ende af skalaen, hvorfor frisuren også er en afstandstagen mod feminisering. De unge oplever, at de bliver nedvurderet igennem den etniske optik, hvorfor hele den sammensatte stil er kendetegnet ved, at de forsøger at kompensere ved at hæve kønnet. De spiller på at være gangstere, som for de unge er en attraktiv subjektspostition, hvor de igennem det symbolunivers, der er knyttet til gangster/hiphop-universet, kan fremføre sig som seje og attraktive mænd, der får respekt og anderkendelse lokalt.

Selv da jeg ikke var bekendt med frisurens ophav eller inspirationskilde, så signalerede den noget maskulint, med de skarpe kanter og korte længde. Det er min subjektive holdning, at korte frisurer, der tenderer til næsten skaldet, frembringer associationer til kriminelle hårde typer, og blandt bandemedlemmer ser man ofte den skaldede tendens. En diametral modsætning er det lange slikhår, som med de mere bløde former frembringer feminine associationer, noget som de unge vil anse som en trussel at blive subjektiveret med. Dette skal forstås på baggrund af, at de unge oplever, at de ikke tildeles de privilegier, som oftest er knyttet til mandekønnet, da de er repræsentanter for en illegitim maskulinitet. De har derfor behov for at konstruerer sig som hypermaskuline, hvorfor deres sammensatte stil er en bricolage der støtter en maskulin positionering.

Samtidig er subjektpositionen som gangster en modstrategi, det er en måde, hvor de lokalt kan omgås en tilskrevet negativ identitet, som stigmatiserede unge minoritetsmænd, med en global subkulturel maskulinitet. Ved at positionere sig som gangstere, og trække på stilelementer blandt andet fra hiphop-kulturen, så kan de lokalt opbygge social status, som giver værdi. De kan herved igennem stilen vende en marginaliseret position til noget attraktivt. Samtidig er det også en strategi, hvor maskulinitetskonstruktionen kan ses som en symbolsk modstand mod majoritetssamfundet og de herskende stigmatiserende typificeringer.

Frisuren er herved ikke bare en frisure, men den bliver også et symbol på de unges modstand, og den mistænkeliggørelse som de oplever. De har tilpasset deres stil på nogle punkter, men andre er de ikke parate til at opgive.

Facebook og forhandling af stil

Deres ændring i stiludtryk ses også afspejlet på deres facebookprofiler, hvor der blandt andet uploades billeder fra, hvor de er nede at træne. Dette kan enten være, hvor en ven tager billedet for dem, mens de træner, eller hvor de selv med smartphonen tager billedet i et spejl. Denne måde at konstruere maskulinitet ved hjælp af symboler – i dette tilfælde træningsudstyr og kroppens fremtoning – er en del af den strategi de unge anvender, hvorfor et socialt medie som facebook bliver betydningsfuldt, da det er her iscenesættelsen foregår. Samtidig konnoterer en muskuløs krop også farlighed til forskel fra den spinkle. Idealet er herved en muskuløs krop, men størrelsen er ikke alt, hvilket Bilal udtrykker i det følgende citat: *"Vi går næsten alle sammen i samme stil. Samme frisurer og alt. Det har ikke noget med størrelse eller udseende, store mænd kan sagtens være feminine"* (Interview2). Det er en interessant sondring, at *store mænd sagtens kan være feminine*, da det vidner om den vigtighed, som de selv tildeler deres stilmæssige udtryk. Det er derfor ikke uden betydning, hvordan de ellers tager sig ud, hvorfor gangsterstilen og en kapitalisering på stereotypien om den kriminelle og eksotiske minoritetsmand er med til at konstruere en ekspressiv maskulinitet.

Tidligere lod de sig ofte posere foran deres biler, eller de lagde kun et billede ind af bilen, hvilket har lidt den samme effekt, og er noget der vil blive uddybet i et særskilt afsnit, jævnfør afsnittet *Bilen og fortællinger*. På facebook kan de herved prøve nye stiludtryk af, hvor modtagerne kan tilkendegive, ved at 'synes godt om', om stilen falder i deres smag, men ligeledes er det en indikation af, om gangsterstilen bliver accepteret af omgivelserne. De kan nemlig risikere latterliggørelse, hvis iscenesættelsen ikke er troværdig, hvorfor det hele tiden bliver en afvejning, hvor der ikke må overdrives for meget.

Jeg har ikke adgang til hele deres facebookprofil, da vi ikke er "venner", men det er interessant, at mange af deres billeder er tilgængelige og offentlige for alle. Dette skal måske ses i relation til Zakis kommentar: *"Det er ikke fordi man skriver så meget med familien, men det er sjovt nok at se billeder og sådan på facebook. Ellers er det sgu bare for at score damer"* (Interview2). Facebook er herved også en scoringsplatform, hvorfor det kan være bevidst, at piger udenfor vennelisten også kan se billederne, hvor de unge tager sig godt ud. En påstand er i hvert fald, at facebook er et sted, hvor man har mulighed for fremstille sig på bedste vis, hvorfor der kan ligge mange overvejelser bag de billeder som uploades. Et beskrivende eksempel er det profilbillede, som Zaki har lige efter mit andet interview med dem. Billedet er taget i frøperspektiv, hvor han står på en skrant/klippe og poserer i en mørk undertrøje og militær short. Han har endvidere cap, mørke solbriller og en kort halskæde på, som lige når kanten af undertrøjen. Han har armene over kors, hvilket får overarmene til at syne af mere, da musklerne bliver spændte. Billedet er givetvis fra den ferie i Tyrkiet, som han og Ali var på nogle måneder forinden, hvorfor det kan tænkes, at det er Ali, der har taget billedet. Der er flere betydningsfulde aspekter ved dette billede, som, jeg mener, bør fremhæves, og som er sigende for deres stil og maskulinitetskonstruktion. For det første er billedvinklen vigtig, da Zaki herved syner større, og er en effekt der er set anvendt ved portrættering af eksempelvis konger. Den mørke undertrøje fremhæver hans overarme, som får ham til at se stærk ud, samtidig med han inddrager associationer til militæret på baggrund af shortsene. Den barske natur i baggrunden er ligeledes med til, at man får opfattelsen af, at Zaki er en *bad guy*, og cappen og solbrillerne er accessories hentet fra gangsterkulturen. Samtidig udstråler billedet etnicitet og race, som er med til at støtte op om stereotypien om den kriminelle andengenerationsindvandrer, en kategorisering de er bekendt med, og som Zaki selv fortæller frem: *"Der var også på et tidspunkt en som lavede sjov, fordi jeg kørte i BMW. Han sagde, du mangler bare en guldkæde, så ved jeg du sælger stoffer. Jeg har jo guldkæde, og så tog jeg den frem, og så sagde han 'hvad mand' (alle griner)"* (Interview2).

Bilen og fortællinger

De unge har ikke de smarte og stylede biler længere, da de har solgt dem. Baggrunden for at have solgt bilerne begrundes med, at de er for omkostningsfulde. De er dog omkostningsfulde i mere end én forstand, da de både er dyre i forsikring, benzin med mere, men de er også omkostningsfulde, da de trækker negativ opmærksomhed, da de er med til at kategorisere og mistænkeliggøre de unge, jævnfør afsnittet om *Politiet og oplevelser om uretfærdighed*. Selvom bilerne er solgt, så fylder de alligevel meget i de unges fortællinger, og bilerne er stadig en væsentlig del af deres iscenesættelse. De unge har stadig billeder af nogle af deres tidligere biler på deres facebookprofiler, hvorfor de i en vis

forstand stadig "har" bilerne. Måden som de unge aktivt bruger bilerne og fortællingerne herom, vidner om, at bilerne stadig er betydningsfulde. Bilerne kan forstås ud fra samme princip, som Sandberg omtaler gadekapital. Ifølge Sandberg, så kan et rygte om at være farlig og sej være givende på gaden, og det er noget, som der kan trækkes på uden at det nødvendigvis skal virkeliggøres. Det kan i realiteten være nok at se farlig ud, hvorfor det at have et rygte som farlig er en gavnlige kapital på gaden, og der kan ligeledes trækkes på tidligere bedrifter om slåskampe. På samme vis kan fortællingerne om den smarte bil og fremvisning af billeder også stadig være en del af de unges iscenesættelse, da rygter og den online fremvisning af bilen er nok til at iscenesættelsen accepteres. Det betyder, at de unge ikke behøver at være i besiddelse af bilerne længere, men rygter og fortællingerne om en sej bil kan der stadig kapitaliseres på.

De unge undgår herved nogle af ulemperne ved de stylede biler, men de kan stadig udnytte nogle af fordelene, da deres identitet og stilmæssige udtryk stadig forbindes med bilerne. Årsagen til at de unges stilmæssige udtryk stadig forbindes med bilerne er fordi, at de unge udnytter og kapitaliserer på den Mujaffa-stereotypi, som er herskende om unge minoritetsmænd, samtidig med at bilen er en del af det symbolunivers der hører sig til hiphop-kulturen. Derfor har bilen stadig en berettigelse i forhold til de unges stilmæssige udtryk, da de stadig trækker på den symbolske betydning af bilen. De stylede bilers udseende er herved stadig af betydning for at forstå de unge, da de unge ligner nogle, der stadig har bilerne. Bilerne understøtter herved positionen som gangster, og den visuelle fremvisning er medvirkende til, at gangsteridentiteten opfattes som legitim, hvorfor en del af de unges strategi er at holde liv i fortællingerne om bilerne.

Den samme strategi med en fastholdelse i noget, som de ikke længere er i besiddelse af, det kommer også frem igennem rygter som farlig. De lever herved stadig højt på tidligere tiders meritter om slåskampe og kriminelle gerninger, hvilket lader sig gøre ved inddragelse af symboler, der understøtter den afskrækkende effekt. Jeg vil i det følgende se på de unges forhandling af identitet, og hvilke virkemidler de benytter.

Maskuline iscenesættelser, erobringer og den sexede 'anden'

Jeg har i det forgående set på, hvilken betydning tøjstilen og bilen har for de unge, og hvordan stilelementerne benyttes i konstruktionen som gangster og hypermaskulin. Men den kønnede position fortælles også frem og fremvises af de unge ved at anvende andre strategier. En væsentlig del af interviewmaterialet omhandler de erobringer, de har gjort sig, og hvordan de ønsker at positionere sig som unge sexede og attraktive mænd. Men en del af denne fremførelse inddrager også mig, jeg bliver

herved et instrument i deres maskulinitetsgørelse, da de flirter med mig og gør mig til et scoringsobjekt, hvorfor de 'spiller boldt op af' mig og mit køn. En anden væsentlig del af konstruktionen, som gangster og maskulin, er fremførelsen som 'farlig', som også kan antage en sexet position.

Jeg vil i det følgende vende blikket mod de passager fra interviewet, hvor den kønnede position kommer i spil, eksempelvis i forhold til erobringer, men også hvordan jeg og mit køn inddrages i deres positionering som maskuline. Samtidig vil jeg se på de passager, hvor de positionerer sig som farlige igennem deres fortællinger om, hvordan de er rede til at slå, eller ikke altid kan se den anden vej ved provokation. En vigtig påstand er i hvert fald, at de ikke mener, at de opsøger problemer, men de ofte er udsatte for uretfærdigheder, som foregående analyseafsnit kastede lys over. Dette afsnit vil hermed også inddrage passager, hvor de unge kapitaliserer på den stereotype forestilling om den kriminaliserede og farlige minoritetsmand (Sandberg 2005, Jensen 2007).

En del af de unges subkulturelle stiludtryk er at syne stærk, da det er med til at signalere maskulinitet, samtidig udseender det et signal om, at de kan forsvare sig selv og/eller deres kammerater, hvilket er fordelagtigt i det ungdomsmiljø, hvor de færdes. En muskuløs krop er herved kropsidealet, hvorfor en fremhævelse af at være stærk er en del af de unges strategi, hvilket Ali berører i argumentation for valg af fitness center: "*Men der er heller ikke nok vægte det andet sted, så.. (de griner)*" (Interview 2). Hermed indikerer Ali, at han er så stærk, at det almindelige fitness center ikke har vægte nok til at udfordre hans træning. Han konstruerer sig selv som stærkere end den gængse mand, men de andres og hans eget grin afslører, at Alis fremstilling er en smule karikeret og ikke helt sandfærdig.

De unge har et stort behov for at fremhæve, hvilken effekt de har på pigerne, hvorfor det ikke er et problem for dem at score. At fremvise sig som én, der er seksuel attraktiv er med til at konnotere, at man gør mande-kønnet rigtigt. Det kommer blandt andet frem i interviewet, hvor de snakker om, om pigerne kan lide smarte biler:

Ali: Nogle de er afhængige af deres biler for at score piger (griner)

Hassan: Jeg behøver sgu ikke en fed bil.

(Interview 2)

Denne korte passage er ret illustrativ, da Ali kommer med påstanden om, at *nogle* er afhængige af deres biler for at score, men disse *nogle*, det er ikke ham, da grinet i dette tilfælde afslører en form for hån. Samtidig følger Hassan op med, at han heller ikke behøver en *fed bil*, han er mand nok uden, og han fremhæver som Ali, at han ikke har problemer med at score, hvorfor de påberåber sig

maskulinitet. Hassan behøver herved ikke en maskulinitetsforlængelse i form af en bil, da han i forvejen opfattes så maskulin, at han sagtens kan score med en pigebil: *"Det kan faktisk også bare være sådan en pigebil, det virker også"* (Interview2). En måde at positionere sig som maskuline er ved at fremhæve, at de er mænd nok til også at kunne bære noget feminint, hvilket er en forskel fra tidligere, hvor de virkede til at anse feminine symboler som trusler, noget de tog afstand fra.

Samme måde at konstruere sig som maskuline fremkommer i interviewet, hvor Ali og Zaki fortæller om deres ferie til Tyrkiet, hvor de havde fået en dobbeltseng i stedet for to enkeltmands, Ali: *"Vi er meget tætte venner, i Tyrkiet troede de vi var bøsser og sådan noget (griner)"* (Interview2). Ali tager subjektpositionen som 'bøsse' op, hvilket oftest anses som en trussel af heteroseksuelle mænd, og i andre passager i interviewet bliver *bøsse* også brugt som skældsord eller en beskrivelse af et stiludtryk, som de distancerer sig fra. Men han tør godt tage denne subjektposition op i samtalen, da han ikke er bange for, at jeg skal få opfattelsen af, at de er bøsser, hvorfor *bøsse* i dette tilfælde ikke ses som en trussel. Han griner, hvilket er en måde at afværge subjektiveringstilbuddet, da han tillægger det en ironisk distance, hvorfor fortællingen får den helt modsatte betydning. De udviser, at de tager det ganske roligt omkring den tilbudte identitet, hvorfor den ikke var ødelæggende eller ansås som en trussel, hvilket Zakis afsluttende kommentar vidner om: *"(...) Fuck det, det gik"* (Interview2).

Bilal forsøger dog drillende at insinuere, at Zaki og Ali er mere end bare gode venner, hvorved subjektiveringstilbuddet kunne udvikle sig til en trussel:

Bilal: I hyggede jer i de 7 dage (griner).

Zaki. Ja hold kæft vi lavede ballede, vi fik bøder og sådan dernede.

Ali: Vi fik bøder for at køre uden hjelm, på scooter (griner).

(Interview2)

Zaki og Ali ignorerer dog Bilals drillende hentydning om at indgå i et homoseksuelt forhold, men de føler alligevel behov for at cementere det modsatte, hvilket deres lidt ivrige opremsning af ballade er bevis for. Denne strategi er dog særdeles illustrativ for, hvordan de statuerer sig og konstruerer en maskulinidentitet gennem illegitime handlinger og ballade eller fremhævelse af fortællinger herom. Andre eksempler der er nært beslægtet med denne episode er, når de unge fortæller om episoder fra nattelivet, hvor de enten har været oppe at slås eller lige ved. Eller episoder med politiet, hvor de har fået bøder for at køre for stærkt eller lignende. Alle disse fortællinger er med til at positionere de unge som hypermaskuline, seje, farlige med videre. Men denne måde at positionere sig, gennem tidligere illegitim adfærd, er på sin vis det Sandberg omtaler som gadekapital. Det kan herved være nok at holde

liv i et farligt rygte ved at sørge for, at tidligere bedrifter om slåskampe og klammeri med politiet ikke bliver glemt, men bliver fortalt frem, som det fremkommer i interviewet. Det kræves dog, at de unge tager sig farligt ud, så fortællingerne ikke mister integritet og troværdighed, da de ellers vil blive lagt for hån, og derved ville fortællingerne have den modsatte effekt. De kan herved spille på tidligere meritter om farlighed, som kan være givende på gaden og i de ungdomsmiljøer, hvor de færdes:

Zaki: Så der mere fordel ved at se sådan her ud, end det andet.

Mhh: Hvad er fordelene ved at se sådan ud?

Zaki: Folk har respekt for en, og sådan noget. Lidt mere, selvom man ikke har gjort noget for at få det.

Mhh: Hvad tror du det bygger på?

Zaki: Udseendet

(Interview 2)

Deres udseende og subkulturelle stiludtryk er herved med til at sende signaler om, at de er farlige og rede til konfrontation, hvilket indgyder til respekt blandt andre unge. Denne strategi vækker dog også en ambivalens ved de unge, da de herved også fastholdes i fortiden, som var præget af kriminelle handlinger, hvilket ikke altid er gavnligt for dem, som eksemplet med Ali og hans lærer. Det kan også i andre sammenhænge være problematisk, som da Zaki nævner, at de fleste på hans arbejde tror, at han er banderelateret. Men ofte tages subjektpositionen op, og der kapitaliseres herved på den farlige identitet som den anden, den mystiske, den kriminaliserede minoritetsmand.

Det kommer blandt andet frem i det følgende, hvor Zaki fortæller om en episode med nogle unge fyre:

Zaki: (..) Han var den type der flygter, det kunne jeg se på ham. Jeg tror lige han havde fået kørekort. Hans udstødning røg af, da han flygtede. De var fem, de kunne godt have smadret mig, hvis det var. Hvis de ville, eller kørt mig ned, hvis de ville, for jeg løb jo lige ud foran bilen. Hvad fanden har han gang i? Sådan nogle kunne jeg godt finde på bare at begynde at slå på. Jeg er ligeglad så, jeg tog også en skruetrække med ud.

Mhh: Det var nok derfor de bakkede

Zaki: Stadig de var fem, tøs drenge.

(Interview 2)

I fortællingen er det vigtigt for Zaki at fremstille sig selv, som en der er villig til at tage kampen op, da han, til forskel fra de fem unge fyre, ikke er *den type der flygter*, da det er ensbetydende med, at man er en *tøsedreng*. Herved benytter Zaki en strategi, hvor han opstiller en dikotomi, det feminine og det maskuline, hvilket fremhæver ham som mere maskulin, da han gjorde det modsatte af det feminine modstykke – *tøsedrengene*. Ydermere tilføjer han, at han var i undertal, hvorfor de sagtens kunne have *smadret* ham. Hele fortællingen emmer herved af, at Zaki er rede til kamp, og hans ageren bliver også opfattet som farlig og truende af de unge fyre, hvorfor de flygter. At udstråle farlighed bliver derved også en form for beskyttelse, da det kan få folk til at flygte og undgå yderligere konfrontation. Samtidig vidner fortællingen også om, at Zaki måske ikke altid er så uskyldig, som han selv ønsker at fremhæve.

Hassan fortælling har herved et lignende formål: *"Kan du huske den gang på motorvejen, hvor hende der damen lavede den her til os hele tiden (gav fingeren). Vi havde lige købt McD mad, og jeg sagde, skal jeg smide det på hende. Nej det var min fars bil, så gad ikke noget der"* (Interview2). Hassan fortæller sig frem, som en der ikke finder sig i hvad som helst, det eneste der bremser ham i situationen er, at de kører i hans fars bil. Han formår herved at iscenesætte sig, som en mand der er villig til at tage konfrontationen op. Fortællingen er herved med til at konstruere Hassan som hypermaskulin, da han er villig til at forsvare sin ære. Samtidig giver han også indtrykket af, at han er ligeglad med, om det er en kvinde, som står på den anden side. Jeg tvivler dog på, at Hassan kunne finde på at gøre en kvinde noget, men det lidt nedsættende kvindesyn er som taget fra hiphop-universet, som gangsterfiguren er inspireret af.

Det nedsættende syn på kvinder, og den måde at objektivere kvinden på, er en strategi, som de unge benytter i deres forhandling af identitet. Deres fortællinger om det modsatte køn, er en fremstilling af kvinden, som den ofte ses i gangsterrappens tekstunivers. Et eksempel er, at kvinder er til for at tilfredsstille manden, hvilket er en fremstilling Bilal forsøger sig med:

Zaki: (...)Hvis jeg har en dame, så vil jeg ikke have hun går med tøj herop til (Viser hvor kort nogle beklædningsdele går til).

Mhh: Så man skal ikke vise patter og røv?

Alle: Nej..

Bilal: Kun hvis hun er lækker (griner)

Ali: Det er godt nok, hvis man gør det i soveværelset.

Bilal: Der skal man gøre det, ellers er man jo utro (griner).

(Interview 2)

Bilals legitimering af utroskab, hvis kvinden ikke tilfredsstillter ham, er et eksempel på seksuel objektivering af kvinden. At hans grin afslører, at han ikke mener det så alvorligt, hvorfor jeg mere tror passagen illustrere en karikering. Ali og Bilal forsøger at anvende samme strategi et andet sted i interviewet, hvor Ali hverken ville vedkende sig at have en kæreste eller være single:

Ali: Jeg ved det sgu ikke. Vi holder pause.. (alle griner) Vi har faktisk pause sådan fem dage hver måned (griner).

Mhh: Så beslutter du, at der er pause?

Bilal: Når hun har ondt i ryggen og ondt i maven, så er der pause (griner).

(interview 2)

Hans kompromis bliver, at de holder pause, hvilket han begrundet med, at det gør de *hver måned*, hvilket jeg tolker som en hentydning til, at når kæresten har menstruation, så holder de pause. Han siger implicit, at når kæresten ikke kan tilfredsstille ham, så er de ikke kærester, herved gøres kæresten til et objekt for hans tilfredsstillelse. Eller det er i hvert fald en opfattelse, han ønsker jeg skal få, hvilket Bilal kører med på. Jeg tolker dog deres grin, som afslørende for, at det ikke er sådan virkeligheden forholder sig. Dette underbygges blandt andet med Alis kommentar om kæresten, sidst i interviewet: *"Nu har vi været sammen i to år, så kan jeg godt finde på at lade hende betale, hun tilbyder det ofte selv"* (Interview 2). Her fremstilles deres forhold som ligeværdigt, hvorfor ovenstående iscenesættelse falder lidt til jorden.

Bilal tilføjer dog en ekstra vinkel på den seksuelle objektivering ifølge udsagn: *"Ja.. Hvis det er piger fra Aalborg Øst, så er de ligeglade med, hvad du kører rundt i, de hopper bare ind alligevel (griner)* (Interview2). Hermed fremstiller Bilal pigerne fra Aalborg Øst som billige, hvilket også er typisk for den fremstilling af kvinden i gangsterrappen. Dog indikerer hans kommentar også en form for symbolsk vold, da han overtager majoritetssamfundet dømmende blik på pigerne fra Aalborg Øst.

Erobringer er også en stor del af de unges fortællinger, og de unge efterlader et indtryk af, at de gør det godt ved det modsatte køn, hvilket Bilal fortæller frem således: *"Vi laver damer på vores egen måde, det er specielt (griner)"* (Interview 2). Der er to interessante aspekter i Bilals udsagn, for det første giver han indtrykket af, at de scorer på en speciel måde, hvorfor de ikke er mainstream. For det andet inddrager Bilal udtrykket at *lave damer*, som stammer fra den danske rapper Kidds sang, hvor noget af teksten lyder *"jeg har ikke lavet penge, jeg har lavet damer"*. Herved inddrager Bilal en formulering fra

et tekstunivers, som støtter op om kvinden som objekt, som kan laves ligesom penge. Der er ikke umiddelbart andre tekstreferencer i mit interview, men jeg ved, at de unge hører gangstermusik, som Zaki omtaler genren: *"Hvis vi har lyst til at lave problemer, så hører vi gangstermusik (de griner alle)"* (Interview2). Det bekræfter mig herved i, at de unge også henter inspiration til deres iscenesættelse igennem gangstermusikkens univers, men hermed ikke sagt, at de identificerer sig med teksterne, da det ikke fremgår tydeligt af min empiri.

En strategi som de unge også benytter sig af, det er at spille op til mig. For det første dæmper det op for den magtrelation, som interviewet er præget af, hvilket er uddybet i afsnittet *Refleksion omkring interviewsituationen*, men det får også en anden betydning. De unges måde at komplimentere mig og spille op til mig, viser herved også et indblik i, hvordan de sætter deres køn i spil og udfordrer interviewsituationen ved at flirte:

Mhh: Hvad er så kriterierne for en hvordan en pige skal se ud?

Bilal: En pige (bliver mere slesk i stemmen)?

Zaki: Hun skal være naturlig..

Bilal: Ligesom dig.

(Interview 2)

Bilal sætter herved lighedstegn mellem hvordan et scoringsobjekt skal se ud, og hvordan jeg ser ud. Dette kan både forstås, som at han bruger mig som referenceramme, sådan at jeg forstår, hvad han tillægger god smag ved en pige, men hans stemmeføring ændres, og herved også hans måde at tale til mig på. I interviewsituationen var jeg slet ikke i tvivl om, hvad hans hensigt var, han flirtede. Den samme følelse frembragte følgende passage:

Mhh: Så man må gerne gøre lidt ud af sig selv.

Ali: sådan det samme som dig (griner).

(Interview 2).

Min tolkning skal også ses i lyset af den nonverbale kommunikation, hvor de unge lige så godt kunne have blinket med øjet til mig, da deres kropssprog var med til at understøtte det flirtende budskab, hvor jeg i forlegenhed slog blikket ned. Jeg mærkede herved på egen krop, hvordan de spiller op til pigerne, og hvordan det herved fremhæver deres maskuline position.

Både tøjstilen, deres tidligere biler, deres måde at iscenesætte sig som maskuline og farlige, trækker tråde til det globale hiphop-univers, hvor prangende stil, broderskab, kvindesyn og maskuline dyder skaber rum for udbredelse af en ekspressiv maskulinitet. Særligt gangsterrap genren tilbyder de unge et symbolunivers, som de kan bruge til at skabe en attraktiv og autentisk stil og subjektposition. Indenfor dette univers er den etnisk optik ikke en hæmsko, den giver i en vis henseende de unge autenticitet, da de unge i en dansk kontekst er de underprivilegerede mørklødede mænd, de andre, de mistænkeliggjorte som der ses skævt til, hvilket meget generelt og på et symbolsk plan kan trække paralleller til unge sorte amerikanere, som de eksempelvis skildres i rapteksterne. Hermed ikke sagt, at de unge minoritetsmænd eksistensvilkår er identiske med de sorte amerikanere, men oplevelsen af at være anderledes, forskelsbehandling og racisme er nogle af de punkter, hvor de unge muligvis føler en form for identifikation. Jeg er ikke bekendt med, om de unge identificerer sig med unge sorte amerikanske mænd, men jeg ved de hører gangstermusik, når de kører rundt i byen, da det er stemningsskabende, samtidig med at det understøtter deres iscenesættelse som gangstere. Herved er en del af deres måde at forhandle stil og identitet også inspireret af gangsterrap genrens symbolunivers, hvor kvinden gøres til en seksuel genstand, som er mandens ret, og samtidig tillader det en prangende stil og et tæt, næsten broderligt, kammeratskab.

Det subkulturelle stiludtryk er dog også forbundet med ambivalens, hvorfor de også forsøger at lægge afstand til identiteten. De er herved blevet mere reflekteret omkring, hvilken negativ betydning deres stiludtryk kan have, hvordan det fastholder dem i en mistænkeliggjort position, men samtidig er stiludtrykket også medvirkende til, at de opnår anerkendelse og respekt blandt de andre unge i lokalmiljøet, og det gør dem også attraktive og sexede blandt nogle piger. Hvis de opgiver positionen som gangster, hvad er de så længere? Så er den eneste tilbudte identitet, som marginaliserede minoritetsmænd uden nogen form for respekt, hvilket for dem er *pizzabageren*. Pizzabageren er det lavpunkt, som de kan kæmpe sig op på, men pizzabageren ses stadig skævt til af samfundet. Pizzabageren er herved synonym med de unges paradoks, som på sin vis ikke er valget mellem bøsse eller bandemedlem, men et valg mellem pizzabageren og pimpen¹³.

De unge forsøger sig dog med et kompromis, og det er dette stilmæssige kompromis som skinner ud af dette speciale, og som er blevet specialets omdrejningspunkt, da det er deres forsøg på at forene en tilværelse som lokal gangster med en samtidig forening af samfundets normer. De unge opgiver dele ved deres stiludtryk for at nærme sig samfundets ydre krav, de modificerer herved deres stil, så den ikke vækker unødvendig opmærksomhed i form af mistænkeliggørelse, samt positionerer dem som

¹³ Jensen (2007) beskriver pimpen således: "*Begrebet pimp er amerikansk storby slang for en alfons. Begrebet bruges dog ofte bredere om en person, der ved mere eller mindre illegale metoder er i stand til at generere en indkomst, der sætter vedkommende i stand til at leve en prangende og luksuriøs livsstil*" (Jensen 2007:213).

kriminelle. Deres stilmæssige kompromis bliver herved, at de undlader beklædningsdele der direkte sætter dem i forbindelse med bandemiljøet, grundet deres alder, etnicitet, køn og race, men de opgiver også de stylede biler, da omkostninger hertil er for store. Samtidig benytter de sig af humor, hvor de nogle gange på lidt tvetydigvis karikerer stereotypen, hvilket i nogle tilfælde virker til at være en strategi til at undgå en bestemt positionering.

Gangsterlivsstil og andre roller

Som det fremgår af de foregående analyser, så er de unge minoritetsmænd blevet mere reflekteret omkring, at det også har konsekvenser at konstruere sig som gangstere, da de af udenforstående bliver opfattet som kriminelle og illegitime, hvorfor deres hensigter mistænkeliggøres. Samtidig oplever de, at de altid opfattes igennem en etnisk optik, som negraderer dem, hvorfor de aldrig opnår anerkendelse for deres reelle kompetencer. Det er herved ikke en fordel at ligne og agere ud fra gangsteriscenesættelsen i alle felter, og positioneringen er med til at fastholde dem i den marginaliserende og underprivilegerende position. 'Gangster' kan i nogle tilfælde opfattes som en trussel, som de afviser eller modarbejder, hvilket er det, som tidligere er blevet omtalt othering. Denne othering ser sig udspillet på forskellig vis, eksemplet i interviewsituationen, hvor stemningen bliver ubehagelig, da Zaki har en formodning om, at jeg er ved at kategorisere ham som én, der har noget imod bøsser. Men othering kan også fremkomme mere fredeligt, som når de unge ironiserer eller parodierer stereotypien om minoritetsmanden, så den bliver så karikeret at den opfattes som utroværdig, hvilket er en strategi til at afstå subjektiveringstilbuddet. Denne strategi ses anvendt en del i interviewet, hvilket jeg tolker som, at det er en strategi, som de erfaringsmæssigt har oplevet som anvendelig.

Samtidig kan der argumenteres for, at det er i ungdomsårene, hvor der primært eksperimenteres med forskellige stiludtryk, hvorfor ekstreme stiludtryk ofte ses fremvist indenfor ungdomskulturen, da konsekvenserne og sanktionerne er mindre udtalte her. Indenfor kriminologisk tænkning begrebsliggøres ungdommens tilpasning med terminologien 'ageing out of crime', hvilket henviser til, at de unge vokser sig fra de kriminelle gerninger, da omkostningerne og sanktionerne er af større betydning i dette livsstadie (Mere uddybende se Lily 2007:321-325). Lignende kan være beskrivende for den modificering eller det stilmæssige kompromis, som observeres blandt de unge mænd. Det kan tænkes, at stilen er blevet mere omkostningsfuld, fordi den i nogen henseende forhindrer de unge i anerkendelse på konventionel vis, da de oplever udelukkelse fra eksempelvis arbejdsmarkedet¹⁴. Herved har de set sig nødsaget til også at imødegå dette med en modificering af deres stiludtryk, hvorfor de i nogen henseende spiller mindre på gangsterattituden. Andre felter tillader, at de kapitaliserer på gangsterpositionen, hvorfor de som Zaki siger, *så giver man den lige lidt ekstra*, når det er weekend, da det er mere acceptabelt, og det er her pigerne skal imponeres.

Gangsterstilens sociale opvejning virker herved kun lokalt og i nogle felter, hvorfor de unge eksperimenterer med at tage andre roller på sig. Det kan formodes, at de unge tager sig anderledes ud på

¹⁴ De har eksempelvis alle oplevet vanskeligheder i forbindelse med at finde læreplads.

job og i skolen, hvor andre mere seriøse rolle er fordrende. I slutningen af interviewet, hvor jeg som en afrunding spørger til lidt faktuelle oplysninger, fremkommer denne interessante passage:

Mhh: Her til sidst kan vi så ikke lige tage en runde, hvor I lige siger jeres alder og jeres..

Ali: ...profession

Mhh: Ja.

Zaki: Vores hvad?

Bilal: Du starter Ali

Ali: Prøv at hør' her, vi sidder lige og snakker universitet. Du holder dig bare uden for.

(Interview2)

Ali afbryder min opremsning og bryder ind med *profession*, og som jeg tolker det, så er det et forsøg på at positionere sig som intellektuel. Han forsøger at nærme sig mig i samtalen, hvorved han bruger et ord der associeres med middelklassen, hvorfor det også kan læses som et forsøg på at konstruere sig, som havende en anden klasse-mæssig position. De andre reagerer dog mod hans positionering, hvorfor hans iscenesættelse ikke bliver godtaget. Den falder dog også helt til jorden, da han afslutter med *vi sidder lige og snakker universitet*. Her er det tydeligt, at rollen er uvant, og han ikke helt ved, hvordan han skal begå sig. Det interessante er dog, at han forsøger sig med rollen, hvilket jeg tolker som, at han eksperimenterer med andre roller, og han behersker en form for rolleskift. Dette betyder, at konstruktionen som gangster ikke er blevet en indgroet del af habitus, men det vidner om, at habitus kan være kompleks og indeholde modsatrettede og flertydige elementer, hvorfor det er muligt at skifte mellem forskellige roller. Jensen erfarer den samme kompetence til rolleskift i hans studie om unge minoritetsmænd (Jensen 2007).

Cohen (1955) har en interessant sondring, som kan være beskrivende for de unge. Han ser det som, at arbejderklassens drenge ofte vælger en af tre eksisterende subkulturer, som svar på den manglende anerkendelse; *corner boy*, *college boy* eller *delinquent boy*. De unge i dette speciale kan bedst anskues som en kombination af både *corner* og *college boys*. Deres stiludtryk er som *corner boys*, men de uddanner sig, og forsøger at opnå anerkendelse herigennem, hvorfor de også kan anskues som *college boys*. Denne sondring er illustrativ, da de unge er begge dele, de kan hermed bedst betegnes som *college boys*, der går klædt som *corner boys*, da gangsterstilen bruges som en rekvisit i deres iscenesættelse. De er herved ikke gangstere, men de klæder sig som nogen, dog er de blevet bedre til at kontrollere gangsterstilen i et forsøg på at tilpasse sig samfundet. Deres stiludtryk kan derfor anskues

som et kompromis, der skal dæmme op for det paradoks der er knyttet til en uhensigtsmæssig stil og positionering.

Kapitel 5

Konklusion

Jeg har i nærværende speciale ønsket at forstå, hvad årsagen er til, at fire unge minoritetsmænd går klædt i et stiludtryk, som på mange måder er problematisk og omkostningsfuldt. De unges stil kan bedst beskrives som en gangster/hiphopstil, hvor trøjerne er voluminøse og bukserne posede. De klæder sig i dyre mærker, og kendetegnende for den subkulturelle stil er, at den skal tage sig prangende ud, hvorfor deres biler styles og gejles, så de syner af mere, end hvad var gældende for udgangspunkt. Hiphop-universet skaber herved rum for et broderskab, kvindesyn og en ekspresiv maskulinitet, som de unge aktivt kan spille på og bruge i deres iscenesættelse. Forestillingen om den anden kan bruges til at skabe en attraktiv og autentisk stil og subjektposition

De unge bliver af samfundet opfattet som kriminelle illegitime indvandrere, da de ydre kropstegn som køn, alder, race og etnicitet spiller sammen på en uheldigvis, som er bidragende til dette fortolkningsrepertoire, hvorfor de mistænkeliggøres. Samtidig er de bosat i Aalborg Øst, en stigmatiseret bydel. Den herskende diskurs om unge minoritetsmænd er herved bidragende til, at de unge ekskluderes.

De unge oplever, at politiet kategoriserer dem som potentielt farlige, hvorfor de oftere stoppes i deres biler til kontrol, og i nattelivet bliver de afvist, da dørmændene sætter dem i forbindelse med bandemiljøet. I flere henseende er deres stiludtryk bidragende til dette mistroiske blik, da de går klædt i tøj der associeres med bandemiljøet, hvorfor de af udenforstående opfattes som værende bandemedlemmer. Ligeledes oplever de unge, at den etniske optik er som et handicap der nedgraderer dem, hvor de ikke anderkendes for deres reelle kundskaber. Det har afstedkommet en stor frustration, hvorfor de har modificeret deres stiludtryk, i et forsøg på at dæmme op for den mistænkeliggørelse, som de oplever. Derfor undgår de i de fleste tilfælde tøjmærker, som har direkte sammenhæng med bandemiljøet. Samtidig har de ikke længere deres stylede biler, fordi omkostningerne var for store, både i forhold til mistænkeliggørelse, men også ud fra et økonomisk ræsonnement. De forsøger dog at kapitalisere på bilens fordele på nettet, hvorfor de på facebook har billeder af de tidligere biler, hvor

det ikke fremgår, at de ikke længere er i besiddelse af dem. Herved spiller bilerne stadig en aktiv rolle i de unges iscenesættelse som hypermaskuline.

De unge er herved blevet mere reflekteret over, hvilke omkostninger, der kan være forbundet med stiludtrykket. Derfor klæder de sig mere modent, og de benytter andre strategier i deres maskuline iscenesættelse, dog er stiludtrykket lige så meget gangster som tidligere, men udtrykket tager sig mere modent og eksklusivt ud. Dette kan blandt andet ses ved, at de voluminøse trøjer er skiftet ud med strammere bluser, som fremhæver deres maskuline statur. De fastholder heraf gangsterstilen, dog i et lidt andet udtryk, hvorfor der er tale om et stilmæssigt kompromis. Deres kompromis kan herved forstås som et forsøg på at tilpasse sig samfundets ydre krav.

Årsagen til at de unge stadig fastholder dele ved gangsterstilen er fordi, at den lokalt kan give værdi i form af anerkendelse og social status i det ungdomsmiljø, hvor de færdes. De unge trækker på symboler fra hiphop-kulturen, som er medvirkende til, at de kan iscenesætte sig som gangstere, og samtidig opleves den etniske optik ikke som hæmmende, men den giver de unge en form for autenticitet. Hiphoppens gangsterunivers skaber herved rum for en sort ekspressiv maskulinitet, hvor de unge kan sætte deres køn i spil og gøre sig gældende. Herved kapitaliserer de unge på stereotypien om den mystiske og farlige anden, hvorfor de kan antage en attraktiv subjektposition.

Men i andre henseende modsætter de sig selv samme position. Der er herved forbundet en ambivalens med positionen som den anden, da den er med til at underprivilegere de unge, samtidig med at de kan vende positionen til deres fordel, en fordel der lokalt kan give dem anderkendelse og gøre den attraktiv og sexede ved nogle piger. Det er derfor interessant, hvordan de unge skruer op for og dramatisere på stereotypen, for i andre henseende at modsætte sig positioneringen som den anden. Jeg oplevede denne othering i interviewet, og reaktionen var en modstand mod en formodet positionering. Jeg tolker denne modstand, som en strategi til at modstand mod samfundets fordomme og typificeringer.

Der kan også spores en strategi eller kompetence til rolleskift, hvilket betyder at de unge ikke er fastholdt i gangsteridentiteten. Gangsterstilen skal herved i højere grad anskues som en rekvisit, som de unge kan benytte sig af. Paradokset i stilen er herved vokset ud af paradokset omkring den anden, hvorfor en fastholdelse i gangsterstilen er en fastholdelse i en marginaliseret og underprivilegeret position.

Litteraturliste

- Alexander, Claire E. (2000): *The Asian Gang – Ethnicity, Identity, Masculinity*. Oxford: Berg.
- Andreassen, Rikke (2012): Representations of Sexuality and Race at Danish Exhibitions of “Exotic” People at the Turn of the Twentieth Century, i *NORA - Nordic Journal of Feminist and Gender Research*, 20:2, 126-147.
- Andreassen, Rikke (2007): *Der er et yndigt land: Medier, minoriteter og danskhed*.
- Antoft, Rasmus et al (2007): *Håndværk og Horisont – tradition og nytænkning i kvalitativ metode*. Odense: Syddansk Universitetsforlag.
- Balkmar, Dag (2012): *On Men and Cars: An Ethnographic Study of Gendered, Risky and Dangerous Relations*. Linköping: TEMA
- Bengry-Howell, Andrew og Griffin, Christine (2007): “Self-made Motormen: The Material Construction of Working-class Masculine Identities through Car Modification”, i *Journal of Youth Studies*. No. 4(10)/2007
- Bjurström, Erling (1997): *Högt & lågt: Smak och stil i ungdomskulturen* Umeå: Boréa.
- Bloksgaard, Lotte & Andersen, Pernille Tanggaard (2012): ”Fokusgruppeinterviewet: Når gruppedynamikken er redskabet”, i Michael Hviid Jacobsen & Sune Qvotrup Jensen (red.): *Kvalitative udfordringer*. København: Hans Reitzels Forlag.
- Bourdieu, Pierre (1995): *Distinksjonen. En sosiologisk kritikk av dømmekraften*. Oslo: Pax Forlag.
- Bourdieu, Pierre & Passeron, Jean-Claude (2006): *Reproduktionen*. København: Hans Reitzels Forlag.
- Bryman, Allan (2004): *Social Research Methods*. Hampshire: Oxford University Press.
- Christensen, Ann-Dorte & Jensen, Sune Qvotrup (2012a): “Territorial stigmatization and local belonging”, i *City: analysis of urban trends, culture, theory, policy, action*, 16:1-2, 74-92,
- Christensen, Ann-Dorte & Jensen, Sune Qvotrup (2012b): *Stemmer fra en bydel. Etnicitet køn og klasse i Aalborg Øst*. Aalborg: Aalborg Universitetsforlag
- Cohen, Albert (1955): *Delinquent Boys*. New York: The Free Press

Faber, Stine Thidemann (2008): *På jagt efter klasse*. Ph.d. Afhandling, Social Integration og Differentiering i Hverdagsliv, Arbejde og Uddannelse, Institut for Sociologi, Socialt arbejde og Organisation, Aalborg Universitet.

Finstad, Liv (2000): *Politiblikket*. Oslo: Pax Forlag

Hebdige, Dick (1979): *Subculture. The meaning of style*. London: Methuen.

Hviid, Kirsten (2007): *"No life" – om gadelivsstil, territorialitet og maskulinitet blandt unge mænd i et forstads kvarter*. Ph.d. Afhandling, SPIRIT & Department of History, International and Social Studies, Aalborg Universitet.

Jacobsen, Bjørn Dilou (2009): *Rapport om omfanget af diskrimination og hadforbrydelser i Københavns Kommune 2008*. København: Institut for Menneskerettigheder.

Jappe, Erik (2006): *Børne og ungdomskriminalitet*. København: Frydenlund.

Jensen, Sune Qvotrup (2002): *De vilde unge i Ålborg Øst*. Aalborg: Aalborg Universitets Forlag.

Jensen, Sune Qvotrup & Hviid, Kirsten (2003): 'Perkerrap, ghettotøj og socialt arbejde', i *Social Kritik*. Nr. 89/2003.

Jensen, Sune Qvotrup (2007): *Fremmed, fræk og farlig. Unge mænd og etnisk/racial andenhed – mellem modstand og stilisering*. Ph.d. Afhandling, SPIRIT & Department of History, International and Social Studies, Aalborg Universitet.

Jensen, Sune Qvotrup (2010): "»Østerbro Outlaws« – om subkulturteori og marginaliserede unge mænd med indvandrerbaggrund" i *Tidsskrift for Ungdomsforskning*. 10(1).

Jensen, Sune Qvotrup (2012): "Kvalitativ Subkulturforskning: At studere kulturel kreativitet på samfundets bund", i Michael Hviid Jacobsen & Sune Qvotrup Jensen (red.): *Kvalitative udfordringer*. København: Hans Reitzels Forlag.

Jonsson, Richard (2007): *Blatte betyder Kompis*. Stockholm: Ordfront.

Järvinen, Margaretha & Mik-Meyer, Nanna (2008): *Kvalitativ metode i et interaktionistisk perspektiv*. København: Hans Reitzels Forlag.

Kvale, Steiner (2004): *Interview – En introduktion til det kvalitative forskningsinterview*. København: Hans Reitzels Forlag.

- Lilly, J. Robert et al (2007): *Criminological Theory*. Thousand oaks: SAGE Publications.
- Prieur, Annick (1999): "Maskulinitet, Kriminalitet & Etnisitet", i *Social Kritik*. Nr. 65/66/1999
- Prieur, Annick (2010): "Fargens betydning. Om rasisme og konstruksjon av etniske identiteter", i *Sosiologi i dag*, årgang 40, Nr. 3/2010.
- Sandberg, Sveinung (2005): "Stereotypiens dilemma", i *Tidsskrift for Ungdomsforskning*. 5(2).
- Sernhede, Ove (2007): "Forstadens "truende" unge mænd", i *Social Kritik*. Nr. 108/2007.
- Sewell, Tony (1997): *Black Masculinities and Schooling: How Black Boys Survive Modern Schooling*. Stoke on Trent: Trentham Books.
- Staunæs, Dorthe (2004): *Køn, etnisitet og skoleliv*. København: Forlaget Samfundslitteratur.
- Sollund, Ragnhild Aslaug (2007): *Tatt For En Annen*. Oslo: Gyldendal.
- Sykes, Gresham M & David Matza (1957): "Techniques of Neutralization: A theory of delinquency", i *American Sociological Review* Nr. 22/1957.
- Thornton, Sarah (1995): *Club cultures*. Cambridge: Polity Press.
- Vestel, Viggo (2004): "'Napapijiri Geographic", norske flagg, og "wolla"-stilen: semiotisk kreativitet blant unge menn i et flerkulturelt ungdomsmiljø på Rudenga, Oslo øst', i: Øivind Fuglerud (eds.): *Andre bilder av 'de andre'*. Oslo:Pax Forlag
- Vitus Andersen, Kathrine (2005): *Problembørn, pædagoger og perkere*. Ph.d. Afhandling, Sociologisk Institut, Københavns Universitet.
- Wacquant, Loïc (1995) "Pugs at Work: Bodily Capital and Bodily Labour Among Professional Black Boxers", i *Body and Society*. Årg. 1 nr. 1.
- Wacquant, Loïc (1996) "Red Belt, Black Belt: Racial Division, Class inequality and the state in the French Urban Periphery and the American Ghetto", i Enzo Mingione (ed.): *Urban Poverty and the Underclass*. Oxford og New York: Blackwell Publishers.
- Wacquant, Loïs J.D. (2008): *Urban Outcast*. Cambridge: Polity Press.
- Wellendorf, Rie & Cakmak, Metin (2007): *Gadedrenge*. Aarhus: Center for Ungdomsforskning
- Willis, Paul (1978): *Learning to Labour*. Farnborough: Saxon House.

Zeuner, Lilli & Højland, Jeppe (2003): *Unge I det kriminelle felt – et studie af forskningslitteratur*. København: Socialforskningsinstituttet.

Billedmaterialet til forsiden (øverst fra venstre mod højre)

<http://politiken.dk/indland/ECE1930038/subhi-viser-vejen-vaek-fra-banderne/>

http://origincache-ash.fbcdn.net/925245_1406840399596301_100854023_n.jp

<http://filmskribenten.dk/2013/04/nordvest-villaknaek-og-narkopenge-i-nordvest/>

<http://www.uriasposten.net/archives/45195>

<http://www.b.dk/bander/jagten-paa-rami-mawad-del-5-rami-den-store>

http://instagram-ps.5thvillage.com/p/718154887431198802_23415773/

http://instagram-ps.5thvillage.com/p/695064397559937512_260891325/

http://instagram-ps.5thvillage.com/p/681676015877703198_342039816/

http://instagram-ps.5thvillage.com/p/718249321929781748_204609747/

<http://www.ebay.com.au/itm/SCISSOR-LAMBORGHINI-STYLE-DOOR-KIT-SUITE-92-96-HONDA-PRELUDE-/161023229648>

http://instagram-ps.5thvillage.com/p/715754548131349343_4943919/

http://instagram-ps.5thvillage.com/p/560779103213708755_264500248/

http://instagram-ps.5thvillage.com/p/713820597580442360_412732281/

http://instagram-ps.5thvillage.com/p/717304576031265797_33986732/

<http://www.bt.dk/krimi/politibil-smadret-i-vollsmose>

http://instagram-ps.5thvillage.com/p/628259808859796986_428918980/

Bilag 1 Interviewguiden

Dette interview vil kort fortalt omhandle, hvad I laver i jeres fritid, og hvilke ting der har betydning i jeres liv.

Som det første tænkte jeg, om vi ikke kunne lave en kort præsentationsrunde, hvor I lige fortæller hvad I hedder og hvor gamle I er mm.

Fritid:

Hvad laver I, i jeres fritid?

En ganske almindelig dag/aften, hvordan kan den se ud?

I siger, at I kører meget rundt i bilen, hvordan kan det være?

Hvor kører I hen?

Hvilken musik hører I? Hører I noget andet, når I kører i bil?

Hvad er jeres beskæftigelse?

Træner I? Hvorfor?

Dyrker I anden form for sport?

Stil og udtryk:

Går I op i hvilket tøj, I går i?

- Bestemte mærker?

Går I op i jeres udseende? Hvilken betydning har det for jer, at I ser godt ud?

Hvad betyder det, hvad andre tænker om jeres udseende og stil?

Hvordan vil du beskrive din stil?

Har I tatoveringer?

Hvad/hvem er jeres stil inspireret af?

Går I med en form for smykker?

Hvilken betydning spiller jeres oprindelseskultur og religion, og har det betydning for jeres påklædning og udseende?

Hvilke mærker mener I er god stil? Her tænkes også på mobiltelefon mv.

Nogle mærker I aldrig ville købe og hvorfor?

Er der noget tøj, som I aldrig kunne finde på at gå med, og hvorfor?

Bilen:

Har I alle sammen en bil?

Hvorfor købte I en bil?

Hvor længe har I haft bil?

Hvordan skal den se ud?

Favorit mærke?

Bilen, hvor mange penge bruger I på den?

Har I prøvet at være med i et racerløb?

Hvordan skal en rigtig fed bil se ud? (Prøv og uddyb det til mindste detalje, da jeg ikke ved særlig meget om biler)

Lever jeres biler op til, hvordan en lækker bil skal se ud?

Hvilken betydning har bilen? (også praktiskforanstaltning?)

Hvad tror I andre tænker om jeres biler? Har det betydning?

Er der nogensinde nogen, som har kommenteret jeres biler? Hvad siger de om dem?

Hvor meget tid bruger I på jeres biler?

Hvad er den mest kiksede bil og hvorfor? En bil I aldrig ville købe.

Venskabsgruppen:

Hvilket forhold har I?

Hvilken betydning har jeres venskab?

Har I en bestemt måde at omgås, som andre ikke er en del af?

Hvor ofte ses I?

Hvad laver I, når I er sammen?

Hvad er det vigtigste ved jeres venskab

Har I kærester? Hvilke egenskaber værdsætter I ved en pige?

Aalborg Øst

Hvad er jeres forhold til Aalborg øst?

Hvad er det gode ved at bo her?

Det dårlige?

Kunne I forestille jer at bo andre steder?

Forholdet til familien?

Hvad kendetegner en rigtig mand?

Er der nogle mænd, som I ser op til?

Afsluttende spørgsmål:

Alder? Køn?

Etnicitet? Civilstand?

Afsluttet uddannelse?

Forældres beskæftigelse?

English Summary

This study is based on four young minority men aged 19-20, who all wear a uniform expression of style best described as a gangster and/or hip hop style. Common for all four men is, that they have a Palestinian background, most of them are born in Denmark, and they have all lived most of their lives in Aalborg Øst.

The interest and background for this thesis arose when I, on a previous occasion, interviewed the four young men for a project I was writing about young men with a history of criminal behavior. It was here, that I became aware of their uniform clothes, but also, that they had a shared interest in smartly styled cars, in which they spent a lot of time driving around together. At the same time, they experienced being distrusted, marginalized and stigmatized, partly due to where they lived, but also due to their ethnicity in combination with their age, race and gender. This caused them great frustration, as they didn't feel that they were being treated fairly.

At the first meeting, the youths were 18-19, and the cars were still new and exciting, taking up a lot of their time. At first I wanted to understand their expression of style, including the importance of the car, seeing as I had an idea, that these were contributing to the negative expectations and stigma they were encountering.

When I met the youths a year later, at the commencement of this thesis, I learned that they no longer had the cars, and that there had been developments in their style expressions. This thus becomes my focal point in my thesis, as I wish to understand and explain the expression of style, and at the same time understand the stylistic modification, I observed. There is therefore a temporal perspective in this thesis, as my first meeting with the young minority men allows me to comment on the change. This thesis is consequently about style and identity, and why a problematic style is chosen, when it is partly to blame for the marginalization and exclusion the young men experience. My problem statement is thus as follows:

How can the youths stylistic expressions be described and understood, what costs are associated with the style, and what is the reason for the young men's modification in style?

The youths dress as gangsters, and are perceived as criminal and dangerous by others, which the dominant discourse on criminal minority youths is an accomplice to. The youth's expression of style retrieves its inspiration from the American hip-hop universe. This is why loose-fitting clothes and expensive brands are part of their style expression, as they have to seem expensive. Simultaneously, they were driving cars they had styled, so they looked better than reality was. The cars are no longer in

their possession, but they still showing pictures of them on Facebook as though they were still in ownership. They also perform themselves on Facebook as being hyper-masculine, often posing with arms crossed so that their biceps seems larger.

This style expression can be viewed as a resistance, an answer, or a solution for the social exclusion, which is why they construct an expressive masculinity where they can make themselves attractive in the locale environment, whereby they can achieve social status and recognition. This construction of masculinity plays on symbols borrowed from the gangster raps text universe, which is why the youths come across as being dangerous and mysterious. This can be advantageous in some areas, whilst it in other areas becomes exclusionary. Therefore, the position as the young criminal minority man can both be seen as a threat, or as being attractive, where the youths capitalize upon the stereotype. In some respect, looking dangerous and ready for fight is an advantage, as it can have a protective and deterrent effect. Some of the girls can see this performance as cool and sexy, which is why these girls are attracted by them.

But the young minority men experience that they are excluded from the nightlife, as the doormen equate them with gang members, seeing as they dress alike. The youths also experience the same suspicion from the police, causing their cars to attract negative attention, and they were stopped for control on a daily basis. Even though many girls loved the cars, the costs were greater than the benefits.

The youths have, during the year from the first interview to the second, become more reflective about which costs are associated with the expression of style, and they are trying to make compromises style wise, which is why they in some areas are modifying the style. At the same time, they have also become better at handling the expression of style, which is why they can act between different roles, making the gangster style passable in several arenas.